K.A. Applegate

Cronicile andalite

Înainte de ANIMORFI . . . a fost Elfangor.

CORINT JUNIOR

Cronicile andalite

de K.A. Applegate

Traducere de Sorin Petrescu

CORINT JUNIOR

Pentru Jean Feiwel
Și, ca întotdeauna, pentru Michael

Cărțile din seria Animorfi,
la Corint Junior,
în 2006 și 2007:

TIMPUL DE DINAINTE DE ANIMORFI™

Cronicile după Ellimist
Cronicile hork-bajirilor
Cronicile andalite
Visser

ANIMORFI™

#1 Atacul
#2 Invadatorul
#3 Întâlnirea
#4 Mesajul
#5 Prădătorul
#6 Captura

Partea întâi

Călătoria lui Elfangor

Prolog

Numele meu este Elfangor.

Sunt un prinț andalit. Și sunt pe moarte.

Nava mea este avariată. M-am prăbușit pe suprafața planetei numite Pământ. Am impresia că marea navă-dom a fost distrusă. Mă tem că Aximili, fratele meu mai mic, e deja mort.

Nu ne-am așteptat ca aici să fie atât de mulți yeerki. Am făcut o greșeală. I-am subestimat pe yeerki. Și nu pentru prima oară. Le-am fi putut distruge marea lor navă-bazin și toate navele de luptă. Dar pe orbită oricum mai aveau și o navă-lamă.

Nava-lamă a Visserului Trei.

Două nave-ploșniță de luptă ale yeerkilor aterizează în momentul ăsta în preajma mea. Tot aici se află și monstruozitatea: Visserul Trei. Îl pot simți. Îi pot percepe răutatea.

Nu-l pot învinge pe visser într-o luptă corp la corp. Sunt slăbit din cauza rănilor. Prea slăbit să mă metamorfozez. Prea slăbit să lupt.

Aceasta este *hirac delest* — ultima mea relatare. Mi-am format linkul mental cu transponderul care redă gândurile în computerul navei mele. Îmi voi înregistra amintirile înainte ca yeerkii să șteargă orice urmă a mea.

Sper ca acest mesaj să ajungă într-o bună zi în lumea andalită, căci vreau ca adevărul să fie cunoscut. Sunt socotit un mare războinic. Un erou. Dar mai sunt foarte multe lucruri pe care andaliții nu le cunosc despre mine. Nu am mințit, dar am tăinuit adevărul.

Nu este prima mea vizită pe Pământ. Am petrecut mulți ani pe această planetă... Și totuși, nici măcar o secundă!

Am aterizat pe acest șantier de construcții, căutând o armă extraordinară: Matricea Timpului, a cărei existență este secretă.

Viața mea este plină de secrete și... greșeli. Lucruri pe care ar fi trebuit să le fac. Toate meandrele vieții mele par a se reuni. Par de neevitat acum. Firește, sfârșitul meu va fi aici, pe Pământ. Firește, copilul se va afla aici. Firește, Visserul Trei va fi cel care-mi va lua viața.

Sunt prea slăbit pentru a localiza nava Timp. Voi muri aici. Dar am lăsat un testament. Visserul Trei este de părere că a câștigat lungul nostru război personal. Am lăsat însă în urmă o mică surpriză.

Mi-am transferat puterea de metamorfozare către cinci tineri pământeni.

Știu că, procedând astfel, am încălcat legea andalită. Știu că această acțiune va fi condamnată de toți semenii mei. Dar yeerkii se află aici, pe Pământ. Tot aici se află și Visserul Trei. Oamenilor trebuie să li se dea o șansă pentru a se opune. Rasa umană nu poate cădea pradă yeerkilor, cum s-a întâmplat cu hork-bajirii.

Mi-am transferat puterea de a mă metamorfoza către cinci tineri pământeni. Niște copii! Dar, uneori, copiii sunt în stare să facă lucruri uluitoare.

Singura mea șansă a rămas speranța. Căci eu l-am creat pe Visserul Trei. Eu am produs oroarea asta. Nu pot muri împăcat, știind că sunt autorul creaturii care va înrobi rasa umană.

Am venit pe șantierul ăsta pustiu de construcții, în căutarea armei despre care știu că este ascunsă aici. Dar acum nu mai e timp. Nu mai e timp...

Visserul e aici. Își bate joc de neputința mea. Își savurează victoria.

Aceasta este *hirac delest* — ultima relatare a lui Elfangor-Sirinial-Shamtul, prințul andalit. Îmi deschid mintea în apropierea morții. Îmi deschid mintea și las ca amintirile — toate secretele mele — să fie înregistrate de computer.

Nu este doar un mesaj adresat poporului meu. Sper ca, într-o bună zi, să fie citit și de cei care aparțin rasei umane. Pentru că și aceștia sunt poporul meu. Lorena... Și băiatul pe care abia l-am întâlnit, deși nu pentru prima oară...

capitolul 1

Cu douăzeci și unu de ani înainte...

Yeerkii erau liberi. Aidoma unei boli înspăimântătoare, își răspândiseră răul de la o planetă la alta, contaminând specie după specie. Zdrobiseră orice rezistență.

Navele-bazin se împrăștiaseră prin întreaga galaxie, asemenea unor păianjeni. Armatele de taxxoni și hork-bajiri, toți aflați sub controlul viermilor yeerki, năvăleau — ucigând, măcelărind, înrobind!

Paralizau planete întregi!

Doar noi, andaliții, ne-am opus. Însă am fost luați pe nepregătite! Puternicele noastre nave-dom, care le depășeau pe cele ale yeerkilor, acționau prea încet. Spionii noștri, deși foloseau cele mai înalte tehnologii de metamorfozare andalite, nu puteau să afle secretele yeerkilor. Timp de cinci ani, prinții noștri s-au luptat cu visserii Imperiului yeerk. Și se spunea că războiul putea continua încă cincizeci... sau o sută de ani.

Am fost copleșiți numeric. Purtaserăm multe bătălii și pierduserăm prea multe. Dar, arogant cum eram, credeam că simpla mea intrare în luptă ar fi schimbat soarta războiului.

Eu, Elfangor, urma să devin un mare războinic, un prinț, un erou.

Am fost repartizat ca *aristh* — cadet — pe nava-dom *StarSword*. Cu toate acestea, după șase luni petrecute în spațiu, urmărind o incertă forță de atac a yeerkilor, nu prea m-am dovedit a fi ceea ce se cheamă un mare erou.

De fapt, am dovedit că sunt un prost neîndemânatic, mocăit și neajutorat. Cel puțin, asta credeau instructorii mei.

<*Aristh* Elfangor! De câte ori trebuie să-ți repet: lovitura de grație trebuie dată pe cât de elegant, pe atât de iute!>

Sofor își transmise gândul destul de tare ca să fie auzit de jumătate din navă.

Stăteam în fața lui, încercând să mă mențin drept și nemișcat pe cele patru copite ale mele, așa cum mi se cerea. În același timp, trebuia să mă gândesc unde-mi era așezat centrul de greutate, dacă înclinația părții superioare a trupului avea să mă trădeze în momentul când urma să lovesc, dacă iarba de sub copitele mele era neuniformă, dacă mâinile mele erau într-o poziție nepotrivită și la un milion de alte lucruri

pe care trebuie să le știe un războinic pentru lupta cu coada.

Sofor era mai mare decât mine. Era un războinic desăvârșit, în vreme ce eu eram doar un modest *aristh* — un cadet. Dacă ar fi fost vorba de o luptă adevărată, într-o secundă, Sofor m-ar fi putut face bucățele în douăzeci de feluri diferite.

Ar fi putut. Uneori mă gândeam că aș fi fost mai iute și mai bun dacă s-ar fi pus problema unei lupte adevărate, nu doar a unei lecții. Eram sigur că, dacă viața mea ar fi depins de asta, aș fi putut învinge.

În orice caz, Sofor nu era dușmanul meu. El era profesorul.

<Privește în ochii mei, nu la coada mea> spuse Sofor. <În ochii mei principali, tontule, nu în cei auxiliari! Fixează-ți ochii principali într-ai mei și pe cei auxiliari pe coada mea!>

Mi-am ațintit privirea în ochii lui principali, deși nu era tocmai ușor. La ochiul stâng avea o cicatrice urâtă, care se lățea chiar dedesubt. Am încercat să-mi golesc capul de gânduri, așa cum mă învățase Sofor.

<Mintea nu va ști niciodată când e momentul să lovești. Doar *instinctul* te poate călăuzi>, îmi reaminti el.

Pe neașteptate... VÂJJJ!

Mi-am încordat mușchii din coadă! Tăișul cozii lovi aerul, mișcându-se iute. Cu greu puteam să-mi văd coada lovind.

Tăișul ei se afla acum chiar deasupra capului meu, vizând fața lui Sofor, și am gândit: *Hei, poate bătrânul Sofor se va alege cu o nouă cicatrice!* Dacă aș fi reușit să-l lovesc pe Sofor, aș fi fost un erou pentru toți bieții *aristhi* care suferiseră sub comanda lui.

Deodată... BANG! BUM! BUM! BUM!

Sofor pară lovitura cozii mele cu coada, sări într-o parte și, în nici o zecime de secundă, mă lovi fulgerător de trei ori. Câte o lovitură de fiecare parte a capului meu și o a treia prin care își fixă tăișul ascuțit ca o lamă al cozii exact în gâtlejul meu. La doar un fir de păr de pielea pe care fusese gata să o sfâșie.

Cu o simplă mișcare, Sofor ar fi putut să-mi smulgă capul de pe umeri.

<Nu-i rău, *aristh* Elfangor>, spuse Sofor, râzând. <Nu-i rău deloc. Lovitura dată de tine aproape că m-ar fi atins... dacă aș fi dormit!>

Râse din nou și-și retrase coada.

<Ține minte: nu te gândi, fă-o! Ești prea rațional. Gândești prea mult. Ar fi trebuit să te faci savant, nu războinic. Într-o luptă nu ai timp de gândit. Singura zăbavă e cât să-ți armonizezi antrenamentul cu instinctul!>

<Presupun că măcar o dată ai uitat și tu chestia asta>, am mormăit eu.

Dar mi-am regretat vorbele de îndată ce le-am rostit.

Sofor își întoarse spre mine ochii auxiliari. Avea o expresie amenințătoare.

<Ce ai spus, *aristh*?>

<Nimic... doar... hm... nimic>, m-am bâlbâit eu.

Dar îi priveam tot timpul cicatricea de sub ochi.

<Ah, așa! Mi-ai observat micuța cicatrice. Mda, o tăietură destul de urâtă. Știi cumva cum am căpătat-o?>

Am clătinat din cap. Ce mă apucase s-o fac pe deșteptul cu Sofor? Ce se-ntâmpla cu mine? Îmi pierdusem mințile?

<Am cicatricea asta de la profesorul meu. Tipul nu era chiar așa de drăguț și înțelegător ca mine. Nu-i înghițea pe *aristhii* impertinenți!>

Bătrânul războinic râse de propria glumă, se întoarse și o porni la galop prin iarbă, ținându-și coada sus, cum numai un andalit de două ori mai tânăr ar fi putut s-o facă.

Am oftat, ușurat. Am aruncat o privire în jurul meu, în cupolă, să văd dacă asistase cineva la umilirea mea. Cupola navei-dom este o arie circulară cu un diametru de circa o treime dintr-o milă*.

* Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii; 1 milă = 1 609 m.

În interiorul acesteia se află un parc mare, cu iarbă, copaci, tufișuri și flori. Există un lac în mijloc și un râu care curge de jur-împrejur.

Totul e aproape ca acasă. Ai impresia că alergi pe o pajiște de acolo. Dar privind în sus, îți dai seama că te afli în spațiu, protejat doar de o semisferă din plastic — o cupolă.

Am zărit mai mulți războinici alergând prin iarbă, mâncând, distrându-se și repetând figuri de luptă. Nimeni nu părea să mă fi observat.

Am revăzut, în minte, lupta cu Sofor. Cum de aflase secunda exactă în care urma să lovesc? Ce mă dăduse de gol?

Ce se-ntâmpla cu mine? Mă înfuriasem pentru că Sofor fusese mai iute? *Evident* că era un războinic mai bun decât mine. Participase la mai multe înfruntări decât îmi puteam eu închipui.

Dar tot eram furios. Nu-mi plăcea ca alții să râdă de mine. Și nu-mi plăcea să pierd.

Ochii mei auxiliari surprinseră pe cineva venind din spate. Fusese ascuns până atunci de un pâlc de copaci. Desigur, l-am recunoscut imediat: Arbron. Eram singurii doi *aristhi.*

Ca lumea! Încă o porție de vești nasoale! Nu-l prea plăceam pe Arbron. Mă provoca tot timpul. Și nu părea să ia nimic în serios.

<Salut, Elfangor>, spuse el. <Te-ai distrat cu bătrânul ucigaș de yeerki?>

<Salut, *aristh* Arbron>, am răspuns, țeapăn, așa cum făcea tatăl meu. <Nu cred că dai dovadă de prea mult respect numindu-l pe Sofor „bătrân ucigaș de yeerki". La urma urmei, e un războinic desăvârșit și instructorul nostru de lupte.>

Arbron îmi râse în față.

<Da, așa e, Elfangor. Respectuos ca tine... Învață-mă să fiu la fel de respectuos ca tine, *te roooog!*>

Râse din nou, iar eu eram pe cale să mă înfurii și mai tare. Îmi ajungea batjocura lui Sofor. Cel puțin, el îmi era superior. Arbron era doar un biet *aristh*, ca și mine. Ba chiar ceva mai prejos, pentru că aveam patru zile de vechime mai mult.

<Aici e o navă-dom, nu un teren de joacă>, i-am spus.>

Arbron lovi ușor iarba cu copita, cu un gest disprețuitor. Apoi rosti și vorbele zeflemitoare care însoțeau gestul:

<Elfangor, când o să ai și tu de gând să fii cu copitele pe pământ?>

<Unii dintre noi chiar sunt interesați să ajungă buni luptători. Poporul are nevoie de noi. Trăim vremuri urâte.>

Arbron râse.

<Nu mă păcălești! Nu ești nici un prinț atotputernic, nici un erou. Ești doar un oarecare *aristh*, speriat și buimac, la prima lui misiune în

spațiu. Apropo, îți lași greutatea pe piciorul stâng din spate atunci când te pregătești să dai. De asta știe bătrânul Sofor când vrei să lovești.>

Eram gata să-i trântesc lui Arbron ceva zdrobitor, dar, exact în acel moment, veni un anunț. Era un ordin direct, telepatic.

<*Aristhi* Elfangor și Arbron pe puntea de luptă!>

M-am uitat la Arbron. Mă fixă și el. Înlemnirăm pe locurile noastre. Am dat uitării ciondăneala noastră, căci eram șocați și îngroziți deopotrivă.

Înțelegeți, era *imposibil!* Niciunul dintre noi nu fusese vreodată pe puntea de luptă. Acolo se afla căpitanul. Iar căpitanul unei nave-dom este aidoma unui zeu din vechime. Vreau să spun că un căpitan nici măcar *nu bagă în seamă* un *aristh*.

<Ce-om fi făcut?> întrebă, înspăimântat, Arbron.

<Nu știu>, am gemut eu. <Probabil că am comis ceva foarte grav.>

<Suntem în rahat. Cred că avem probleme mari>, spuse Arbron.

capitolul 2

Cupola se află la un capăt al navei noastre și, mai departe, mult în spate, sunt plasate cele trei motoare uriașe. Motoare care ajung în spațiul-zero — vă dați seama cât de puternice sunt! Motoarele sunt conectate la cupolă printr-un cilindru lung, foarte lung. Înăuntrul acestui tunel se află cabinele noastre — așa-numita zonă privată.

Cabinele *aristhilor* sunt micuțe. Vreau să spun extrem de mici. Dacă vrei să te întorci pe partea cealaltă, trebuie mai întâi să ieși pe hol. Desigur, în cabină am hologramele tatălui și mamei mele. Plus o floare-dorință — fratele meu mai mic, care va veni pe lume peste câțiva ani. De când am pornit războiul, Electoratul a fost de acord cu creșterea ratei natalității. Se consideră că, din moment ce războiul se va prelungi și vor avea loc o mulțime de bătălii ucigătoare, unele familii vor putea avea câte trei sau patru copii.

Părerea mea e că nu se va ajunge până acolo. Chiar și cu un singur frate e naspa. Sunt nevoit

ca la ritualul dimineții și la cel al serii să-l adaug și pe cel al florii-dorință. Iar ritualul acesta din urmă trebuie făcut chiar în fața florii aflate în cabină. Vă dați seama cât de greu îmi vine!

Am crupa afară, pe hol, iar cei care trec mă împing, în vreme ce eu cânt:

<Urăm bun-venit întrupării speranțelor noastre, urăm bun-venit noii ramuri a copacului, urăm bun-venit...>

Și așa mai departe!

Nu e ușor să fii *aristh*. Firește, războinicii și prinții au cabine mai mari. Și, firește, căpitanul are o cabină atât de mare, încât poate juca driftball* în ea.

Dar pe căpitan nu-l găsești de obicei în cabină, ci pe puntea de luptă. Într-acolo ne îndreptam Arbron și cu mine, cu viteza cu care copitele noastre ne puteau duce pe lungul coridor central.

<Suntem morți>, am spus. <Căpitanul nu ne chema pe punte decât dacă am intrat într-o belea.>

<Poate că e de bine>, sugeră Arbron. <Poate că vrea să ne laude pentru progresele noastre la învățătură.>

<Da, sigur! Sau poate vrea să ne ceară sfatul>, am zis eu, sarcastic. <Căpitanul Feyorn,

* Un fel de fotbal andalit.

eroul celor aproape o mie de bătălii spațiale, vrea probabil să afle părerea unor *aristhi*.>

O țineam tot într-o fugă, trecând prin dreptul ușilor închise ale cabinelor, ale depozitelor și ale conductelor de plasmă. Copitele noastre tropăiau pe podeaua tare și aspră. Un prinț tocmai ieșea din cabina sa, iar eu am dat pur și simplu peste el.

<Iertare!> am strigat. <Am fost chemați pe puntea de luptă!>

Prințul se uită după noi și clătină din cap. Dar știa și el că, atunci când te cheamă căpitanul, nu mai pierzi timpul.

Cu cât ne apropiam de punte, holul devenea tot mai neîncăpător. Nu eram singurii care ne îndreptam într-acolo. Apoi am remarcat câțiva piloți de luptă apucând-o spre hangare.

Îi recunoști ușor pe piloții de luptă. Sunt un adevărat spectacol. Parcă strălucesc — ca și cum ar fi învăluiți în lumină.

Când voi ajunge un războinic în toată puterea cuvântului, voi alege să fiu pilot de luptă.

<Va fi război!> spuse Arbron.

<Yeerkii! O să facem praf câțiva yeerki!>, am zis, încercând să par dur și feroce.

Ajunserăm pe puntea de luptă exact când ofițerul tactician, prințul Nescord, mugea:

<Pe soarele cel negru, unde-s cei doi *aristhi*?>

<Chiar aici, domnule!> am spus.

<Aici, domnule!> repetă Arbron.

Ofițerul tactician ne privi ca și cum am fi fost două baligi căzute lângă copita sa. Apoi se întoarse spre căpitan:

<Căpitane, cei doi *aristhi* sunt aici!>

Firește, căpitanul știa că eram acolo. Se spunea că acest căpitan Feyorn putea să vadă prin zid. Știa tot ce se întâmpla la bordul navei sale. Se afla în mijlocul încăperii, având-u-i pe ofițerul tactician la dreapta și pe prințul Breeyar, comandantul suprem al escadrilelor de luptă, la stânga.

Încăperea era rotundă și prevăzută cu monitoare strălucitoare și ecrane de computer pe care se derulau o mulțime de informați. Monitoare holografice creau imagini în aer, iar diverse informații și avertismente erau transmise telepatic, pe lungimea de undă a gândurilor.

Războinicii care lucrau pe puntea de luptă comunicau adesea prin semne, pentru a evita confuzia provocată de mulțimea gândurilor schimbate telepatic.

În fața punții de luptă, se lățea o imagine holografică a spațiului ce ne înconjura. Ne aflam în spațiul real, nu în spațiul-zero, astfel încât fundalul era negru și înțesat cu stele strălucitoare.

<Mărește>, spuse ofițerul tactician.

Holograma spațiului căpătă dimensiuni și mai mari. Dintr-odată, era ca și cum stelele reale,

mari cât pumnul meu, prinseseră să planeze în interiorul punții de luptă.

<Izolați ținta și măriți>, spuse ofițerul cu tactica.

Acum holograma arăta doar o felie dintr-o stea. Era o stea de mărime obișnuită, galbenă. Am privit banda cu informații de deasupra hologramei. Am aflat că steaua avea nouă planete, giganți de gaz pe orbitele marginale și planete mici pe cele mai apropiate. A șasea planetă se afla în prim-plan, în centrul display-ului. Avea un set de inele destul de frumoase.

<Iat-o!> spuse prințul Breeyar.

Era liniștit, însă ai fi putut spune că semăna cu un prădător urmărindu-și victima.

Am cercetat holograma spațiului, căutând ceva anume. Apoi l-am văzut: un punct minuscul, luminos ce se deplasa către planeta cu inele.

Oare era o navă a yeerkilor?

<Cred că avem de-a face cu o navă skrit na>, spuse căpitanul.

<Întocmai, căpitane>, căzu de acord ofițerul tactician. <Accelerează! În douăzeci de minute se va afla în spațiul-zero. Senzorii ne arată că vine de pe a treia planetă din acest sistem.>

<Pune-o pe ecran>, spuse căpitanul Feyorn.

Dintr-odată, holograma se schimbă și acum puteam vedea o mică planetă, cu o singură lună

mare. Planeta era albastră, cu vârtejuri albe și cu porțiuni de uscat de culoare maro și verde.

<Ce avem noi pe această planetă?>

<O specie de ființe inteligente. Au făcut câteva zboruri spațiale și au aselenizat pe satelitul lor. Senzorii arată prezența armelor nucleare. Mai detectăm transmisii în diferite secvențe ale spectrului electromagnetic. Una peste alta, avem de-a face probabil cu o civilizație de nivel șase. Aș recomanda...>

Căpitanul îl întrerupse, ridicând un deget. Apoi își îndreptă ochii auxiliari spre Arbron și spre mine.

Își lipise privirea de mine. Fix *de mine*! Mi-am simțit sângele topindu-mi-se și creierul punând frână!

<Ia apreciază, *aristh*, situația. Avem, așadar, o navă skrit na care părăsește o civilizație de nivelul șase. În douăzeci de minute va scăpa, pătrunzând în spațiul-zero! Ce ne recomanzi?>

Nu, așa ceva nu se putea întâmpla! Căpitanul chiar îmi cerea mie sfatul! Era limpede că visam!

<Ce vă recomand?> am bâiguit, simțind ascuțișul panicii. Păi... ăăăă... să trimitem navele de luptă într-un raid de interceptare, nu?>

<E o întrebare sau o afirmație?> mă interogă căpitanul.

Am tras aer în piept, încercând să nu leșin.

<Trimiteți navele de luptă pentru interceptie! Două pe un traseu de interceptare și două în spatele unui vector de vânătoare.>

<Și tu?> întrebă căpitanul, întorcându-și privirea teribilă spre Arbron. <Cum procedăm când interceptăm? Și de ce?>

<Skrit na sunt contrabandiști și renegați. Și uneori se află în slujba yeerkilor. Așa că vom aborda nava skrit na, apoi o vom cerceta cu de-amănuntul.>

O spusese perfect. De parcă ar fi făcut înainte repetiții.

Apoi a zbârcit-o!

<Și dacă le arde de luptă, o să le frigem câteva cozi!>

Căpitanul, prințul, ofițerul tactician, războinicii de pe punte îl priviră pe Arbron de parcă ar fi fost țicnit. Ceea ce și era. Nu te apuci să spui căpitanului „o să le frigem câteva cozi"! Poți să spui asta cel mult într-o încăierare în curtea școlii.

Căpitanul se uită la prințul Breeyar și la ofițerul tactician. Spuse, ridicând din umeri:

<Presupun că ar fi bine să procedăm cum ne recomandă cei doi *aristhi*, nu-i așa? Ăsta cât o prăjină e gata să leșine. Iar celălalt se crede prințul Breeyar!>

Asta îi făcu pe cei de pe punte să izbucnească în hohote de râs.

<Lansați navele de luptă!> spuse căpitanul. <Oh, navele astea skrit na sunt atât de strâmte în interior, încât ar fi bine să trimitem doi dintre noi care să fie și capabili să se miște pe-acolo. Bun! Pe cine avem noi îndeajuns de mici ca să poată pătrunde în transportorul skrit na?>

Dintr-odată, am realizat că toți cei de pe punte ne priveau pe Arbron și pe mine. Apoi mi-am dat seama că amândoi eram mai tineri și mai mici decât toți ceilalți.

Ei, acum chiar că eram gata să leșin!

Căpitanul ne trimitea în luptă.

capitolul 3

<E-n regulă! Cine ține mansa și cine armele?> întrebă Arbron.

<Am patru zile vechime mai mult ca tine>, am zis, cu răceală. <Eu voi ține mansa.>

Încercă să se opună. Firește, voia să piloteze nava de luptă. Dar nimic nu avea să mă facă să pierd primul meu zbor într-o misiune de luptă. Nimic! Și chiar *aveam* vechime mai mare.

<E-n regulă!> spuse Arbron, glacial. <Tu vei ține mansa. Eu voi trage. Nu că am fi nevoiți s-o facem.>

Habitaclul unei nave de luptă nu e tocmai spațios. Iar a noastră era un model mai vechi, pentru două persoane, dar nu îndeajuns de mare.

<Socot că ne-au dat un prăpădit de Model 14>, am spus, privind la comenzi de parcă nu le-aș mai fi văzut niciodată până atunci.

<Ce te-ai fi așteptat să ne dea? Un Model 22 nou?>

Pentru o clipă, am uitat că asta era prima mea acțiune oficială de comandă. I-am aruncat o

privire lui Arbron și pe amândoi ne-a pufnit râsul.

<Beton!> am spus.

<Tare aș fi vrut să avem de-a face cu yeerkii, nu cu niște boșorogi de skrit na>, făcu Arbron.

Mi-am închis ochii principali, lăsându-i deschiși pe cei auxiliari. Voiam să mă concentrez. Firește că fusesem antrenat să conduc nave de luptă. Eram un pilot destul de bun. Dar urma să zbor alături de prințul Breeyar, în escadrila lui, în care erau numai piloți de luptă încercați. Cât despre Breeyar, putea trece cu nava printr-o gaură neagră și să se și întoarcă.

Voiam din tot sufletul ca totul să meargă bine. Gândul la umilirea la care voi fi supus dacă voi rata era de-a dreptul insuportabil.

<Pornește motoarele!> m-am adresat sistemului navei. <Pregătește lansarea!>

Puteai simți bătrâna navă de luptă prinzând viață. Monitoarele străluceau. Podeaua vibră sub picioarele mele. Am atins cu degetele un ecran, iar viewportul deveni transparent. Puteam privi direct afară, ca printr-o fereastră reală, nu prin intermediul unui ecran. Firește, ne găseam încă în hangarul de pe nava-dom, așa că nu era nimic de văzut.

<Secvența automată de lansare pornește în zece secunde>, se auzi vocea prințului. <Plecare

simultană! Porniți motoarele la semnalul meu! Accelerație standard!>

<Armele sunt gata de luptă!> îmi spuse Arbron.

<Cinci secunde până la lansare!> transmise computerul.

<Te rog, nu mă lăsa s-o zbârcesc>, am spus eu.

Credeam c-o spusesem doar pentru mine, când l-am observat pe Arbron dând din cap aprobator.

<Două secunde!> mă anunță computerul.

<Ține-te bine!> am spus.

VUUUUUUMMM!

Am fost aruncați, prin trapă, direct în spațiu. Deasupra noastră, alte patru nave de luptă, toate Model 22, țâșniră din hangarele de pe nava-dom.

<Alăturați-vă echipei, aprindeți motoarele!> spuse prințul, calm.

Două nave de luptă porniră motoarele. Cu o splendidă strălucire albastră, cele două nave de luptă dispărură în spațiul întunecat.

Așteptam cu degetele la doar câțiva milimetri de maneta care pornea motoarele. Nu aveam de gând să pierd momentul.

<Echipa de vânătoare, porniți motoarele!> spuse prințul.

Am tras maneta și parcă ne-a lovit cineva în spate.

ZUUUUUUUUUUMMM!

Ieșisem afară! Ieșisem! Afară!

Din nefericire, am țâșnit atât de iute, încât ne-am îndreptat ca din pușcă spre nava de luptă a prințului.

<Ah! Oh! Nu!>

I-am ordonat computerului să adapteze viteza la cea a celorlalte nave. Ceea ce ar fi trebuit să fac de la început.

<Hei, Elfangor! Alooo! Ai uitat: Modelele astea vechi 14 accelerează mai iute la pornirea la rece>, punctă Arbron.

Apoi l-am auzit pe prinț.

<Nu s-ar putea să te retragi un pic, *aristh* Elfangor?> întrebă el.

Mă simțeam ușurat că scăpasem de mustruluială. Dar și tare stânjenit. Fusese marea mea șansă de a acționa ca un veteran. Și acționasem ca un amator.

Am readus nava în formație, în spatele celorlalte două nave de luptă.

Arbron aduse imaginea navei skrit na pe imagerul holografic. Era total deosebită de navele andalite. Ale noastre erau ovale, alungite, cu două motoare cilindrice, lungi și ele, prinse cu niște „aripioare" groase de fiecare parte. Arma noastră

principală — shredderul — se arcuia deasupra, aidoma unei cozi andalite.

Nava skrit na era rotundă, cu flancurile ascuțite. Semăna cu un disc gros. Cu greu puteai vedea unde erau motoarele, iar peste tot erau luminițe, care de care mai colorate. Probabil că găseau asta tare atractiv sau cam așa ceva.

<Interceptarea în ordine!> veni raportul de la primele două nave.

Apelaseră la o primejdioasă Ardere Maximă pentru a ieși în fața navei skrit na și a-i tăia calea. Mai trebuia doar să ne furișăm în liniște în spatele lor.

După care...

<Ce naiba...? Domnule, mai e o navă skrit na! Senzorii nu au detectat-o fiindcă era ascunsă de inelele planetei. Repet, mai e o navă de luptă skrit na!>

Prințul Breeyar își lansă ordinele:

<E-n regulă! Voi doi, de la intercepție, porniți după *noua* țintă! Ceilalți, după mine!>

M-am uitat la Arbron. Era de acord cu mine. Lucrurile se complicaseră. Poate chiar vom participa la o luptă!

Pe neașteptate, dinspre motorul celei mai apropiate nave skrit na izbucni o flamă albastră, strălucitoare.

<Fuge!> spuse prințul.

Părea calm, dar îi simțeai emoția. Nu există pilot căruia să nu-i placă vânătoarea!

Nava skrit na o tuli! O luarăm și noi după ea!

Apoi, spre totala mea stupefacție, cei de pe nava skrit na traseră în noi!

<Ferește-te!> strigă Arbron.

O rază verzuie se îndreptă spre nava de luptă a prințului! Și rată!

<Ha-ha-ha!> râse prințul. <Uite un lucru care mă stârnește! Răspundeți cu foc, dar numai dacă puteți nimeri motorul de dedesubt. Repet, ochiți numai motorul. Pe navă s-ar putea afla creaturi nevinovate.>

După nici o secundă, prințul trase și rată! Trase și însoțitorul său, dar rată și acesta!

Nu mi-aș fi închipuit că Arbron își va asuma riscul de a trage. Dar l-am auzit spunând:

<Ei bine, Elfangor, ce-ar fi să vedem cât de rapid poate accelera ciubărul ăsta vechi?>

Nu era nevoie să mi-o spună de două ori. Am apăsat pe manetă și am ajuns la o zecime din viteza luminii în aproximativ 3 secunde!

<Daaaaaa! Aoleuuuu!>

<Daaaaaa! Auuuuu!>

Accelerarea a fost atroce! Compensatoarele erau prea lente, iar noi am fost aruncați înapoi, drept în perete.

Mă luptam să revin în picioare, pentru a prelua din nou comenzile. Am refăcut, telepatic, legătura cu computerul.

<Pornește compensatoarele!>

Computerul execută ordinul, iar noi ne-am ridicat cu greu pe picioarele noastre. Arbron reveni lângă arme și ținti. Am auzit zumzăitul shredderului care se arma, urmat imediat de sunetul lansării!

Zzzzzz! ȚIUUUUUUUUUUU!

<Da! Da! Da!> strigă Arbron.

Raza trimisă de shredder tăie spațiul și distruse o parte din motorul navei skrit na. Flacăra albastră a motorului se stinse dintr-odată.

Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem până atunci în viața mea. Dar, în același timp, am simțit un val de invidie, la gândul că nu eu, ci Arbron trăsese.

<Bună treabă>, spuse prințul Breeyar. <Frumos pilotat, frumos tras!>

Firește, ne complimenta doar pentru că eram *aristhi*. Vreau să spun că pentru piloții obișnuiți n-ar fi fost cine știe ce. Dar cui îi păsa!? Prințul Breeyar spusese că am făcut o treabă bună.

<S-a exprimat chiar așa: „Bună treabă">, zise Arbron. <Așa a spus, este? Nu-mi imaginez eu!>

<Prințul a spus: „Bună treabă">, am confirmat, savurând cuvintele.

În acel moment mă bucuram de viață. Îl iubeam chiar și pe Arbron, oricât de supărător era uneori. Iată pentru ce am ales să intru în armată. Iată pentru ce am ales să fiu *aristh*. Despre asta era vorba!

<E-n regulă, micuții mei *aristhi*>, spuse, cu un ton cald, prințul. <Acum, pentru că ne-ați dat tuturor o lecție de cum trebuie tras, arătați-ne și cum se poate aborda o navă inamică. Nu uitați să descărcați informațiile din computerul lor de bord. Este vreunul dintre voi calificat în extragere de informații?>

<*Aristh* Arbron este un excelent profesionist!> am zis — era adevărat.

Arbron mă privi chiorâș.

<Păi, chiar *ești*, Arbron!> am spus, justificându-mă.

Înțelegeți, e o insultă să spui despre un *aristh* că se pricepe la computere. E mai mult o laudă pentru un tehnician, nu pentru un războinic. Deși se presupune că luptătorii ar trebui să se priceapă la științe și arte, așa cum se pricep la război.

<Bine>, spuse prințul. <Și feriți-vă dovleacul de tavanul lor. E destul de jos.>

<Da, domnule>, am răspuns, <nicio problemă!>

Eram în culmea universului. Un erou în devenire. Practic, deja prinț! Războiul cu yeerkii se va termina de îndată ce voi intra eu în joc.

Eram un prost!

capitolul 4

Presupun că știți cine sunt skrit na. Dacă nu, o să vă spun ceea ce știu eu.

Pentru skrit na nu contează ce gândesc ceilalți din galaxie despre ei. Nu aparțin Imperiului yeerk. Nu sunt nici aliații noștri. Nici că le pasă de legi, de tradiții sau mai știu eu ce!

Skrit na sunt interesați să achiziționeze și să posede diverse lucruri.

Mai e ceva neobișnuit: sunt ca două rase diferite. Skritii arată aidoma unor insecte uriașe, cam de mărimea andaliților. Au paisprezece picioare și șase seturi de antene și nu sunt din cale-afară de inteligenți. Dar fiecare skrit țese, spre sfârșitul vieții, un cocon și, după un an, din skritul mort apare un na.

Cu naii e cu totul altă poveste. Aceștia au patru picioare foarte zvelte. Uneori, se ridică pe picioarele din spate și le folosesc la mers, iar pe cele din față drept mâini. Au capete mari, asemănătoare celor andalite, doar că au numai doi ochi uriași.

Skrit na se deplasează pe planete pașnice și răpesc exemplare ale speciilor de acolo. Uneori, le supun unor experimente medicale. Alteori, doar zboară cu ele de colo, colo, apoi le eliberează. Însă de cele mai multe ori, transportă acele creaturi în grădinile zoologice din lumea lor.

Cum am mai spus: o rasă ciudată. Nimeni nu-i înțelege pe skrit na. Eu, unul, cred că nici ei înșiși nu se înțeleg.

M-am apropiat de nava skrit na distrusă și am amorsat raza de tracțiune ca să țin cele două nave aproape.

Skrit na s-au hotărât să nu complice lucrurile. Probabil au considerat că ne-au enervat destul. Skrit na nu se pot măsura cu andaliții.

Am cuplat trapa noastră cu cea skrit na și am obligat-o să se deschidă. Am egalizat gravitațiile și am intrat cu îndrăzneală în nava capturată, cu Arbron pe urmele mele.

În cealaltă navă era fum. O grămadă de lăzi erau împrăștiate peste tot. Doi skriti greoi se împleticeau printre obiectele sparte. Habitaclul era destul de scund și trebuia să-mi plec capul pentru a nu-mi răni ochii auxiliari. O pereche de coconi skriti erau mai mult sau mai puțin lipiți într-un ungher al habitaclului. Unul dintre ei părea să elimine un na.

Am mai observat trei nai. Căpitanul na era imobilizat de consola comenzilor. Părea speriat.

Dar nu de mine. Privea furios către o creatură bizară care avea în mână o armă skrit na — un lansator Dracon de-al yeerkilor, modificat — îndreptată spre căpitan.

Ciudata creatură era doar puțin mai scundă decât mine. Și, deși părea incredibil, stătea în două picioare.

Doar două! Avea brațe, dar îți puteai da seama ușor că nu le folosea la mers. Nu erau îndeajuns de lungi.

Fața creaturii era la fel de mare ca a mea, dar mai rotundă. Pe frunte avea doi ochi mici, albăstrui. Treimea de jos a feței avea o despicătură orizontală.

Multe specii au asemenea deschizături. Le numesc guri.

Trupul nu era acoperit de blană, ci de o piele strălucitoare, ce părea a-i atârna în unele locuri. Partea superioară a trupului era acoperită de o piele albă, atârnând aproape în valuri, cu mici desene colorate. Cele două picioare îi erau acoperite cu o piele albastră și aspră, care se oprea brusc deasupra copitelor. Copitele erau albe și împodobite cu niște fire sau cabluri împletite între ele, cel puțin așa păreau.

Dar ceea ce mi-a atras privirea a fost părul ce-i curgea de pe cap. Era lung, ondulat și galben ca soarele.

— Nu mișca, băiatule-cal! strigă bizara creatură, scoțând sunete din gură. Apoi întoarse lansatorul Dracon spre mine. O singură mișcare și apăs pe trăgaci. Nu știu ce va face arma asta, dar sunt gata să pariez că n-o să-ți placă!

Desigur, până la un punct, tot ce auzeam era doar o amestecătură confuză de sunete. Cipul translator, pe care toți militarii andaliți îl au implementat în cap, are nevoie de câteva minute pentru a pricepe noua limbă. Sunt unele limbi pe care nici nu le descifrează corect. Din fericire, mai toate speciile pot înțelege sistemul nostru de transmitere a gândurilor, întrucât lucrează la un nivel ce depășește simplele cuvinte.

— Ai grijă, prietene andalit, spuse căpitanul na. Sunt ființe sălbatice și violente. Țicnite! Barbare! Oh, da! Femela asta este o bestie ticăloasă! Mai bine ai ucide-o! Sau, și mai bine, lasă-ne s-o vârâm din nou în cușcă. Da, da, ar fi cel mai bine! Când ai făcut greșeala să tragi în noi, ea a ieșit și mi-a luat arma. Sălbatică și periculoasă, oh, da!

Cipul translator redase ușor limbajul na. Nu mă obosii să-i răspund. Toată lumea știe că skrit na mint de îngheață apele.

Căpitanul na îmi făcu cu ochiul. Ca și cum el și cu mine am fi fost de aceeași parte a baricadei. Ofițerii săi păreau speriați. Skritii își vedeau de treburile lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ca să fiu sincer, nici eu nu știam ce să fac. Eram la fel de nedumerit ca și căpitanul skrit na.

Singura care părea hotărâtă era bizara creatură cu două picioare.

<Vorbește-i>, îmi sugeră Arbron. <Folosește-ți farmecul, Elfangor.>

<Hm... oricine ai fi... orice ai fi... nu trage cu arma aia. Pune-o jos.>

— Da, bine. Hei! Hei, ia stai puțin! Te pot auzi, dar tu, de fapt, nu vorbești.

Brusc, cipul translator, care auzise destul, a început să traducă simultan. O puteam înțelege.

<Eu comand aici>, am spus, ferm. <Aruncă arma!>

— Na-na! Nțț! Nu prea cred, baiatule-cal! M-am săturat să fiu răpită și târâtă de gândaci uriași și omuleți verzi de pe Marte.

<Scuză-mă, dar noi suntem aici ca să te salvăm>, spuse Arbron.

<Exact! Ceea ce ți-au făcut skrit na nu e în regulă. De asta am capturat nava.>

Îi vorbeam ca unui copil. Era evident că specia respectivă era primitivă. Nici măcar nu aveau cozi.

<Ce omuleți verzi?> întrebă Arbron. <Nu sunt verzi. Naii sunt gri.>

Femela își îngustă și mai mult ochii și așa îngusti. Arma din mâna ei se mișcă.

— Am capturat nava asta înainte să veniți voi doi aici. Celălalt tip și cu mine. Și noi suntem

doar niște copii, ceea ce demonstrează că nenorociții ăștia de marțieni nu sunt deloc atât de fioroși. Tipul se află în spate, a fost lovit. Celălalt, vreau să spun. Dar eu am reușit să înhaț arma de la fățosul de colo.

Cipul translator nu avea corespondent pentru „fățos". Desigur, „fățos" era un sinonim pentru „străin".

<Ei bine, noi nu vrem să-ți facem rău>, am spus, pe un ton cât mai calm. <Ce zici de asta? Poți păstra arma, dar n-o mai îndrepta spre ceilalți.>

Femela privi arma.

— Se numește lansator Dracon, nu-i așa? Ce face?

Înainte să-i fac semn să tacă, Arbron apucă să răspundă:

<Declanșează o rază energetică ce produce o moarte din cale-afară de dureroasă. Iată de ce am prefera să nu tragi cu ea.>

— Oh! Un phaser! Ca în vechiul *Star Trek*. Nu-mi vine să cred că au renunțat să-l mai producă. Acum îl dau în reluare.

N-am spus nimic pentru că n-aveam nici cea mai mică idee despre ce vorbea. L-am privit pe Arbron. Clătina din cap. Nu, nici el nu înțelesese. Cipul translator are și el limitele lui.

<Dacă vii cu noi, te vom trata cum se cuvine. Și te vom duce din nou pe planeta ta.>

— Pe Pământ?

<Ăsta e numele celei de-a treia planete din sistemul ăsta?>

— Da.

<Și tu ești un pământean?>

— Un om. Asta suntem: oameni. Celălalt tip și cu mine.

<Noi suntem andaliți. Numele meu este Elfangor. El e Arbron.>

Arbron se apropiase de pupitrul de comandă al celui mai apropiat skrit na. Tocmai făcea o copie după toate documentele din computerele lor, așa cum ordonase prințul Breeyar. Este procedura standard atunci când abordezi o navă străină.

— Arătați ca niște centauri, doar că aveți cozi de scorpioni. Și o pereche de ochi în plus deasupra capetelor...

Femela părea să ezite. Dintr-odată, întoarse lansatorul Dracon spre mine, dar cu mânerul înainte.

<Mulțumesc>, am spus.

Am întins mâna să iau arma și degetele mele le atinseră pe ale ei. Fără niciun motiv aparent, m-am uitat la părul lung și blond.

— Numele meu este Lorena, spuse ea. E o chestie dată dracului. Cei mai mulți dintre oameni nu cred în extratereștri. Dar iată-vă! Cât se poate de reali. Doar dacă nu visez.

<Oamenii visează?> întrebai, surprins.

— Eu da. În fiecare noapte.

<Și eu la fel. Dar bănuiesc că avem vise foarte diferite.>

Apoi Lorena zâmbi. E un lucru pe care oamenii îl fac ridicându-și colțurile gurii.

— Poate da, spuse ea. Poate nu.

capitolul 5

Am dus-o pe Lorena la nava noastră, apoi și pe cel de-al doilea om. Își pierduse cunoștința. Dintr-o tăietură deasupra ochiului său stâng curgea un sânge strălucitor și roșu.

<Sânge roșu?> spuse Arbron. <Roșu? Puah!>

Am încercat să mă port mai matur decât Arbron, dar, ca să vă spun drept, sângele de culoarea aceea îmi dădea și mie fiori. Totuși, nu credeam că oamenii ar fi urâți sau ceva asemănător. Nu ca skritii sau taxxonii, care sunt specii cu adevărat oribile. Și nu păreau nici periculoși, precum hork-bajirii.

Păreau mai degrabă nostimi. Nu mai văzusem o specie care să se deplaseze doar pe două picioare, fără să aibă o coadă cu care să-și țină echilibrul. Arbron a dat glas gândurilor mele.

<Trebuie doar să-i împingi ușor și cad imediat. Pământul trebuie să fie un loc tare ciudat! Oamenii cad, probabil, în față și pe spate, peste tot. Nu e de mirare că sunt atât de

primitivi. Cred că-și petrec cea mai mare parte a timpului încercând să se ridice.>

Eram aproape de nava-dom, când cel de-al doilea om își reveni. Părăsisem nava skrit na fără să ne gândim s-o reparăm. La urma urmei, era problema lor.

Nimeni nu le spusese să tragă în noi. Este?

— Ahhh, gemu omul.

Era mai mare decât Lorena, cu vreo doi, trei inchi*. Părul îi era castaniu, nu blond, și era tuns scurt. Ochii lui erau cafenii, nu albaștri, ca ai Lorenei.

Lorena se apropie și-și îndoi picioarele, îngenunchind alături de el. Arbron și cu mine am schimbat priviri uimite. Era foarte dificil să îngenunchezi așa și să nu cazi.

— Hei, copile, ești bine? întrebă Lorena.

Omul rănit deschise ochii și clipi. Se holbă la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Lorena dădu din umeri.

— Acum avem un alt gen de aliați. Cine ar fi crezut că sunt atât de mulți care cutreieră spațiul? Ești bine? Gândacul ăla uriaș te-a pocnit ca lumea.

---

* Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii, 1 inch = 2,54 cm.

<N-ai de ce să te temi>, i-am spus, cu blândețe. <Ești în siguranță acum.>

Omul își pipăi rana și privi sângele roșu. Părea la fel de tulburat ca și mine. Dar se ridică în picioare. Sprijinindu-se în mâini, am observat. Oamenii par să aibă mâini mai puternice decât noi.

<Eu sunt Elfangor. El este Arbron. Suntem andaliți. Vă vom duce înapoi pe planeta voastră.>

Omul aprobă încet.

— Telepatie. Folosiți telepatia pentru a comunica.

Privirea îi trecu de la ochii mei auxiliari la fața mea și de aici la coadă.

— Coada asta e o armă, nu-i așa? Este și veninoasă sau doar taie?

Am decis pe loc că omul acela nu-mi plăcea la fel de mult ca Lorena. Nu-mi plăcea chiar deloc.

<Am fost politicos și ți-am spus numele meu, omule>, am zis, cu răceală. <Acum, îți cer să te prezinți *și tu*.>

Omul îmi aruncă o privire ce mi se păru insolentă. Deși cine ar putea spune ce exprimă figura unui străin?

— Numele meu este Hedrick. Dar prefer numele de familie. Mulți mă strigă pe numele de familie: Chapman.

— Andaliții ăștia sunt băieți buni, îi spuse Lorena lui Chapman. Cel puțin, arată mai bine decât ceilalți. Și apoi, ne-au promis...

— Gura! mârâi Chapman. Nu mă interesează părerea unui copil.

— Copil? Hei, ticălos ce ești, cine a înhățat arma atunci când nava s-a oprit? *Eu!* Și cine plângea în spate, cerând îndurare? *Tu!* Și apoi, nu m-ar mira să fii doar cu un an mai mare decât mine.

Fața lui Chapman se înroși. Era fascinant să urmărești chestia asta. Tipul își încleștă fălcile.

— Și acum se pare că eroismul tău a fost inutil. Suntem din nou prizonieri. Și am impresia că nu vom mai reuși să le smulgem armele andaliților ăstora.

Deodată, se repezi spre lansatorul Dracon pe care-l țineam în mână! Fără să ezit, mi-am aruncat coada înainte și i-am pus tăișul în gâtul lui Chapman.

Chapman râse.

— Ai văzut? Ai văzut ce rapid este? Nici n-am apucat să văd mișcarea cozii.

Îmi aruncă din nou o privire insolentă.

— Cum ai spus că se numește specia voastră? Andalită? Mda, am impresia că voi sunteți ceva mai periculoși decât arătați, cu toată vorbăria voastră politicoasă și cu promisiunile voastre.

Mă simțeam ca un prost. Și nu era pentru prima oară în ziua aceea. Omul Chapman mă pusese la încercare.

<Trebuie să ne pregătim de cuplarea cu nava-dom>, îmi reaminti Arbron.

Am efectuat manevrele de andocare, aducând nava înapoi în hangar. Mă concentram la ce aveam de făcut, deși eram tare furios. Nu-mi plăcea deloc omul numit Chapman. Nu-mi plăcea suspiciunea pe care o arăta față de mine. La urma urmei, îl salvasem de la un viitor într-o cușcă din grădina zoologică skrit na. Ar fi trebuit să-mi fie recunoscător.

Dar poate că așa sunt oamenii. Am auzit că există specii care nu vor să fie ajutate de nimeni. Care preferă să dispară, decât să rămână îndatorate cuiva.

Dar, judecând după Lorena, nu toți oamenii erau la fel.

Nu e problema ta, Elfangor, mi-am spus. *Tu du oamenii căpitanului. Nu e deloc problema ta.*

Dar greșeam. Oamenii *erau* problema mea.

De fapt, urma să am o mulțime de probleme.

capitolul 6

<Atenție, urmează o porțiune cam înșelătoare>, le-am spus Lorenei și lui Chapman.

Ne deplasam din coridorul central spre parterul cupolei. În acest punct, gravitația se schimbă cu 90 de grade. Vreau să spun că „jos" în coridorul central este cu totul diferit de „josul" de la parterul cupolei. La început te cam zăpăcești.

Ne aflam în siguranță la bordul lui *StarSword*, iar Arbron și cu mine le prezentam oamenilor nava. Cred că ofițerii instructori erau prea ocupați ca să ne bage în seamă și nu știam ce să facem cu ființele umane.

<Mergeți cât mai firesc pe podeaua asta curbată>, le-am explicat. <Știu că parcă ați umbla pe buza unei râpe, dar gravitația artificială vă va însoți peste tot.>

Arbron și cu mine urmăream cu sufletul la gură cele două creaturi cu două picioare încercând să-și mențină echilibrul. În mod surprinzător, reușiră.

<Au un echilibru excelent>, îmi șopti Arbron.

<Așa e.>

Am ieșit din coridor pe iarba din cupolă, iar Lorena strigă:

— Este spațios! Pare un adevărat parc! Pomi. Iarbă. Flori. Mamă!

<Aveți așa ceva pe planeta voastră?> am întrebat-o.

— Ei, da, ceva asemănător. Pomii noștri sunt aproape întotdeauna verzi. Ca și iarba. Mult mai verde ca asta, vreau să spun, nu așa albastră. Și nici roșie.

<Dacă vă este foame, nu ezitați să mâncați cât vă place>, am sugerat.

— Să mâncăm ce? întrebă Chapman.

Am întins brațul, cuprinzând întregul spațiu al cupolei.

<Avem șaptesprezece specii de iarbă, cu treizeci de arome diferite.>

— Iarbă? Voi mâncați iarbă? întrebă Lorena.

Chapman încuviință, gânditor.

— De aceea aveți cupola, așa e? Voi pășteți. Asemenea cailor sau vitelor. Doar că nu aveți guri. Cum mâncați?

<Cum adică, voi mâncați cu gurile?> întrebă Arbron.

— Cum poți mânca altfel? întrebă Chapman.

<Cu copitele, ca orice creatură cu scaun la cap>, răspunse Arbron. Apoi, râzând: <Vreți să

spuneți că pe Pământ oamenii se apleacă și-și lipesc gurile de pajiște ca să mănânce?> Se uită la mine. <Prea bine, dar trebuie să admiteți că e nostim să vezi așa ceva.>

Chapman începu să ne explice cum mănâncă oamenii, dar era greu să ne închipuim. Chestia asta implica înțeparea unor bucăți fierbinți de animale moarte și aruncarea lor în gură. Eu refuzam să cred că ăsta era modul lor de a mânca. Aveam impresia că omul Chapman cam înflorise lucrurile. Mai târziu am aflat adevărul.

În orice caz, m-am simțit ușurat când Lorena întrerupse relatarea sinistră a lui Chapman pentru a întreba:

— Vă supărați dacă-mi scot pantofii? Am stat închiși în farfuria aia zburătoare a skrit năsoșilor. Ar fi minunat să pășesc pe iarbă.

Firește că nu am avut nimic împotrivă, mai ales că nu știam ce înseamnă „pantof". L-aș fi putut lega cu siguranță de ideea de a alerga prin iarbă. Și mie mi-era foame.

Dar Lorena se așeză în iarbă și începu să-și scoată copitele! Să-și desprindă copitele de pe picioare!

<Ce faci?> Am țipat. <Oprește-te! Oprește-te! De ce îți faci rău?>

— Ce? Ce tot spui acolo?

<Te rănești singură și nu cred că doctorii noștri știu cum să trateze oamenii>, am spus.

Lorena mă privea uimită. Încă își mai ținea piciorul în mâini. Apoi se puse pe un râs zgomotos.

Era ca un sunet de alarmă, totuși ciudat de plăcut.

— Nu sunt copite, Elfangor, îmi spuse. Sunt pantofi. Pricepi?

Își dezlegă firele subțiri și, înainte s-o pot opri, își rupse pur și simplu copita albă!

<Nuuuu!> gemui eu.

<Ahhhh!> strigă Arbron.

Dar pe Lorena n-o durea nimic. Și nu se vedea nicio picătură de sânge. Apoi îndepărtă un înveliș de piele albă de pe capătul picioarelor astfel expuse. Privirii mele i se dezvăluiră dintr-odată cinci degețele roz. Îi creșteau chiar din picior.

— Vezi? Ăsta e piciorul meu. Noi nu avem copite. Și purtăm pantofi în picioare. Pricepi? Ne păzesc de pietrele care ne-ar putea răni.

Am fost cuprins de un val de nespusă milă. Oare ce-o fi mers prost în evoluția acestei specii? Întreaga populație trebuia să-și acopere picioarele pentru a nu se răni? O întreagă specie schilodită?

Dintr-odată, vesela imagine a unei planete cu oameni căzând tot timpul dispăru, fiind înlocuită cu una tristă, a unei specii de infirmi, târându-se pe picioarele lor slabe și rănite, acoperite cu copite artificiale.

Lorena se ridică pe picioarele ei delicate, cu ridicole degețele roz, și porni să alerge prin iarbă. Nu era foarte iute, dar, în mod evident, nu arăta nici vreo deficiență fizică.

Apoi, făcu ceva uluitor. Își întoarse capul înapoi. A făcut-o cu totul, așa că putea privi înapoi.

— Vino!

Dar nu mă puteam mișca. Am observat că Arbron era tot atât de uimit ca și mine.

<Ce... ce face tipa?> întrebă el. Apoi se lumină: <Asta e din cauză că au doar doi ochi. Își întorc capetele pentru a putea vedea în spate!>

Mi-am stăpânit impulsul de a râde. Am pornit în trap ușor și am ajuns-o repede pe Lorena.

— E atât... de bine... să-mi... întind... mușchii! spuse ea, continuând să alerge.

Apoi se opri și făcu o piruetă. O piruetă perfectă, iar părul ei auriu flutură împrejurul ei. Aveai ce vedea! O creatură cu două picioare face piruete mult mai corecte decât o persoană normală.

— Am fost sigură că o să mor în farfuria aia zburătoare, spuse ea. Dar am scăpat! Uluitor!

<Cred că toate astea sunt foarte ciudate.>

— Oh, da! Ciudat e puțin spus. Ăsta e un copac frumos. Frunze roz. Incredibil!

<Se numește copacul *therant*. Se află în faza *creast*. Observi cum iarba devine mai *gelasic* sau

mai puțin *escalic* când crește în apropierea lor? Asta e din cauză că...>

M-am oprit din vorbit pentru că Lorena atinsese, fără să vrea, o creangă de jos. Desigur, nu era nimic rău în asta. Dar după aceea își puse amândouă mâinile în jurul crengii și pur și simplu se săltă de la pământ!

Era un miracol! Însă pe când se întindea, am remarcat că pielea albă, cu pete colorate, de pe partea superioară a trupului ei, se dezlipise! Se ridicase și dezvăluise un înveliș rozaliu, ce se potrivea cu pielea de pe fața și de pe brațele sale.

Arbron se apropie în fugă, cu Chapman luptându-se să-l prindă din urmă.

Lorena rămase agățată, râzând la noi. Bănuiesc că arătam caraghioși.

<Foarte puternice brațe!> remarcă Arbron. Închipuie-ți, să-ți ridici trupul doar cu ajutorul brațelor!

<Pielea aceea e foarte ciudată>, am spus, <e ca și cum n-ar face parte din întreg.>

Lorena reveni în iarbă. Și nici măcar nu căzu.

— Nu e piele, spuse Chapman. Se numesc haine. Știi, ca și copitele artificiale. Astea-s piele artificială. Țin de cald.

<Vă e frig?>

— Nu. Dar de aceea avem haine. Ca să ne țină de cald în locurile friguroase.

<Și ce căutați în locuri friguroase?> am întrebat. Curiozitatea întrecuse dezgustul pentru omul acela.

El dădu din umerii lui omenești, robuști. Umeri în stare să-i ridice tot trupul.

— Unele zone de pe Pământ sunt foarte friguroase. Atât de friguroase, că ai muri dacă n-ai purta mai multe straturi de îmbrăcăminte.

<Dar de ce locuiți în zone ca acelea?> întrebai.

Chapman zâmbi. Era interesant, căci aveam sentimentul că nu toate zâmbetele umane sunt plăcute.

— Nu stăm noi deoparte, doar pentru că vremea e rea. Ne adaptăm. Ne legăm de tot ce e potrivit și-l facem să ne fie folositor. Cel puțin ăsta e mottoul meu: Înhață ce poți!

L-aș fi întrebat mai multe, dar chiar atunci veni chemarea lui Arbron la raport. Iar mie mi se ordonă să-i duc pe oameni într-o încăpere specială, destinată oaspeților.

capitolul 7

<Ce? CE? Să părăsim nava?> am strigat. <Cum adică să părăsim nava?>

Arbron nu arăta cu nimic mai fericit decât mine.

<Exact asta mi-au *spus*! Nu mi-au cerut părerea! Căpitanul m-a chemat la raport, în pas alergător, pe punte și mi-a ordonat: „*Aristh* Elfangor și cu tine să fiți la Hangarul 7 în zece minute", iar eu i-am spus: „Să trăiți!".>

Îi condusesem pe oameni într-o încăpere destinată oaspeților. Apoi, așteptând să fiu chemat la raport, mă întorsesem la cupolă să mănânc. Mi-era tare foame. Arbron mă întâlnise pe când mă duceam spre Lorena.

<Nu e corect>, am mârâit. <*StarSword* este casa mea. Trebuie să găsim flota de atac a yeerkilor și s-o distrugem.>

<Da, da, știu. Iar tu vei fi un mare erou, te vor face prinț din mers, fără să te facă mai întâi războinic.>

<Nu la asta mă gândeam>, am mințit eu.

<Oricum, uită! Vino! Mergem chiar acum. Trebuie să ne întâlnim cu comandantul nostru, pentru misiunea asta.>

Ceva în „tonul" lui Arbron mă cam puse pe gânduri.

<Comandantul nostru? Cine e comandantul nostru?>

<Nimeni altul decât prințul-războinic Alloran-Semitur-Corrass>, spuse Arbron.

Amândouă inimile îmi căzură în copite. Alloran! Alloran, cel aflat în dizgrație! Așadar, această misiune nu era o recompensă din partea căpitanului. Înainte vreme, Alloran fusese un mare războinic și prinț. Dar căzuse în dizgrație. Nu știam de ce. Nimeni nu vorbea despre asta. Se știa doar că încălcase o lege sau o cutumă.

Să fii trimis într-o misiune stupidă cu un prinț-războinic aflat în dizgrație nu era un lucru bun.

Nu-mi venea să cred. Nava asta era căminul meu. Nu voiam s-o părăsesc, nici măcar pentru un timp. Ar fi putut trece tare mult până la reîntoarcerea pe *StarSword* și, până atunci, cine știe?! Printr-o minune, întreg războiul s-ar putea sfârși!

Ceea ce n-ar fi rău deloc, presupun!

<Ce mai e și cu Hangarul ăsta 7?> am murmurat, odată ajunși în dreptul ușii.

Arbron își mișcă ochii auxiliari înainte și înapoi — „cine știe?".

Am deschis ușa Hangarului 7. Și acolo, stând stângaci pe cele două picioare ale lor, se aflau oamenii Lorena și Chapman. În spatele lor era Alloran.

Îl mai întâlnisem pe prințul-războinic Alloran în nava-dom. Întotdeauna părea adâncit în gânduri. Ca și cum s-ar fi aflat undeva în altă parte, cufundat în amintiri. Nu se putea spune că era mare. Dar părea croit din oțel. Chiar și blana îi era de un albastru metalic. Iar pe carnea dezgolită din partea superioară a trupului său se zăreau cicatricele unor arsuri.

În spatele lui Alloran se afla o navă pe care n-o mai văzusem până atunci. Plana la câțiva inchi de podeaua lustruită. Era de trei ori mai mare decât orice altă navă pe care o întâlnisem. Sectorul principal era un formidabil oval alungit, care se întindea în fața a trei motoare supradimensionate, orientate în spate. Trei, nu două, ca de obicei! Deasupra lor se arcuia lunga și grațioasa țeavă a shredderului principal.

Oh, era atât de frumoasă! Nu mă mai îndrăgostisem niciodată de o mașină, dar nava asta era atât de dulce!

<Văd că-ți place mica mea jucărie, *aristh*>, spuse Alloran.

<Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată>, am spus. <Aidoma... aidoma unei opere de artă.>

<Am proiectat-o eu însumi. Am botezat-o *Jahar*. Este numele soției mele.>

<Prințe Alloran, care este misiunea noastră?> întrebă Arbron.

Prințul scoase un suspin scurt, dar când începu să vorbească, vocea îi deveni fermă și precisă.

<Trebuie să-i ducem pe acești doi străini înapoi pe planeta lor, să le ștergem memoria recentă și să revenim pe *StarSword* cât se poate de repede.>

<Muncă de transport>, am spus.

N-am rânjit, deși simțeam că asta fac. Aveam de îndeplinit o sarcină stupidă.

— Iertați-mă... să-mi ștergeți memoria? spuse Lorena. Nimeni nu va face asta!

<Este necesar>, am spus, cu toată politețea de care eram în stare. <Civilizația voastră nu e pregătită pentru ceea ce ați întâlnit aici. Dacă vă întoarceți pe Pământ, va trebui să vi se șteargă memoria.>

Cei doi oameni se priviră unul pe altul. Cel numit Chapman scoase un fel de sforăit pe nas. Expresia Lorenei îi trăda tulburarea. Cel puțin așa mi se părea.

<Să-i dăm drumul, *aristhi*>, ordonă Alloran. <Îmbarcați-i pe străini. Căpitanul vrea să ajungă

în spațiul-zero în cinci minute și pentru asta trebuie să părăsim repede nava-dom. Lucrurile personale v-au fost deja aduse din cabine.>

Niciunul dintre noi nu se găsea într-o dispoziție prea bună, pe când urcam rampa spre *Jahar*. Oamenii aveau figurile împietrite, erau supărați, poate înspăimântați. Arbron și cu mine eram încruntați, simțind că eram obligați să facem o călătorie stupidă. Nici Alloran nu arăta prea încântat. Era un mare prinț-războinic. Și acum pleca într-o misiune având în subordinea sa doar doi *aristhi*.

Singurul lucru bun era *Jahar*. Era la fel de frumoasă pe dinăuntru, ca și pe dinafară. Cabinele erau mici, dar luxoase. Iar sub picioarele noastre nu era oțel, ci o iarbă verde și albastră. Printr-un truc de manipulare a gravitației, Alloran crease într-un ungher chiar și o micuță cascadă, ce se vărsa într-un bazin, din care urca iar, pentru a cădea la nesfârșit.

Alloran a preluat manșa, ceea ce însemna că Arbron și cu mine n-aveam nimic de făcut. Părăsi ușor docul hangarului și, dintr-odată, ne-am trezit în spațiul întunecat, privind prin hublouri la nava-dom.

StarSword se contura pe fundalul inelelor strălucitoare ale celei de-a șasea planete.

— Oh, Doamne! suspină Lorena. Aia e Saturn!

Pe când priveam, motoarele de pe *StarSword* s-au colorat într-un albăstrui strălucitor, iar nava-dom luă viteză. Din ce în ce mai repede, până când, într-o fulgerare, trecu în spațiul-zero și dispăru.

— Mai iute decât viteza luminii? se minună Chapman. Din punct de vedere fizic, este imposibil!

<Dar călătoria în spațiul-zero nu implică viteza. Înseamnă trecerea prin antispațiu, ceea ce noi numim spațiu-zero, și revenirea într-un alt punct din universul cunoscut>, spuse Arbron.

— Presupun că voi, andaliții, țineți secretul ăsta doar pentru voi, nu-i așa? întrebă Chapman.

<Nu întotdeauna a fost așa>, răspunse, posomorât, Alloran. <L-am împărtășit odată. Rezultatul a fost apariția Imperiului yeerk, care amenință toate speciile pașnice. Bucurați-vă că sunteți în siguranță pe planeta voastră simplă, străine! Galaxia nu mai este de mult un loc prea fericit!>

Alloran introduse datele referitoare la destinație în computer. Puteam să facem o mică săritură prin spațiul-zero pentru a ne apropia de Pământ. Dar acest gen de călătorie nu e întotdeauna foarte precis. Chiar dacă am fi fost norocoși, am fi putut ieși la milioane de mile de Pământ. Așa că avea să fie o călătorie de mai multe zile, ca să ajungem până acolo.

<Faceți-i pe străini să se simtă bine, *aristhi*>, ordonă Alloran.

<Prințe, aș putea să folosesc computerele navei tale?> întrebă Arbron. <Am o copie făcută pe nava skrit na și cred că am identificat ceva ciudat.>

<Profesionist în extragere de informații, ai?> întrebă Alloran, rânjind. <Noul ideal: războinic, savant, artist. Nu e de-ajuns să fii un luptător, așa-i? În ziua de azi, se caută un gen de războinic mai elegant, mai echilibrat, mai rațional.>

Arbron mă privi, neajutorat.

<Așa cred, prințe-războinic Alloran. Vreau să spun, cel puțin așa suntem instruiți.>

Pentru o vreme, Alloran rămase tăcut. Privea doar fără țintă. Sau cel puțin nu la cineva anume din încăperea aceea.

<Electorii vor un război fără măcel. Un război curat, clar, onorabil. Proștii!>

Eram șocat. Nu îi faci proști pe membrii Electoratului. Pur și simplu nu o faci.

<Domnule>, întrebă, timid, Arbron, <computerul...?>

<Cum? Ah, da! Computerul. De ce nu? Folosește-l, dacă vrei>, spuse prințul. <Avem în față o călătorie lungă și plictisitoare.>

capitolul 8

A fost o călătorie lungă și plictisitoare. Ieșisem din spațiul-zero la jumătatea drumului dintre orbita Pământului și cea a unei planete pe care Lorena o numea Marte.

Trebuia să călătorim prin spațiul convențional. Și să menținem o viteză redusă, pentru a nu distorsiona prea mult timpul. Dacă am fi folosit Arderea Maximă pe drumul spre Pământ, am fi ajuns în câteva clipe. Dar pe planetă ar fi trecut ani întregi. Asta înseamnă relativitatea pentru voi.

Aveam puține de făcut. Când nu stătea la manșă, Alloran se retrăgea în cabina lui. Arbron părea că găsise ceva care-l ținea ocupat. Își petrecea timpul în fața computerului, bolborosind.

Era o latură a caracterului lui Arbron pe care n-o mai cunoscusem până atunci. În majoritatea timpului, nu arăta că lua în serios vreun lucru. Cel puțin, nu mă lua *pe mine* în serios. Dar acum stătea de zile întregi în fața consolei.

Ori de câte ori îl întrebam ce făcea acolo, spunea doar: <Descopăr un mister>.

Așa că îmi petreceam cea mai mare parte din timp cu cei doi oameni. Sau cel puțin cu Lorena. Chapman era la fel de preocupat ca și Alloran. Stăteam în spatele Lorenei, la fereastră, și priveam planeta alb-albastră.

Lorena făcea un lucru pe care-l numea „a ședea". La început, e nostim să vezi asta. Dar, desigur, e foarte practic pentru o creatură cu două picioare.

— Părțile cafenii și verzi reprezintă uscatul, îmi explica Lorena. Albastrul e oceanul. Apa. Vezi albul strălucitor de la bază? Este gheața. Se numește Antarctica. E foarte frig acolo.

<Ce fel de gheață? Dioxid de carbon înghețat? Metan?>

— Apă! Apă înghețată, pur și simplu!

<Ah! Firește! Asta explică totul. Și tu unde locuiești?>

— Vezi continentul acela? Cel din stânga-sus? Vezi linia dintre noapte și zi? Aproape exact acolo unde se află acum linia.

Își mușcă buza. Buza este o parte a gurii.

— Cred că mama e moartă de grijă! Sunt plecată deja de patru zile.

Moartă? Oamenii pot muri din cauza emoției?

<Da, dar curând vei fi acasă. Și atunci nu o să aibă de ce să-și mai facă griji. Poate că nici n-o să mai aibă de ce să moară.>

Lorena zâmbi.

— Era doar un fel de a spune.

Apoi am remarcat niște picături strălucitoare în ochii ei.

— Tu nu ai o mamă acasă? Ea nu-și face griji pentru tine?

Îmi era jenă să discut despre părinții mei. Un *aristh* aflat în spațiu nu-și poate permite să-i fie dor de casă. Mai ales dacă prin preajmă se găsea prințul Alloran, capabil să audă totul.

<Cred că da. Cât despre tatăl meu, nu e cazul. Când era tânăr, era tot militar. Firește, pe atunci aveam pace. Dar poate își face griji că aș putea fi rănit sau mai știu eu ce.>

— Și noi am avut un război, spuse Lorena. Asta... asta i s-a întâmplat tatălui meu. A participat la el. Nu a fost ucis sau altceva. Dar a devenit... nu știu... După ce s-a întors, n-a mai putut face față realității. Și ne-a părăsit.

Am remarcat ochii auxiliari ai lui Alloran învârtindu-se și privind spre Lorena. Parcă o vedea pentru prima oară.

<Voi aveți războaie?> am întrebat. <Dar nu călătoriți prin spațiu. Cu cine vă bateți?>

Exact în acel moment apăru Chapman, care trăsese un pui de somn în cabină.

— Ne batem între noi, spuse el. Clipi dintr-un ochi și adăugă: Așadar, Lorena, tăticu' a luat-o razna, ai? Un alt veteran din Vietnam lovit! Cred că unii oameni nu rezistă.

Ochii Lorenei se deschiseră larg; se întoarse spre Chapman. De vorbit însă, vorbi Alloran.

<Ai fost în vreun război, omule?> îl întrebă el pe Chapman.

— Eu? Nu. Bineînțeles că nu. Războiul ăla s-a sfârșit.

<Atunci stai cuminte, prostule! Cei care au luptat în război înțeleg. Opiniile celor care nu au fost acolo nu merită ascultate.> O privi fix pe Lorena. <Chiar și cei care se întorc din război ar putea să nu revină niciodată cu adevărat acasă.>

Alloran își întoarse ochii auxiliari spre comenzi și nu mai spuse nimic. Chapman dădu din umeri, dar am putut observa că Alloran îl uimise.

Ca să fiu sincer, mă uimise și pe mine. Oare ce a vrut să spună? Nu auzisem niciodată de vreun luptător andalit întors din război care să nu se poată descurca, așa cum ne arătase Lorena. Sau să rămână „lovit", cum se exprimase Chapman. De ce simțea Alloran o asemenea simpatie?

— Oricum, începu Lorena, ia spune-mi... După ce o să-mi ștergi memoria, n-o să-mi mai amintesc nimic din toate astea? Nici de tine?

Nu i-am răspuns. Ce i-aș fi putut spune?

— E-n regulă, nu sunt supărată pe tine, spuse Lorena. Ne duci acasă. Și ne-ai salvat din mâinile acelor skrit năsoși.

<Skrit na>, am corectat-o eu.

— Știu. Glumeam. O glumă proastă, cred.

<Ah! Umor! Da, Arbron o mai comite și el uneori.>

— Tu nu?

<Cred că eu nu sunt prea amuzant.>

Lorena își aruncă într-un anume fel capul pe spate, iar părul ei lung, auriu străluci.

— E-n regulă. Îmi plac băieții serioși. Presupun că, din moment ce-mi vei șterge memoria, aș putea pune unele întrebări. Așadar, cum se face că nu aveți guri? întrebă ea.

Chapman păru să-și revină dintr-o reverie. Până atunci îl privise fix pe Alloran. Acum intră în discuție.

— Lorena, cum ar putea să-ți răspundă la așa ceva? Nu are gură! Noi avem. De ce avem guri? O întrebare stupidă. Am o alta mai bună.

Mă cercetă mai atent, fixându-și mai întâi privirea în ochii mei auxiliari și mutând-o apoi în ochii mei principali. Ca și cum nu s-ar fi hotărât în care să privească.

— Fii atent, Elfangor, poate că relația dintre noi doi nu a început prea bine. Nu eram într-o formă grozavă, pricepi?! Dar voi pierdeți ceva din vedere. Aveți măcar idee câți bani am putea

obține pentru tehnologia asta pe Pământ? Vreau să spun că ați putea obține orice în schimb.

Era rândul meu să râd.

<Și ce am putea face cu banii pământești?>

El dădu din umeri.

— OK, uită de bani! Ce zici de putere? Doar pocnind din degete, i-am putea face pe toți președinții și prim-miniștrii de pe Pământ să fie slujitorii noștri. Am putea conduce.

<Noi suntem andaliți>, am spus, <nu yeerki. Nu suntem interesați să conducem alte specii.>

— Mda, bine! E-n regulă! Cred că e un lucru bun. Dar am putea aduce pacea pe Pământ. Nu vor mai fi războaie.

<Gata! Am găsit! Asta e! Elfangor!>

Era Arbron. Fusese absorbit în întregime de display-ul computerului. Abia dacă scosese vreo vorbă în ultimele două zile.

M-am apropiat de el. Nu-mi părea rău că mă îndepărtez de Chapman. Mă plictisea. Era complet diferit de Lorena.

<Ce e?> l-am întrebat pe Arbron, apropiindu-mă de el.

M-am uitat peste umărul lui la computer. Reda un câmp de forță, linii de intensitate tridimensionale. Dar mai înfățișa și niște linii care pătrundeau adânc în spațiul-zero.

Era imposibil. Probabil aveam de-a face cu o simulare. O făcătură.

Arbron își întoarse spre mine doar ochii auxiliari.

<Materialul ăsta e de pe nava skrit na. Din computerul lor. Era cifrat, dar am spart codul. Am pătruns în jurnalul de bord al navei spațiale. În mare parte, o mulțime de lucruri stupide. Vechituri. Dar ieri am găsit asta. Am încercat să mi-o imaginez, pentru că, vezi tu, cu niciun chip nu poate fi adevărat ce au citit acești senzori. Dar acum cred că am găsit. Știu ce e.>

Se întoarse cu totul spre mine.

<Elfangor, cred că e *adevărată.*>

Pentru mai multe secunde ne-am privit unul pe altul.

<Nu se poate, am spus. Până și un elev din clasa întâi îți poate spune că e imposibil. Decât dacă...>

Am simțit un fior pe șira spinării.

<Alloran! Prințe Alloran! Domnule, trebuie să vedeți asta!>

Prințul lăsă comenzile și se întoarse spre noi.

<Ce e, *aristhi?*> spuse, cu o voce obosită.

Apoi ochii săi auxiliari se fixară pe ecran. O secundă mai târziu, privea cu mare interes imaginea cu pricina.

<Computer! Verifică toate fișierele vizuale!>

Mie și lui Arbron ne spuse:

<S-ar putea să fi făcut mai multe înregistrări!>

Apoi a apărut. A apărut pur și simplu pe ecranul computerului.

Era perfect sferică. O simplă sferă albă.

Părea inofensivă, chiar estompată. Și totuși, era cea mai periculoasă armă mortală pe care o crease vreodată o specie.

În primul rând, nu putea fi distrusă fizic. Dar putea fi ascunsă. În vreme ce priveam, uimiți și înfricoșați, computerul reproducea jurnalul skrit na.

Fusese ascunsă pe planeta numită Pământ. Fusese îngropată adânc în sol, într-o zonă cu aspect dezolant, plină de nisip. Deasupra locului fusese înălțată o piramidă de piatră.

Ascunsă vreme de cincizeci de mii de ani!

Ascunsă pe o planetă insignifiantă de la capătul îndepărtat al galaxiei. Și acum reapăruse.

— Hei, ce s-a-ntâmplat cu voi, băieți? întrebă Lorena. Arătați de parcă ați fi văzut o fantomă.

<Matricea Timpului!> exclamă Arbron. <Credeam că e doar un mit.>

<A doua navă skrit na!> am strigat, realizând dintr-odată adevărul. <Skrit na au scos-o la iveală! O aveau pe a doua navă, cea care a dispărut în spațiul-zero!>

L-am privit pe Alloran. Spre surprinderea mea, ochii lui erau luminați de o plăcere feroce.

<Matricea Timpului! Ascunsă vreme de cincizeci de mii de ani și acum scoasă la iveală de skrit na. Cea mai distrugătoare armă din toată istoria galactică... Și noi suntem cei destinați s-o aducem înapoi.>

Alloran părea că întinerise cu zece ani.

<Elfangor! Arbron! Cercetați din nou jurnalul computerului. Amândoi. Trebuie să aflăm încotro se îndreaptă cea de-a doua navă! *Acum!*>

Se întoarse spre Lorena și Chapman:

<Îmi cer scuze, străinilor, dar nu putem merge direct pe planeta voastră. Nu putem pierde vremea. Este în joc existența întregii galaxii!>

Arbron mă privi și-mi trimise un mesaj telepatic privat:

<Cred că încă mai avem o șansă să devenim eroi!>

capitolul 9

Arbron şi cu mine am reuşit să descifrăm jurnalul computerului skrit na. Şi, înainte de a intra în spaţiul-zero, deja aveam o destinaţie în minte. Unul dintre ultimele locuri din univers către care orice andalit cu scaun la cap ar fi vrut să se îndrepte.

Lumea taxxonilor!

În vreme ce străbăteam neantul spaţiului-zero, lipsit de distanţe şi de timp, Alloran ne chemă la sfat. Sfatul era doar pentru noi trei, dar *Jahar* era prea mic pentru a-i ţine la distanţă pe cei doi oameni. Se ghemuiseră pe jos, lângă copitele noastre.

Mai întâi, am discutat între noi, telepatic — nu ne puteau urmări.

<Destinaţia noastră este lumea taxxonilor, locul unde-şi au căminul>, spuse Alloran. <Dar skrit na n-ar duce Matricea Timpului într-acolo. Aşa că eu bănuiesc că skrit na nu ştiu ce au cu ei. Cred că au de-a face cu un obiect de o forţă stranie şi au decis, cu obişnuita simplitate a

minții lor, să-l fure mai întâi și să vadă mai târziu despre ce este vorba.>

<Sunt de acord, domnule>, spuse Arbron. <Dacă ar fi știut că au Matricea Timpului, ar fi făcut una din două: ori s-ar fi îndreptat spre lumea yeerkilor pentru a le-o vinde acestora, ori s-ar fi întors acasă pentru a o folosi în interesul semenilor skrit na. Dar în lumea taxxonilor...>

— Hei, hei! ne întrerupse Chapman. Voi vă înțelegeți prin telepatie și ne țineți pe noi deoparte. Nu sunt chiar idiot.

<Nu vă privește pe niciunul dintre voi>, am zis, scurt.

Chapman se ridică și mă prinse brutal de umăr. Mi-am rotit coada într-un gest reflex. Niciun andalit n-ar fi îndrăznit să atingă vreun alt andalit în modul ăsta.

Chapman râse nepoliticos.

— Nu mă sperii. Știu că ne poți ucide pe amândoi. Dar nu e stilul tău, nu-i așa? Stilul tău e să ne târăști prin galaxie.

<Avem o urgență>, am spus. <Regretăm că nu vă putem duce direct pe planeta voastră. Cu toate acestea...>

— Cu toate acestea, nimic! spuse Chapman. Această mică excursie presupune primejdii, nu-i așa? Sunteți în rahat, băieți! Cum spuneam, nu sunt idiot. Vă văd tensionați. Vă citesc îngrijorarea pe fețe. Oricare ar fi destinația voastră,

sunteți speriați. Ceea ce înseamnă că și fata și cu mine ar trebui să ne temem, este?

Lorena se ridică și mă privi în ochi.

— E adevărat, Elfangor? Ne duci într-un loc periculos?

Am întors un ochi spre Alloran. Încuviință încet.

<Da, Lorena>, am spus, <ne paște un pericol foarte mare. Dacă vom fi prinși, atunci voi doi veți fi uciși sau înrobiți.>

Ochii lui Chapman scăpărară scântei.

— Ne târâți într-o înfruntare și noi nu putem afla nici măcar despre ce e vorba? Asta este onestitatea andalită?

Mă pregăteam să-i cer agitatei creaturi să tacă, dar Alloran interveni:

<Voi, străinilor, aveți dreptul să aflați în ce vă „târâm", cum spuneai. Mergem spre o planetă ai cărei locuitori sunt aliații yeerkilor. Yeerkii sunt niște paraziți care urmăresc să dețină controlul asupra minților și trupurilor altor creaturi. Taxxonii au fost înrobiți exact în acest fel. Ei au ales.>

Am adăugat:

<Se pare că skrit na au descoperit de mult pierduta Matrice a Timpului — un dispozitiv ce le permite ființelor să se deplaseze înapoi și înainte în timp. Este cea mai periculoasă armă imaginată vreodată.>

— Cum poate fi o mașină a timpului armă? întrebă Lorena.

Dar Chapman înțelesese.

— Mda! Mă întorc în timp și schimb istoria, ca să te șterg din prezent. Pot să-ți omor părinții înainte să te aibă și tu nu vei mai exista. Rânji. Și mai bine, aș putea să mă întorc în timp până în epoca preistorică, să-i găsesc pe cei dintâi strămoși ai oamenilor și să-i ucid. Întreaga specie umană ar înceta să mai existe. Chapman râse. Acum înțeleg de ce sunteți așa de îngrijorați. Dacă yeerkii pun mâna pe așa ceva, atunci adio, andaliți!

De astă dată, se umpluse paharul! Nu-mi plăcea creatura asta. Nu-mi păsa că era doar un străin primitiv, nu-mi plăcea! Mi-am apropiat fața de a lui. Mi-am ridicat coada într-o poziție amenințătoare.

<Ai face bine să pricepi ceva, omule! Dacă e vorba de „adio, andaliți", mai devreme sau mai târziu va fi și „adio, oameni". Cine crezi că-i va opri pe yeerki să cucerească toate speciile inteligente din galaxie? Doar noi.>

— Poate că am greșit căruța! rânji Chapman. Poate că e rău că n-am fost prins de yeerki. Se pare că ei sunt învingătorii.

Spre surprinderea mea, prințul Alloran se puse pe râs.

<S-ar putea să ai dreptate, omule! Dar mai bine ți-ai dori să greșești. Am văzut ce fac yeerkii cu cei pe care-i prind. Am fost de față când yeerkii au cucerit lumea hork-bajirilor. Roagă-te la oricare dintre zeii tăi primitivi, omule, ca yeerkii să nu cucerească vreodată și lumea ta.>

I-am aruncat o privire lui Arbron. Era la fel de uluit ca mine. Alloran fusese martor la cucerirea lumii hork-bajirilor?!

Pierderea hork-bajirilor fusese singurul mare eșec în războiul nostru cu yeerkii. Hork-bajirii deveniseră războinicii-sclavi ai Imperiului yeerk pentru că eșuaserăm în tentativa noastră de a-i salva.

<Trecerea în spațiu normal într-un minut>, anunță, impasibil, computerul.

<OK!> spuse Alloran, risipind suspansul în care ne încremenise. <Vom ieși din spațiul-zero destul de aproape de planeta taxxonilor. Zona va fi înțesată de nave ale yeerkilor. *Jahar* are un scut antidetecție foarte bun, totuși există posibilitatea de a fi localizați. De acum înainte, suntem în alertă.>

<Care este planul?> întrebă, nervos, Arbron. <Ce avem de făcut?>

Alloran râse.

<Care este planul? Vom localiza nava skrit na. Dacă au aterizat, vom merge și le vom lua

Matricea Timpului. Firește, vom bate la ochi fâțâindu-ne de colo, colo. De aceea...>

<Adică vom coborî în lumea taxxonilor?> am întrebat, îngrozit. <Vreți să spuneți... domnule... că am putea să ne metamorfozăm în taxxoni?>

Alloran se uită foarte serios la Arbron și la mine.

<Voi, *aristhi,* trebuie să vă maturizați repede de tot. Am nevoie de războinici alături de mine. Sunteți pregătiți să fiți acei războinici?>

În perioadele mele de reverie ca tânăr *aristh* îmi imaginasem un moment ca acesta. Îmi imaginasem momentul în care voi fi chemat să-mi dovedesc vitejia și să-mi salvez semenii. Și în imaginația mea întotdeauna întâmpinam momentul acela cu mândrie și fără pic de teamă.

Acum, dintr-odată, reveriile mele deveniseră realitate. Și simțeam că mor de frică.

Lumea taxxonilor! Un tărâm de coșmar!

<Suntem gata, prințe Alloran>, am spus, luându-mi inima în dinți. <Suntem gata să fim războinicii de care ai nevoie. Nu ne e frică.>

M-am uitat la fața lui Arbron. Era, ca și mine, mort de frică. Dar reușea să zâmbească. Mă cunoștea atât de bine.

Știa că mințeam!

capitolul 10

Jos, în lumea taxxonilor!

Jahar era ascuns vederii, ca și majorității senzorilor. Doar dacă ne-am fi apropiat prea mult, un senzor de pe o navă a yeerkilor ar fi putut să ne trădeze. Și astfel n-am mai fi ajuns niciodată pe planetă cu *Jahar.*

Aveam nevoie de o victimă.

Am găsit-o dincolo de a treia lună a lumii taxxonilor. Era o navă de transport înceată. Tocmai intra în sistem, ceea ce înseamnă că era așteptată să aterizeze. De asta aveam nevoie.

Trucul consta în a paraliza nava — să o facem să se oprească, fără să o distrugem.

<Chestia asta presupune o ochire precisă>, spuse Alloran. <Care dintre voi doi este cel mai bun trăgător?>

Voiam să spun că eu eram acela. Dar știam că Arbron era mai bun. Și nu ne permiteam să greșim.

<Arbron este cel care a nimerit nava skrit na.>

Alloran încuviință.

<Hai să vedem de ce ești în stare, *aristh* Arbron. Trebuie să lovim un motor, dar să-l lăsăm pe celălalt în funcțiune. Și nu e de dorit o afurisită de explozie.>

Arbron preluă comenzile shredderului. Nava de transport a yeerkilor se afla la două mii de mile depărtare. Motorul luat drept țintă era lung de patruzeci de picioare*.

Arbron făcu, grijuliu, câteva corecții la sistemul de țintire al computerului; noi — Alloran, cei doi oameni și cu mine — îl urmăream.

Se auzi un zumzăit când trase. Am zărit o rază de un verde-pal lansată departe, în întuneric. Iar pe ecran, mărit de cinci sute de ori, am văzut motorul lateral al navei yeerkilor devenind roșu, apoi verde.

<Bună lovitură!> spuse Alloran. <Le va lua o jumătate de oră să-și dea seama ce s-a întâmplat și să încerce să vadă cum pot continua zborul cu un singur motor. *Aristh* Elfangor, du-ne repede până acolo!>

Am accelerat la maximum și ne-am propulsat în spațiu, lipindu-ne de nava de transport avariată. Am ajuns acolo înainte ca ocupanții navei să știe de noi.

---

* Unitate anglo-saxonă de măsurare a lungimii, 1 picior = 30,5 cm.

<Bruiază-le comunicațiile!> ordonă Alloran, iar eu am atins febril suprafața digitală a pupitrului de comandă.

Era a doua oară când acostam o navă străină. Presupun că ar fi trebuit să mă simt ca un tip hârșit în chestii de-astea. Dar acum nu era vorba de o rablă skrit na. Era o navă de-a yeerkilor. Habar n-aveam pe cine puteam întâlni. Hork-bajiri controlați? Taxxoni controlați? Sau vreo altă specie feroce, necunoscută, controlată de yeerki?

<Un sfat>, spuse Alloran. <Taxxonii pot fi respingători, dar să nu uitați niciodată că, într-un ungher al creierului lor, se află un yeerk. Așadar, aveți de-a face cu un yeerk, nu cu un taxxon.>

Ne-am adunat toți trei — Alloran, Arbron și cu mine — în apropierea trapei, așteptând să explodeze. Aveam cu noi shreddere de mână fixate la nivelul trei. Shredderul are șase niveluri de putere. Nivelul unu produce o lovitură blândă, care imobilizează o creatură mică pentru o secundă sau două. Nivelul șase străpunge un aliaj solid, gros de zece picioare. Pe majoritatea creaturilor nivelul trei nu le-ar fi ucis, dar cu siguranță avea să le doboare cu atâta forță, că nu se vor putea ridica ore de-a rândul.

În acele clipe, aflat în așteptarea înfruntării cu un dușman de moarte, mă străduiam să-mi reamintesc tot ceea încercase să mă învețe despre lupte bătrânul Sofor. Dar jur că nu reușeam să-mi

amintesc un cuvânt! Poate că prințul Alloran era calm; cu siguranță, eu nu eram.

<Ține minte, nu-i ucide pe toți>, spuse Alloran. <S-ar putea să avem nevoie de ostatici.>

— Baftă! spuse Lorena.

Apoi trapa explodă.

BUUM!

După suflul exploziei, ne-am aruncat în transportorul yeerk. Taxxonii!

Dacă n-ați avut de-a face niciodată cu un taxxon, dați-mi voie să vă spun câteva cuvinte: ai un șoc atunci când îi vezi de aproape. Sunt tubulari, aidoma unui furtun gros, monstruos, cam de zece picioare lungime. Au șiruri de picioare în formă de con, ascuțite ca niște ace. Treimea superioară a trupului stă în poziție verticală, parte în care șirurile de picioare devin mai mici, transformându-se în mâini firave, cu câte două sau trei degete.

Mai au un șir de ochi de un roșu întunecat, care seamănă cu o gelatină. Cel mai sus e așezată gura, o gaură rotundă, conturată în roșu și mărginită de șiruri de dinți feroce.

Ne-au înconjurat cam o jumătate de duzină de astfel de creaturi. Pentru câteva momente, toți am rămas paralizați. Presupun că yeerkilor nici prin cap nu le-ar fi trecut că ar fi putut fi abordați de andaliți chiar pe orbita pe care se învârtea planeta taxxonilor.

Apoi, își reveniră la viață!

Aflat în stânga mea, un taxxon ridică un lansator Dracon și mă luă drept țintă.

<Ah!> am strigat, apăsând pe trăgaciul shredderului.

ȚȚȚEEEIIIP!

Taxxonul se înmuie.

ȚȚȚEEEIIIP! ȚȚȚEEEIIIP!

Shredderele traseră!

ȚIIIUUU! ȚIIIUUU! ȚIIIUUU!

Traseră și lansatoarele Dracon!

Aerul deveni dintr-odată încins, ca într-un cuptor. Suflul armelor zgudui încăperea închisă. Ecranele explodară. Panourile de plastic se topiră. Din conductele aflate deasupra se revărsară cascade strălucitoare de scântei.

<Opriți focul!> ordonă Alloran. <Altfel distrugem nava!>

În spatele meu, un taxxon! Cu arma Dracon îndreptată spre mine!

N-am stat să mă mai gândesc. Mi-am repezit coada. Tăișul ei a spintecat aerul, separând brațul de trupul taxxonului. Arma căzu pe punte, cu raza Dracon licărind slab.

— SSSRRREEE, UUUAAARRR! țipă taxxonul.

Mai rămăseseră doar doi taxxoni, care știau că sunt înfrânți. Se retraseră cât de repede o puteau face cu picioarele lor în formă de conuri. Dar nici yeerkii din craniile lor nu puteau

controla instinctele malefice ale taxxonilor. Retrăgându-se, se aplecau pentru a smulge bucăți de carne din trupurile semenilor lor morți.

Taxxonii sunt canibali. O specie nu prea încântătoare. Potrivit celor cunoscute de noi, nici măcar yeerkii care le stăpâneau mintea nu le puteau controla foamea asta scârboasă.

<E-n regulă!> strigă Arbron. <Le-am venit de hac!>

<Ține-ți gura, prost necopt>, îl taxă Alloran.

Alloran își dăduse seama foarte repede de ce se retrăgeau taxxonii. Nu voiau să fie acolo când aveau să apară adevăratele probleme.

Iar adevăratele probleme deveneau tot mai vizibile prin perdeaua de fum produsă de panourile arzânde.

Înalți de șapte picioare. La încheieturi, tăișuri ascuțite ca niște lame. Aceleași tăișuri și la coate. Și la genunchi. Și pe cozi. Și două sau trei uriașe lame în formă de corn, arcuite în față și pe capetele lor asemănătoare cu ale șerpilor.

Hork-bajirii!

<Ia te uită!> exclamă Alloran. <A trecut ceva timp de când n-am mai înfruntat un hork-bajir! Pe cei doi barosani din mijloc îi iau eu!>

Ceea ce însemna că mie și lui Arbron ne revenea câte un războinic hork-bajir!

Doi adulți hork-bajir, bine făcuți, fiecare cu câte un yeerk în cutia craniană.

<Am impresia că amândoi ar fi trebuit să-i fi acordat ceva mai multă atenție lui Sofor>, spuse Arbron, cu umor negru.

L-am văzut pe hork-bajir venind spre mine. În cap, am auzit vocea lui Sofor: *Nu gândi, Elfangor! Acum e vorba doar de instinct și de antrenament!*

Am încetat să mă gândesc. Pur și simplu am renunțat. În schimb, simțeam cum îmi pulsează sângele în vene. Mă simțeam de parcă aș fi fost încărcat cu electricitate. Ca și cum din copitele și din coada mea ar fi putut zbura scântei.

Hork-bajirul venea drept spre mine. Și atunci, am lovit!

Am lovit!

Și când Alloran a dat să fie atacat din spate de unul dintre adversarii lui, am lovit din nou!

Și când Arbron a fost doborât la pământ de hork-bajirul cu care se lupta, am lovit iar!

Am lovit, și am lovit, și am lovit, până când sângele hork-bajirilor umplu puntea.

Iar când am început să gândesc din nou, păreau să fi trecut ore întregi. Arbron mă privea ca și cum ar fi văzut o fantomă. Alloran dădea din cap, încruntat, de parcă ar fi recunoscut pe cineva.

Hork-bajirii răniți și cei aflați în stare foarte gravă zăceau în sângele taxxon scurs pe punte.

<Nu>, am șoptit.

M-am întors și am luat-o la fugă înapoi, prin trapă, pe *Jahar*.

Am alergat, am alunecat și am căzut în genunchi, nemaiavând unde să fug.

Lorena, ființa umană, a fost aceea care, cu ciudatele ei brațe, mă strânse la piept, făcându-mă să-mi afund fața în părul ei lung, auriu.

capitolul 11

M-am eliberat din brațele Lorenei, consternat și rușinat de comportamentul meu. Ce se întâmplase cu mine? Mă purtasem ca un copil, nu ca un *aristh*.

Apoi m-am uitat la Arbron.

Fusese rănit. Sângera dintr-o rană pe care o avea la brațul stâng. În ochii săi principali, măriți, se putea citi panica.

Alloran era ocupat cu legarea hork-bajirilor răniți. Taxxonii rămași fură împinși într-o mică magazie. Alloran îi închise acolo, sudând ușa cu shredderul său.

— Te simți bine? mă întrebă Lorena.

<Da, firește, sunt bine>, răspunsei, cu asprime.

Dar fierbeam pe dinăuntru. Un simțământ straniu îmi măcina gândurile. Mă simțeam uluit. Ca și cum n-aș fi fost eu. Ca și cum aș fi fost o cu totul altă persoană, stând deoparte și privindu-mă.

Lorena mă lăsă în pace și se duse la Arbron. Își rupse o mânecă a cămășii și-i legă strâns brațul sângerând.

Alloran se apropie și examină brațul lui Arbron.

<O să te vindeci, *aristh*>, spuse el. <Întoarce-te la comanda armelor. Abia am început treaba. Trebuie să ducem cufărul ăsta al yeerkilor pe planeta aceea. *Aristh* Elfangor, preia manșa. Comenzile sunt mult mai simple decât cele de pe nava noastră, dar...>

Nici eu, nici Arbron nu am făcut nicio mișcare. Alloran mă fixă cu privirea, furios că-i ignoram ordinele. Dar apoi am văzut cum fața i se destinde.

<E prima dată când... Ați luptat bine. Amândoi. Prima oară e întotdeauna greu. De altfel, nu-i ușor nici după aia. Dar am nevoie de voi. Acum!>

Am încuviințat.

<Da, prințe Alloran! Voi prelua manșa.>

<Tu, străino>, îi spuse el Lorenei. <Întoarce-te pe *Jahar*. Vom lipsi o vreme. Să nu atingeți nimic.>

Lorena își întoarse capul pentru a privi peste umăr. Oamenii trebuie să facă asta pentru a se uita în spatele lor. Ezita în mod evident. Își mușca buza de jos cu dinții ei mici și albi.

<Ce e?> o întrebai.

Încă ezita. Apoi:

— Ascultă, spune-mi adevărul. Jură pe ceva cu adevărat important pentru tine. Jură că ne vei duce pe Chapman și pe mine înapoi pe Pământ.

<Sigur că o vom face. Cât de curând>, am spus.

Ea suspină, un sunet care cere să sufli aerul pe gură.

— E vorba de Chapman. Sunt sigură că e un tip de treabă, dar...

<Nu ai încredere în el.>

— Dacă ne lăsați aici, pe *Jahar*, el va încerca să scape. Știu că o va face. Și mai știu că ne credeți prea primitivi pentru a fi în stare să zburăm cu nava voastră, dar nu conta prea mult pe asta. Chapman nu te place.

<Da, și eu am impresia asta>, am spus. <Dar putem transmite computerului navei să nu-i permită să acționeze. Nu va fi în stare să pornească nava sau să folosească vreo cale de comunicare. Nu se va întâmpla nimic rău.>

L-am văzut, cu ochii mei auxiliari, pe prințul Alloran ocupat cu Arbron.

<Uite, ia asta! Ascunde-o sub haine! Folosește-o dacă Chapman îți creează probleme. E setată la nivelul doi. Trebuie doar să țintești și să apeși pe trăgaci.>

Lorena luă shredderul și-l ascunse sub cămașă.

— Ascultă... baftă acolo, pe planeta aceea. Orice ați face.

Apoi își apropie fața de a mea și-și lipi buzele de o parte a capului meu. Era un lucru tare ciudat. Un andalit nu ar face așa ceva. Și totuși, nu m-a deranjat.

<*Aristh* Elfangor! Când crezi că vei avea timp să ni te alături...> spuse Alloran, ironic.

<Sunt gata, domnule! Încep procedura de separare de *Jahar*.>

Trapa se închise, ascunzând-o vederii pe Lorena.

Nu va păți nimic, mi-am spus în sinea mea. *Jahar* era bine protejată. Fără motoarele pornite, va fi aproape imposibil să fie detectată de yeerki. Iar Lorena avea shredderul, în caz că omul celălalt i-ar fi făcut necazuri.

M-am concentrat asupra comenzilor navei. Erau modelate pentru mâinile taxxonilor. Dar lucrurile de bază rămâneau aceleași. Am calculat distanța față de portul spațial al lumii taxxonilor. Am pornit motoarele și, în timp ce nava se punea în mișcare, prinzând viteză, am privit înapoi spre *Jahar*.

<Oamenii ăștia sunt o adevărată pacoste>, spuse Arbron. <Ca și cum n-am avea destule probleme. Trebuie să avem grijă de o pereche de străini primitivi.>

<Se află la un milion de ani-lumină de casa ei, Arbron. Întâlnește specii despre care nici nu știa că există. E aruncată dintr-odată în mijlocul unui război intergalactic. Consider că e foarte curajoasă.>

Arbron era preocupat să înțeleagă comenzile ciudatei nave. Dar după aceea, luându-mă pe nepregătite, spuse:

<Apropo, mulțumesc! Mi-ai salvat viața. Se pare că ai deprins mult mai multe de la Sofor decât ai fi crezut, este?>

<Presupun că da>, am spus.

<Ai fost super, Elfangor. M-ai speriat. Cred că și pe Alloran l-ai speriat. Într-adevăr, tu...>

<Gata, mai taci, bine?>

<Voiam să spun doar că ai fost mare. Coada ta s-a mișcat mai repede decât lumina. Dar când i-ai tăiat capul matahalei ăleia de hork-bajir?! A fost uluitor!>

Aș fi vrut ca Arbron să-și țină gura. Nu doream să mă gândesc la ce se petrecuse.

Nu voiam să-mi amintesc.

Și totuși, o parte din mine se agăța de fiecare cuvânt. Această parte din mine retrăia lupta în minte, iar eu eram Elfangor, marele erou!

<Menținem cursul?> mă întrebă Alloran.

<Da, prințe! Ar trebui să ajungem în treizeci de minute.>

<Bun! Atunci, e timpul! Trebuie *să ni-i însușim* pe taxxoni.>

A-ți însuși pe cineva înseamnă a absorbi ADN-ul unei specii. Primul pas în a te metamorfoza în acea creatură.

Urma să devenim taxxoni.

capitolul 12

Îi închisesem pe taxxoni și pe hork-bajirul grav rănit într-o magazie a navei. Nu ne-am obosit să vedem ce se mai petrecea pe-acolo.

Am făcut-o acum.

Am deschis ușa, în timp ce Alloran și Arbron stăteau pregătiți cu armele lor, în caz că vreun taxxon ar fi încercat să ne atace. Dar cei doi taxxoni aveau altceva de făcut.

Tocmai încercau să se ucidă unul pe altul; învingătorul urma să-l mănânce pe învins. Deja îl devoraseră pe hork-bajirul rănit.

<Opriți-vă sau vă omor pe amândoi!> strigă Alloran.

Dar taxxonii nu se mai puteau controla, prinși într-un fel de beție a sângelui. Erau tare scârboși! Taxxonii nu au cozi puternice ca ale noastre sau tăișuri ca hork-bajirii. Pot doar să-și cabreze și să-și lovească între ele părțile superioare ale trupurilor, în vreme ce încearcă să muște cu gurile.

<Yeerkii lor i-au părăsit>, spuse Alloran. <Așa se manifestă taxxonii atunci când nu sunt controlați. Yeerkii paraziți i-au părăsit, lăsându-i să se omoare între ei.>

<Unde au plecat yeerkii?> am întrebat.

Calm, Alloran îndreptă shredderul spre taxxoni și trase. Era setat la un nivel scăzut, suficient pentru a-i lăsa inconștienți pe cei doi taxxoni.

Am pășit peste trupurile lor prăbușite, având grijă să nu atingem cu copitele sângele scurs. Dincolo de ei, magazia era plină cu rezervoare circulare transparente. Era prea întuneric ca să putem vedea ce era în rezervoare.

<Computer! Lumină!> spuse Alloran.

Luminile se aprinseră și, în aceeași clipă, mi-am dorit să nu se fi aprins niciodată.

Magazia navei se întindea pe încă pe vreo sută de picioare, având o lățime de circa treizeci de picioare. Umplând aproape tot acest spațiu și aruncând o strălucire de un verde cleios, se aflau acolo zeci de rezervoare.

Și în fiecare rezervor, înotau, într-un lichid vâscos, limacși cenușii.

<Yeerki!> am exclamat.

<Probabil că sunt mii! Zeci de mii!> spuse Arbron.

<Cred că așa e>, zise și Alloran. <Yeerkii ăștia sunt transportați în lumea taxxonilor. I-au adus

pentru a primi trupuri. Gazde. Fiecăruia i se va da un taxxon.>

<Ce facem cu ei?> întrebai eu.

<Închidem puntea și apoi deschidem trapa exterioară>, spuse, calm, Alloran.

Au trecut câteva secunde până să pricep ce voia. Dacă deschideam trapa exterioară, cât timp ne aflam încă în spațiu, vidul ar fi absorbit tot ce se afla înăuntru. S-ar fi pierdut în neantul rece. Yeerkii ar fi murit aproape imediat.

<Prințe Alloran, nu-i putem omorî așa>, am spus.

L-am privit cu atenție să văd dacă nu cumva glumise.

Ochii lui erau reci.

<*Aristh* Elfangor, ți-am dat un ordin. Executarea!>

<Dar sunt neajutorați!> protestai eu.

<Sunt yeerki. Și ne aflăm în război. Preferi să așteptăm să intre în trupurile taxxonilor?>

Nu știam ce să spun. M-am uitat la Arbron. Însă fața lui era lipsită de orice expresie.

<Nu... nu putem face asta>, am spus. <Nu este bine. Sunt prizonierii noștri. Nu putem! Ar fi o crimă!>

<Ai grijă ce acuzații îmi aduci, *aristh* Elfangor!> spuse Alloran, cu asprime. <Pentru că ești încă un copil, o să-ți iert impertinența. Doar de data asta. Te afli aici pentru a învăța, nu pentru a comenta

ordinele. Iar unul dintre lucrurile pe care trebuie să le înveți, idealistul meu *aristh*, este că războiul nu înseamnă atitudini curajoase și joaca de-a eroul. Războiul înseamnă a ucide!>

<Andaliții nu-și omoară prizonierii!> am spus.

Alloran râse.

<Asta te-au învățat în școală?> Râse din nou. <Ei bine, copile, eu mi-am învățat lecțiile în războiul cu hork-bajirii, nu în clasă. Și dă-mi voie să-ți spun ceva: Singurul lucru care contează e să rămâi viu. Pe de altă parte, micuțule *aristh* Elfangor, e nițeluș cam târziu pentru tine s-o faci pe sensibilul, acum, când sângele inamicilor tăi îți „împodobește" coada!>

Lucrurile astea nu se petreceau aievea. Era imposibil. Alloran era un prinț-războinic. Nu-mi era îngăduit să nu mă supun unui prinț-războinic. Dar era monstruos.

<Nu-i voi ucide pe prizonieri>, am spus. <Nici dacă sunt yeerki.>

<Aș putea să te execut pe loc pentru nesupunere>, spuse Alloran.

Ne proțăpisem unul în fața celuilalt, iar momentele acelea păreau să se prelungească la infinit. Îmi riscam viața și probabil că-mi ruinam cariera militară, doar pentru a-i salva pe inamicii mei. Era o nebunie!

Dar nu mă puteam imagina trimițându-i pe yeerki să piară în neant. Nu puteam s-o fac!

<Domnule>, spuse Arbron, într-o doară, <suntem atât de aproape de suprafața planetei, încât senzorii yeerkilor ar putea detecta căldura declanșată de miile de yeerki... aruncați... în spațiu. Și s-ar putea să facă cercetări.>

Era adevărat. Posibil. Dar destul pentru a-l face pe prinț să renunțe?

<Ei bine, nu vrem să se întâmple asta>, spuse, pe un ton sarcastic, Alloran. <Vom aștepta până ne vom termina misiunea pe planetă. Apoi, după ce vom părăsi sistemul, vom curăța murdăria asta.>

Mi-am recăpătat stăpânirea de sine. Dar nu mă amăgeam. Îmi făcusem un dușman din prințul Alloran. Și nu eram sigur nici că mai puteam conta pe Arbron!

<A venit vremea să ni-i însușim pe taxxoni, dacă asta rimează cu înaltul cod moral al *aristhului* Elfangor!> spuse Alloran.

M-am întors la cei doi taxxoni anesteziați. Fără să ezit, am atins cu mâna carnea murdară a unuia dintre ei. Tehnologia metamorfozării permite unei persoane să absoarbă ADN-ul oricărei creaturi pe care o atinge. Cere foarte multă concentrare, întrucât biotehnologia metamorfozării este manevrată cu ajutorul comenzilor telepatice.

Concentrează-te, mi-am zis în sinea mea. *Alungă orice altceva din minte și lasă-l pe taxxon să devină o parte din tine.*

Și cum stăteam acolo, ADN-ul taxxonului migră în mine.

Viața mea, care o luase la vale cu o viteză incredibilă, era pe cale să devină și mai nasoală.

Apoi, sub ochii sceptici ai prințului Alloran și sub privirea înspăimântată a lui Arbron, am început să mă transform!

capitolul 13

Fiind un *aristh* andalit, am fost instruit în tehnica metamorfozării. La începuturi, ne transformau folosind o anumită tehnologie. În acest scop ni se dăduse câte un *djabala* pentru a lua noua formă.

Un *djabala* este un mic animal cu șase picioare, cam cât a treia parte dintr-un andalit tânăr. Are o gură și o coadă, dar nu și arme naturale. Trăiește în copaci și se hrănește cu frunzele aflate în vârf.

Trebuia mai întâi să te prefaci într-un *djabala*, pentru a trece testul eficienței. Ceea ce am făcut și eu. Apoi, asemenea multor altor *aristhi*, m-am prefăcut într-o pasăre *kafit*. Auzisem că pe unele planete întâlnești o mulțime de specii de păsări. Or, noi nu avem decât trei, iar *kafit* era cea mai grozavă și foarte populară printre tinerii cadeți care voiau să se distreze.

A fost o experiență minunată. Întotdeauna mi-a plăcut să zbor. Dar, desigur, metamorfozarea de amorul artei nu este încurajată. Așa că eu am practicat-o doar o singură dată.

La atât s-au limitat metamorfozările mele. Un *djabala* și o pasăre *kafit.* Nici prin vis nu mi-a trecut că o să mă transform într-un taxxon.

Taxxonii sunt o specie dezgustătoare. Chiar și în hologame. Dar, credeți-mă, până nu te apropii de un taxxon, nu știi cât de groaznici sunt. Doar mirosul lor e de-ajuns să te bage-n boală.

De astă dată însă, n-aveam de ales. Trebuia să-i dovedesc lui Alloran că rămăsesem un bun soldat. Trebuia să arăt că eram curajos, indiferent de ceea ce credea el despre mine. Nu era cazul să am vreo ezitare.

Prin urmare, m-am concentrat pe transformarea într-un taxxon. Iar metamorfozarea începu de îndată.

Am simțit cum partea de sus a trupului meu se topește, amestecându-se cu cea de jos. Priveam cum blana mea cafeniu-albăstruie înceta să-mi mai aparțină, transformându-se într-o acoperitoare ca de plastic. Pielea de pe torsul meu urmă același proces, devenind aspră și lucioasă.

Aveam senzația că o să cad, căci picioarele mi se micșorau. Păreau să fie supte de trup. Poate prea repede!

Stomacul lovi puntea atât de tare, încât am rămas fără aer.

Apoi, aproape la fel de repede, am fost ridicat la loc. Zeci de conuri ascuțite îmi răsăreau din pântece. Îmi creșteau picioare de taxxon.

M-am uitat în spate cu ochii mei auxiliari și am văzut cum corpul meu se întindea în urma mea. Deveneam cu rapiditate un vierme gras. Zece picioare de segmente unduitoare și lipicioase se vălureau în spatele meu, înghițindu-mi coada. Întregul proces era însoțit de un sunet asemănător celui scos de o bucată de material ud trasă pe pietriș.

Îmi puteam auzi organele interne dizolvându-se, însoțite de sunete moi, ca niște fâșâituri. Puteam auzi cum alte organe, pentru care nu aveam nume, le luau locul.

Apoi... am orbit!

Ochii mei și-au pierdut vederea dintr-odată! Nu mai puteam vedea nimic. Simțeam cum crește teama în mine. Teamă care amenința să se transforme în panică! Eram orb!

Tulbure la început, apoi tot mai clară, vederea mi-a revenit treptat. Ceea ce însă nu m-a făcut să mă simt mai bine. Vedeam o lume deformată, stranie, făcută parcă din bucăți. Taxxonii au ochi compoziți. Fiecare glob ocular, de culoare roșie, e alcătuit din mii de pupile mai mici, fiecare dintre acestea înregistrând propria imagine din mediul înconjurător. Tot ceea ce vedeam era împărțit într-un milion de mici cadre. Era copleșitor.

Apoi am avut o senzație deosebită. Un nou simț...

Mi-am mișcat mușchii cu care nu avusesem până atunci de-a face și am realizat că-mi deschid gura. Gura mea rotundă și roșie. Iar prin ea am fost potopit de o sumedenie de senzații. Era ceva în genul mirosului. Dar ceva ce nu mai trăisem până atunci. Presupun că se poate numi simțul gustului.

Iar ceea ce gustam... ce miroseam... singurul lucru care îmi preocupa simțurile era mirosul insistent de sânge.

Nici măcar nu am băgat de seamă momentul în care instinctele taxxonilor au pătruns în mintea mea andalită, șocată și frământată. Fără avertisment. Dintr-odată, taxxonul pătrunsese în capul meu.

Cum aș putea să descriu oroarea?

Ați simțit vreodată în voi un îndemn îngrozitor, rapace? Gânduri fugitive de care nu știați cum să scăpați mai repede? Ei bine, devenind taxxon, am avut un astfel de simțământ. Și nu mai exista nici cea mai vagă urmă de altceva decât o foame turbată, feroce!

O foame de tot ce era viu.

O foame de orice avea o inimă care încă bătea.

Ochii mei fragmentați de taxxon au văzut doi andaliți.

Semenii mei! Voiam să-mi devorez semenii!

Dar taxxonii nu sunt proști. Creierul meu de taxxon remarcă și înțelese ce era cu cozile andaliților. Știa că sunt arme. Știa că nu are cum să lupte cu ele. Și această slăbiciune iscă în mine o furie asemănătoare unei explozii nucleare.

Mi-era foame! Foame cum nu-i fusese niciodată unei creaturi până atunci!

Străduindu-mă să-mi recapăt identitatea, am înțeles de ce taxxonii încheiaseră o alianță cu yeerkii.

Yeerkii aveau arme. Arme pe care le foloseau pentru a hrăni foamea taxxonilor cu carne proaspătă, aburindă.

Taxxonii renunțaseră la libertatea lor. Dar libertatea nu înseamnă nimic pentru un taxxon, în comparație cu foamea.

<Cum te simți, Elfangor?> mă întrebă Arbron.

<Bine, am mințit, doar că...>

<Ce?>

<Când te vei metamorfoza, să fii foarte atent. Să fii puternic. Trebuie să reziști foamei.>

Arbron râse.

<De ce, te temi că, dacă mă transform, o să te mănânc?>

<Da, Arbron, de asta mă tem!>

capitolul 14

Foamea nu avea de gând să mă părăsească. O simțeam chiar și în vreme ce coboram în spirală spre lumea taxxonilor. Eram mulțumit că Lorena se întorsese la *Jahar,* unde era în siguranță. Nu știam dacă aveam să rezist apetitului taxxon.

Chiar nu știam.

În pragul aterizării, pe ecranele noastre apăru controlorul de trafic, care ne ceru să ne identificăm. Computerul navei noastre răspunse automat.

Controlorul ne spuse că avea nevoie de ajutoare pentru a descărca nava-cargou. Avea să dureze cam o jumătate de zi până când vor reuși să preia yeerkii pe care-i dețineam.

Nu știam ce să cred despre asta. Nu prea voiam ca mii de yeerki să ajungă cu bine la destinație. Pe de altă parte, mă opusesem măcelăririi lor. De altfel, nu mai aveam nicio îndoială: dacă va mai avea ocazia, Alloran îi va ucide fără ezitare pe yeerkii aflați în custodia noastră.

Aerodromul era dotat cu tot ceea ce era necesar, deși se afla încă în construcție. În vreme ce coboram pentru aterizare, traversând nori de acid portocaliu-verzui, am observat zeci de nave parcate pe platforme. Sute de taxxoni, de geddi și chiar de hork-bajiri roboteau la construcțiile ce aveau să mărească capacitatea aerodromului.

Dar chiar și în furnicarul ăsta, tot am reușit să identificăm nava skrit na după care venisem. Doar era ținta noastră. Dacă aveam dreptate, Matricea Timpului se găsea la bordul acelei nave.

O rază de pe sol ne ghidă spre o platformă aflată la mare distanță de clădiri. Ne găseam cam la o milă de nava skrit na. În spațiu, o milă nu e mult. Dar pe sol, pe o planetă vrăjmașă, într-un trup care te îndeamnă să urli, este o distanță foarte, foarte lungă.

<Orice ar fi, amintiți-vă cine sunteți>, ne instrui Alloran. <Sunteți taxxoni, pe o planetă taxxonă. Purtați-vă ca atare.>

Toți trei, metamorfozați în taxxoni, am ieșit prin trapă, luând contact cu lumea taxxonă. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost cerul de un gri-cafeniu pal. Culoarea prafului. Norii strălucitori erau prea sus pentru a fi admirați. Cel de-al doilea lucru pe care l-am observat a fost mirosul. Pretutindeni băteau inimi vii, calde.

Inimi de hork-bajiri. Inimi de geddi. Inimi de taxxoni. Sângele le curgea prin vene...

Aerodromul era un spațiu vast, cu platforme pentru nave de toate mărimile și formele. Unele erau mai înalte decât cei mai înalți arbori. Altele erau mai degrabă plate, ridicându-se doar la câteva degete deasupra prafului murdar. Unele erau goale, dar pe cele mai multe se găseau nave.

Se aflau acolo nave de transport lente, neîncărcate, nave de luptă intrate în reparații, ba chiar și o gigantică navă-bazin de-a yeerkilor. Puteam vedea cele trei picioare de păianjen ale navei înălțându-se deasupra platformei. Era plină de arsuri făcute de shreddere, iar un „picior" era sfărâmat. Nava participase la o luptă. Sub labirintul de platforme nu era decât praf de culoare portocalie-roșiatică. Niciun fir de iarbă, doar praf. Prin pădurea de platforme treceau șine destul de primitive. Pe șine, alergau încolo și-ncoace trenuri cu levitație magnetică; cu vagoane ca niște sfere, unele deschise, altele închise.

Geddii încărcau un vagon. Geddii au fost primele victime ale yeerkilor. Prima rasă înrobită. Geddii umblă în două picioare, asemenea oamenilor, dar, de fapt, stau aplecați tot timpul, cu o mână pe sol, pentru a-și menține echilibrul.

Ne-am urcat într-un lift deschis, cu care am coborât de pe platformă. În vremea asta, am remarcat două nave care aterizau și una care decola. Trenurile cu levitație magnetică treceau în viteză peste păienjenișul ametitor de șine. Pe sol, uriașe vehicule pe șenile transportau încărcături grele.

Peste tot se aflau taxxoni, hork-bajiri pășind țanțoși, geddi împiedicați. Cu toții erau controlați. Sclavi ai yeerkului din capul fiecăruia.

Era un spațiu vast, zgomotos și strident, plin de oțel, praf, miros de solvenți și de murdăria taxxonilor.

<Ocupați!> murmură Alloran. <Toți sunt teribil de ocupați!>

Înțelegeam ce voia să spună. Acasă, ni se spusese că yeerkii fuseseră anihilați de forțele noastre. Civilul andalit obișnuit credea că noi îi bătuserăm pe yeerki. Dar acest aerodrom era dovada contrariului. Aerodromul — doar unul dintre multele de pe această planetă — era cuprins de o activitate febrilă.

Deodată...

Vâjjjjjjjj! Trosc!

M-am uitat în sus, la timp pentru a vedea un taxxon care alunecase dintr-un tren cu levitație magnetică de deasupra noastră. Atinse solul ca un sac cu gelatină. Picioarele-i ascuțite i se rupseră, iar corpul de vierme se fărâmiță.

Se creă un adevărat haos! Din toate părțile se apropiară în fugă taxxonii!

BUFF! Un taxxon solid intră în mine, trântindu-mă pur și simplu. Cei mai mulți dintre ei, sosiți în fuga mare, îl înconjurară pe cel căzut.

Dar nu se grăbiseră așa ca să-i sară în ajutor.

Se grăbiseră ca să-l devoreze pe taxxonul care încă mai trăia.

Apoi, am simțit și eu foamea! Mă domina! Nu i-am putut rezista! M-am îndreptat într-acolo, încercând să-mi fac loc pentru a ajunge la viermele care țipa încontinuu! Îndesându-mă, împingând, înghiontind, disperat să ajung în preajma lui și să-l... să-l...

NUUU!

Am simțit că rațiunea iese la suprafață! Fusese copleșită de instinctele de taxxon! Dar chiar și acum, punându-mi voința la treabă, tot nu puteam rezista!

Era ca și cum aș fi fost atras de un magnet! Ca și cum aș fi fost absorbit de o gaură neagră! Mirosul taxxonului rănit, febrila zbatere a inimii sale și...

NUUU!

Eram acolo. *Acolo,* privind la taxxonul rănit cu ochii mei compoziți. Mi-am aplecat trupul, am deschis gura, scrâșnind din dinți, gata să...

NUUU! NUUU! M-am tras înapoi! Dar puterea foamei nu m-a părăsit.

Mi-am mișcat zecile de picioruțe conice, trăgându-mă înapoi, iar ceilalți taxxoni nesătui m-au împins, nepăsători, la o parte.

Unde erau Arbron și Alloran?

Îi pierdusem, în goana mea nebună după hrană.

Am început să mă retrag, fiecare pas cântărind milioane de kilograme. Dar mă depărtam. Nebunia mâncatului devenise mai oribilă ca oricând. Taxxonii se târau unii peste alții pentru a ajunge la carnea proaspătă. Am reușit să-mi întorc trupul de vierme, mare și lung, și să fug de acolo. Alergam cât de repede mă puteau duce membrele taxxone.

Am dat peste un loc mai retras, sub o platformă, și m-am ascuns acolo, adunându-mi întreaga putere pentru a rezista. În cele din urmă, după o vreme, nebunia trecu. Nu pentru că devenisem mai puternic. Pur și simplu pentru că mirosul îmi spunea că nu mai rămăsese strop de carne.

Haita de taxxoni se sparse și aceștia dispărură în direcții diferite, înapoindu-se la muncă. Unde era Arbron? Unde era prințul Alloran?

Eram pierdut și singur în lumea taxxonilor.

Singurul lucru pe care mă gândeam să-l fac era să mă îndrept spre nava skrit na. Cu ceva noroc, aveam să-i întâlnesc acolo pe cei doi andaliți.

A trebuit să-mi reamintesc că aveam o misiune: Matricea Timpului. Dacă yeerkii apucau să-și dea seama ce se afla pe nava skrit na, nu mai aveam nicio speranță.

Apoi, ca și cum imaginea s-ar fi rupt, am văzut niște hork-bajiri controlați de yeerki venind spre mine. Erau vreo șase, șapte, mișcându-se cu iuțeală. Înconjurându-mă!

Nu puteam face nimic. Nu puteam fugi. Un vierme lung de zece picioare nu poate scăpa de un hork-bajir.

Unul dintre ei se proțăpi în fața mea. La un semn al acestuia, ceilalți îndreptară lansatoarele Dracon spre mine. Nu pentru că ar fi avut nevoie de ele. Un hork-bajir poate tăia un taxxon în bucăți în doar câteva secunde.

Și văzusem ce i se poate întâmpla unui taxxon care nu se ferește de a fi rănit.

— Bun venit în lumea taxxonilor, spuse hork-bajirul. Sunt Subvisserul Șapte. Mi-ai trezit interesul. Într-adevăr! Mă interesează orice taxxon care nu consumă carne proaspătă!

capitolul 15

Puterea de a te metamorfoza este un lucru minunat. Le permite andaliților să treacă prin mai multe specii. Face din noi cei mai mari spioni ai galaxiei. Dar are un neajuns teribil! Dacă stai mai mult de două ore metamorfozat, rămâi așa pentru totdeauna. Devii un *nothlit*. Un andalit trăindu-și viața într-un trup diferit.

De asta mă temeam cel mai mult, atunci când hork-bajrii m-au dus într-un tren cu levitație magnetică. Subvisserul rechiziționă trenul. Le ordonă celorlalți să dispară. Stăteam acolo, neajutorat, înconjurat, în vreme ce trenul părăsea platforma.

Își croia drum prin mulțimea de platforme, printre muncitorii constructori care contribuiau la ridicarea Imperiului yeerk.

Subvisserul yeerk nu spunea nimic. Părea mai degrabă plictisit. Își mișca alene corpul de hork-bajir și privea posomorât peisajul înconjurător. Îl urmăream atât cât îmi permiteau ochii de taxxon. Subvisserul este un rang înalt. Mi-am

amintit că, încă din clasele primare, învățasem despre organizarea dușmanilor yeerki. În vârful Imperiului yeerk se află Consiliul celor Treisprezece. Unul dintre cei treisprezece este împăratul, dar nimeni nu știe care anume. Este un secret foarte bine păzit. Yeerkii se tem că ar putea fi asasinat.

Imediat sub Consiliul celor Treisprezece sunt visserii. Generalii armatei yeerkilor. Sunt numerotați în funcție de puterea și importanța lor. Visser Unu este cel mai puternic, urmând ceilalți, până la Visser Patruzeci, dacă nu mă-nșel.

Un subvisser este asemenea unui colonel. Foarte puternic, mai ales dacă are un număr mai mic, cum ar fi șapte. Dar nu este încă un visser.

Subvisserul vorbi:

— Așadar, andalitule, de când te afli în metamorfoză?

Trebuia să mă stăpânesc să nu urlu. Știa! știa că sunt andalit!

Adică... stai... Poate că totuși nu știa. Poate că încerca să mă fraierească.

— Sssssuuuaaarrlll, ssstuuuiiiișșș! am spus.

Nu știam ce înseamnă. Corpul taxxon îmi asigura instinctele unui taxxon, dar nu și deprinderile acestuia. Așa că nu puteam vorbi limba taxxonă. Dar poate că nici subvisserul nu o cunoștea. Până atunci vorbise în *galard* — limbajul relațiilor și schimburilor interstelare.

Limbajul învățat de multe specii, încă de pe când în galaxie era pace. Limbajul folosit îndeobște pentru comunicarea între rase diferite.

Subvisserul mă privi cu ochii lui de hork-bajir, ca niște tăieturi.

— Nu-ți irosi șuieratul tău șerpesc cu mine. Dacă ești unul de-al nostru, atunci ar trebui să fii în stare să vorbești în *galard*.

Să fie o nouă capcană? Puteau oare taxxonii să vorbească *galard*? Reușeau treaba asta, cu gurile lor ciudate? N-aveam cum să știu. N-aveam nici măcar experiența vorbirii prin sunete. Și deși încă mai purtam cipul translator în capul meu, nu-l puteam face să interfereze cu creierul meu de taxxon. Ce-aș fi putut face?

Subvisserul râse.

— Așa deci! Vrei să-mi reziști? Bine. Am nevoie de ceva distracție. E tare plicticos să te ocupi de securitatea acestui sector. Presupun că ești un rebel. Unul dintre acei taxxoni din munte care refuză să se alăture imperiului. O să aflăm noi adevărul destul de repede.

Taxxonii din munte? Rebeli? Eram atât de surprins, încât pentru moment am uitat să mă mai tem. Mai existau încă taxxoni care rezistau yeerkilor? Asta era o veste grozavă pentru poporul meu. Credeam că toți taxxonii acceptaseră legile yeerkilor, promițându-li-se în schimb carne proaspătă și de calitate.

Trenul alerga pe deasupra câmpiei întunecate, depășind periferia aerodromului. Pe fereastră, puteam zări platforma pe care se găsea nava skrit na, pe lângă care tocmai treceam.

Doream din tot sufletul ca Arbron și Alloran să reușească. Doream din tot sufletul să-și îndeplinească misiunea. Căci se părea că eu nu voi mai putea să le fiu de ajutor.

Apoi, pe neașteptate, trenul viră la stânga și am văzut o movilă asemănătoare unui munte în miniatură. Să fi fost cam de două, trei sute de picioare înălțime. Nimic altceva decât un morman de zgură provenită din excavațiile de la construcții.

Doar că se afla într-o fierbere continuă!

Pretutindeni se vedeau găuri de mărimea unui taxxon. De acolo ieșeau și intrau taxxoni. Trupurile lor de viermi se târau și dispăreau în movila aceea. Alții apăreau la suprafață, plescăind din oribilele lor guri roșii.

— Rebelii reprezintă doar carne proaspătă, spuse, liniștit, subvisserul. Dar tu, fiind taxxon, înțelegi asta. Orice rebel pe care-l prindem servește drept hrană pentru taxxonii leali. E trist, într-adevăr. Dar n-am încotro. Este una dintre regulile prostești pe care trebuie să le respect. O regulă care face parte din înțelegerea noastră cu taxxonii: suspectul este predat taxxonilor loiali pentru a fi interogat. Și nu prea au răbdarea s-o

facă. Pun una sau două întrebări, după care... ei bine, vine ora mesei!

De groază, am început să tremur. Subvisserul rânji în stilul hork-bajir.

— Desigur, ai putea să-mi spui de ce te afli aici și care este, de fapt, misiunea ta... *andalitule!* Firește că vei fi executat. Dar o pot face fără să te doară. Mult mai bine decât să fii mâncat de viu.

Știa cine sunt! Se jucase cu mine. Știa că sunt andalit. Dar mi-am dat seama că spunea adevărul: puteam să mărturisesc și să revin la forma mea inițială ori să mor de moartea hotărâtă de taxxonii controlați.

Aici ajunsesem. Toate speranțele mele de a deveni un mare erou... Toate se sfârșeau aici, atât de repede!

Mi-era rău. Oare de ce evoluaseră lucrurile atât de urât?

Dar nu le puteam spune yeerkilor nimic. *Jahar* se mai afla încă pe orbită. Dacă vorbeam, cei doi oameni aveau să fie luați prizonieri de yeerki. Alloran și Arbron, care probabil că se aflau încă în libertate, ar fi putut fi prinși, de asemenea.

Și mai era și Matricea Timpului. Matricea Timpului care zăcea, neobservată, într-o navă skrit na, la exact o milă de locul în care mă aflam. Iar asta ar fi însemnat sfârșitul tuturor andaliților.

Nu puteam vorbi! *Nu puteam*!

Subvisserul se apropie și mai mult de mine. Îmi șopti:

— Mai există o posibilitate. Corpul ăsta de hork-bajir pe care-l port e-n regulă, dar există milioane de hork-bajiri controlați. Care ar fi alternativa? Să fiu din nou un gedd? Sau să iau corpul unui taxxon? Nu, mulțumesc! Nu voi trăi impulsionat de foamea de taxxon.

Trenul alunecă în stupul taxxonilor. Se făcu întuneric. În întuneric, ochii mei de taxxon vedeau mult mai bine.

Fața subvisserului hork-bajir apărea sub forma a mii de mici imagini scânteietoare. Îi puteam auzi inima bătându-i mai repede.

— Mai ai o alternativă, andalitule! Până acum n-a existat niciun andalit controlat. Nimeni n-a reușit să captureze un andalit viu. Războinicii voștri preferă să se sinucidă cu tăișul cozii lor caraghioase decât să fie luați prizonieri. Rânji. Ce pierdere! Într-adevăr! Înțelegi, vreau să fiu primul care ia în stăpânire corpul unui andalit. Cu un corp ca acela, cu puterea de a mă metamorfoza, nu voi mai rămâne subvisser mult timp. Aș putea fi ridicat la gradul de visser plin.

Un stăpân al corpului andalit? Scursoarea asta de yeerk voia să ia în stăpânire un corp andalit?

Deodată, am simțit o schimbare bruscă: un val de înviorare ce părea să vină dintr-o previziune ascunsă, ca și cum aș fi surprins un cadru

din viitor. Nu eram mistic. Eram soldat. Și totuși, mă stăpânea o senzație ciudată, tulburătoare.

L-am privit pe subvisser. Am privit drept în ochii lui lacomi de ucigaș. Și l-am putut vedea limpede, ca și cum vălul timpului s-ar fi ridicat.

Și am știut atunci că nu voi muri, că această creatură, acest yeerk, era vrăjmașul meu adevărat, personal.

— Lasă-mă să iau trupul tău de andalit, spuse el, iar tu vei trăi. Numai așa vei continua să trăiești.

<Numele meu este Elfangor, yeerkule>, am spus. <Reține numele ăsta. Vei mai auzi de el. Dar nu mă vei avea niciodată viu.>

— Ce păcat! suspină yeerkul. Opriți trenul! strigă la hork-bajirii lui. Deschideți ușa!

Trenul cu levitație magnetică se opri în tăcere. Ușa se deschise.

Eram pe o linie ce pătrundea în adâncul stupului taxxon. În jurul nostru, se deschidea o peșteră largă, ca și cum stupul ar fi avut miezul scobit. Iar jos, la vreo douăzeci de picioare dedesubt, se vedeau taxxonii nerăbdători.

— Îi vezi? mă întrebă subvisserul. Taxxoni. Nu yeerki. Nu, ăștia sunt taxxoni în starea lor naturală. Goi-goluți, s-ar putea spune. La fel de sălbatici și de însetați de sânge ca orice creatură din galaxie.

Taxxonii ne observară. Își ridicară veșnic înfometatele lor guri roșii, căscându-le spre noi. Știau ce avea să se întâmple.

Hork-bajirii mă înconjurară. Voiam să lupt, dar nu aveam arme. Nu puteam face nimic.

— Aruncați-l! spuse subvisserul.

Hork-bajirii se repeziră la mine. Prinseră să împingă în carnea mea flască. M-am agățat disperat, cu șirurile mele de picioare conice, dar în zadar. Mă împinseră, mă rostogoliră, fără să mă pot opune, spre ușă.

Apoi, am început să cad...

capitolul 16

Cădeam...

„Demetamorfozează-te!", strigam în sinea mea.

Și iată că, în timp ce cădeam, mă transformam la loc! Dacă era să mor, urma să mor ca andalit, nu ca un dezgustător vierme canibal.

BUUUFF!

Am atins solul. Zdravăn! Corpul meu de taxxon se sparse la impact. Și, într-o secundă, ceilalți taxxoni erau peste mine.

„Demetamorfozează-te!"

Dar nu reușeam s-o fac cu destulă rapiditate. Gurile roșii ale taxxonilor apărură de peste tot, aruncându-se, hulpave, asupra cărnii mele sfârâmate.

Durerea căderii fusese estompată de șocul înăbușit. Dar durerea asta... durerea pe care o simțeam acum... nu mai cunoscusem niciodată ceva atât de groaznic. Nici în cele mai teribile coșmaruri ale mele nu-mi imaginasem...

<Aaahhhhh!> am strigat. Dar la fel de tare îmi strigam: <Demetamorfozează-te!>

Era o cursă. O cursă pentru a vedea dacă aveam să mor înainte de a mă putea retransforma. Iarăși și iarăși, rupeau din mine. Dar de astă dată carnea mea de taxxon le scăpa printre dinți. Se schimba. Devenea o carne nouă, ciudată.

Totul depindea de cum avansa metamorfozarea. Taxxonii mi-ar fi rupt pur și simplu capul dacă mi-ar fi apărut prea devreme. N-aveam nevoie de cap. Nici de picioare.

Aveam nevoie de coadă.

Dacă vreodată, de-a lungul istoriei, un andalit a avut nevoie de coadă, eu eram acela. CHIAR ACUM!

<Aaaahhh!>

Durerea devenise de nesuportat. Deliram, incapabil să gândesc, să mă concentrez, să pricep ceva din ceea ce se întâmpla cu mine.

Nu aveam să reușesc! Degeaba sperasem! Degeaba îmi imaginasem că voi supraviețui!

Dar apoi... am simțit o parte anume din mine mișcându-se.

Și i-am văzut pe înfometații taxxoni cutremurându-se!

Cu ceea ce mai rămăsese din ochii mei taxxoni, am zărit-o apărând... exact la capătul trupului meu de taxxon!

O lamă strălucitoare! Coada mea!

Am lovit! Ratare!

Lovitura îi făcu însă pe taxxoni să se dea înapoi. Și, în vreme ce reconsiderau noua situație, picioarele mele crescură lungi și puternice. Ultima parte din corpul meu rănit și însângerat de taxxon se micșoră și se întări. Am auzit oasele cum creșteau în mine.

Apoi... am reușit să văd. Să văd din nou!

Taxxonii se apropiară din nou de mine, năpustindu-se, împinși de foame. Dar situația se schimbase!

Oh, da, situația se schimbase cu desăvârșire!

Ținteam, loveam! Ținteam, loveam! Ținteam, loveam!

<Mai vreți, viermi ticăloși!? Mai vreți!? Mai vreți!?>

Dintr-odată, taxxonii ajunseră la concluzia că nu voiau de fapt să mă mănânce. În loc de asta, se aruncară asupra celor loviți de mine.

Cu ajutorul ochilor mei auxiliari, i-am văzut pe subvisser și pe soldații hork-bajiri privind în jos și râzând.

Vocea rece a subvisserului spuse:

— Omorâți-l! Împușcați-l pe nenorocitul de andalit!

Soldații hork-bajiri își scoaseră armele și le îndreptară spre mine.

ȚIUUU! ȚIUUU!

Armele Dracon făcură să cânte aerul de deasupra mea și împroșcară praful murdar de la picioarele mele. Nu aveam unde să fug. Trebuia să mă ascund! Dar unde?

Oh!

M-am retras în gloata de taxxoni care se hrăneau cu febrilitate.

Corpurile lor de limacși mă presau din toate părțile. Era oribil, dar îmi ofereau protecție.

— Coborâți la el! ordonă subvisserul. Tăiați-l în bucăți!

Șase hork-bajiri uriași săriră din tren. Nu aveam cum să lupt cu șase războinici hork-bajiri. Eram istovit, la un pas de a mă prăbuși.

Dar mai aveam o ultimă speranță, disperată, ce-i drept. Pasărea *kafit!*

Dacă te-ai metamorfozat o dată, ADN-ul respectiv rămâne cu tine. Dacă te-ai transformat într-o anume creatură, o poți face din nou. Și aveam nevoie de aripi, la fel de mult cum avusesem nevoie de coadă.

M-am amestecat printre viermii enormi, ținându-mă departe de gurile lor. Nu că ar fi vrut cu tot dinadinsul să se lupte chiar atunci cu un andalit.

Și de cum am simțit carnea taxxonilor presându-mă din toate părțile — sufocându-mă, dar ascunzându-mă în același timp de hork-bajiri —,

m-am transformat din nou. Mă comprimam. Deveneam tot mai mic.

— Înapoi, taxxoni, *hogren kalach*! strigau hork-bajirii, într-un amestec de *galard* și limbaj propriu.

Taxxonii începură să se retragă, loviți de spintecătoarele încheieturi și coate ale hork-bajirilor. Eram la vedere. Un hork-bajir era chiar deasupra mea. Se uita fix la mine.

Oare îmi desăvârșisem transformarea?

Nu aveam timp să mă mai întreb. Urma să zbor... sau să mor.

Am întins larg ceea ce speram să fie cele șase perechi de aripi *kafit*. Am dat puternic din ele.

Și am zburat.

Deasupra solului. Deasupra prafului murdar. Zburam!

Departe de capetele hork-bajirilor! Deasupra subvisserului, care striga turbat la soldații lui:

— Împușcați-l! Împușcați-l!

— Dar îi putem nimeri pe taxxoni! protestară aceștia.

— Chiar nu-mi pasă! Împușcați-l! Trageți! Ucideți-l! TRAGEȚI!

Dar era prea târziu. Eram deja în aer. Zburam, purtat de aripi, înapoi prin tunel, spre lumina de la capătul lui. Am văzut strălucirea gri-cafenie deasupra mea și am zburat într-acolo, ca și cum viața mea ar fi depins de asta.

Am țâșnit pe ieșirea tunelului, urmărit de țipetele turbate ale subvisserului care-mi sunau în urechi.

<Am reușit!> am strigat, deși nu era nimeni acolo, în afară de mine. <Am reușit, sunt viu!>

Am zburat cu viteza maximă a unei păsări *kafit* înapoi spre aerodrom. Undeva pe acolo se găseau Arbron și Alloran. Undeva pe acolo se afla Matricea Timpului, încă așteptând să fie descoperită. Încă mai exista misiunea și speranța unei reîntoarceri în siguranță pe *Jahar*.

Și... mai exista și viața! Viața! Niciodată viața nu e mai frumoasă decât atunci când treci pe lângă moarte.

Apoi am văzut-o!

Tocmai cobora pe o platformă. Nu semăna cu nicio altă navă de pe aerodrom. Cu nimic din ceea ce yeerkii proiectaseră sau construiseră vreodată.

Jahar!

Jahar ateriza!

Era imposibil! La bordul lui *Jahar* nu erau decât cei doi oameni. Cum era posibil? *De ce* să aterizeze?

M-am ridicat până în înaltul cerului și am văzut cum yeerki de toate formele și mărimile dădeau buzna către nava aceea formidabilă.

O înconjurară, mulți cu armele pregătite. Privind în spate, am observat un tren cu levitație

magnetică venind în viteză dinspre muntele taxxonilor. Știam foarte bine că în trenul acela se afla Subvisserul Șapte.

În câteva minute, bridele de amarare cuprinseră nava. Și după alte câteva minute, toate armele yeerkilor erau ațintite spre *Jahar*.

Trenul sosi, strecurându-se cu grijă printre doi geddi care se mișcau încet. Din el coborî Subvisserul Șapte. Mai avea doar patru din cei șase soldați hork-bajir. Ceilalți doi plătiseră, presupuneam, pentru nesupunerea la ordinele comandantului.

Trapa lui *Jahar* se ridică. Se deschise și afară păși o creatură pe care niciun yeerk n-o mai văzuse până atunci.

Umbla doar în două picioare.

Ridică mâinile și spuse:

— Hei! Hei! Liniștiți-vă! Puteți lăsa armele alea jos! Nu mă aflu aici să mă lupt. Am venit să fac comerț.

Chapman!

Își dădu seama că yeerkii nu-l înțelegeau. Prin urmare, cu ajutorul mâinilor, mimă că le oferă ceva și că ia altceva de la ei.

Subvisserul Șapte înaintă sfidător până în fața străinului. Râdea, cinic.

— Comerț! spuse el. Această creatură ciudată face comerț. Prin urmare, ce ai de oferit, străine?

Nici Subvisserul Șapte, nici Chapman nu pricepură o iotă din cele spuse de celălalt. Cu toate astea, se înțeleseră de minune.

Chapman își ținea mâinile ridicate, zâmbind ca oamenii. Apoi, foarte încet, se retrase în interiorul navei. Când reapăru, împingea pe cineva înaintea sa.

Era Lorena. Legată cu un cablu. Chapman o împinse cu răutate. Ea căzu la pământ, în fața Subvisserului Șapte.

— Asta am eu de oferit, spuse Chapman. O planetă întreagă plină cu... de-ăștia!

Partea a doua

Alegerea lui Alloran

capitolul 17

Era o situație imposibilă.

Eram singur. Singur pe o planetă străină. Speriat, cu inima împovărată, copleșit. M-am ridicat în zbor mult deasupra scenei, plutind cu cele șase perechi de aripi ale mele. Un andalit cu patru picioare și două mâini metamorfozat într-o pasăre *kafit* cu douăsprezece aripi.

Sub mine se întindea aerodromul din lumea taxxonilor. Platformele uriașe, ciudat modelate în metal, adăposteau aparate uluitoare. Nave din toate colțurile Imperiului yeerk, aflat într-o expansiune continuă: transportoare și nave de luptă și chiar o enormă navă-bazin de-a yeerkilor, așezată ca un păianjen umflat pe trei picioare.

La o jumătate de milă în stânga mea, se afla nava skrit na pe care-o urmăriserăm până aici, în lumea taxxonilor. Înăuntrul acelei nave, fără ca yeerkii să știe, se găsea Matricea Timpului.

La o jumătate de milă în dreapta mea se afla transportorul yeerk pe care-l întâlnisem pe

orbită. Era plin ochi cu yeerki în starea lor naturală, cu corpuri de limacși. Cilindrii mari, pântecoși, înțesați cu viermii yeerki. Yeerkii pe care-i salvasem eu, când Alloran ordonase să fie distruși.

Și chiar sub mine se găsea *Jahar*. Semăna cu o operă de artă proțăpită pe un piedestal de doi bani. Strălucea atât de frumos printre navele cenușii ale yeerkilor!

Iar acolo, lângă *Jahar*, se găseau cele două creaturi care-și spuneau oameni. Una dintre ele, numită Chapman, o împingea pe cealaltă, legată și neajutorată, numită Lorena. Ea căzu la picioarele Subvisserului Șapte, yeerkul însărcinat cu securitatea. Subvisserul era un hork-bajir controlat.

— Asta am eu de oferit, spuse Chapman. O planetă întreagă plină cu... de-ăștia!

O sută de yeerki de forme diferite — taxxoni controlați, uriași, scânteietori, periculoși, asemănători viermilor, hork-bajiri controlați, spintecători, geddi controlați, stângaci — stăteau și priveau cu răsuflarea tăiată.

Unde se afla Arbron, colegul meu *aristh*? Unde era prințul-războinic Alloran? Ultima oară când îi văzusem se metamorfozau în taxxoni. Dar limita de două ore a unei stări de transformare trecuse. Nu puteam decât să sper că se demetamorfozaseră la momentul oportun.

<Alloran ar fi rezolvat chestia asta>, am suspinat în sinea mea.

Alloran era prinț-războinic. Mai fusese în războaie. Participase și la războiul cu hork-bajirii. Eu nu mă pricepeam la nimic! Eram un nimeni!

OK, Elfangor, liniștește-te și gândește!

Dar cum aș fi putut să mă liniștesc? Yeerkii o înhățaseră pe Lorena și o împingeau cu brutalitate. Chapman încerca să comunice cu Subvisserul Șapte.

Apoi m-am luminat: Chapman știa! Știa despre Matricea Timpului! Dacă reușea să le spună yeerkilor, eram cu toții terminați!

Da, da, da, trebuia, prin urmare, să fac ceva! Ceva. *Ceva.* Dar ce? Ce trebuia să fac? Era o nebunie! Soarta poporului meu să atârne de mine? De *mine*?

Prioritățile. Perfect, ce era cel mai important?

Să o salvez pe Lorena.

Nu. Nu, era absurd. Matricea Timpului. Totul se rezolva prin Matricea Timpului.

Oare Chapman avea să-i vorbească subvisserului despre asta? Nu. Era atuul cel mai important din afacere. Omul acesta era asemenea unui skrit na — lacom, egoist și foarte, foarte ciudat. Skrit na sunt formați din două rase. Skritii arată ca niște insecte uriașe și nu sunt prea inteligenți. Dar fiecare skrit țese un cocon din care, după un an, apare un na. Acest na se reazemă pe patru

picioare zvelte și are capul de forma celor andalite, dar cu numai doi ochi. Skrit na au un dezvoltat simț al posesiei și proprietății. Omul Chapman părea să le semene bine. Eram, prin urmare, convins că nu va preda Matricea Timpului chiar așa de ușor.

Aveam ceva timp, deși nu prea mult. Subvisserul va fi ocupat cu Chapman și cu discuția lor despre Pământ. Asemenea oricărui yeerk, Subvisserul Șapte va fi fascinat de posibilitatea ca yeerkii să ia în robie o întreagă planetă locuită de ființe inteligente.

Gândește, Elfangor! Gândește!

Nu puteam conta pe găsirea lui Alloran și a lui Arbron. Însă dacă erau încă în viață și liberi, aveau să ajungă la aceeași concluzie ca și mine: să răzbată până la nava skrit na și la încărcătura ei — Matricea Timpului.

M-am rotit în aer și, bătând din multele mele aripi, m-am îndreptat spre nava skrit na.

Jos, i-am văzut pe hork-bajiri prinzând-o pe Lorena și ridicând-o în picioare. O apucaseră de părul auriu și un strigăt omenesc de durere se ridică spre mine.

Prioritățile, Elfangor!

<Lorena, sunt eu, Elfangor!> am strigat în jos, concentrându-mi gândul doar asupra ei.

Am văzut-o întorcându-și capul în jur, așa cum fac oamenii când vor să privească în spate.

<Stai! Nu mișca! Nu-i enerva! Nu te teme, folosesc un canal telepatic direct. Nimeni altcineva nu mă poate auzi.>

Ea nu se mai întoarse și prinse să meargă înainte, între cei doi paznici hork-bajiri.

<Spune-le yeerkilor tot ce vor să afle. Nu te opune. Doar atât: nu le spune nimic despre Matricea Timpului. Dacă pun mâna pe ea, suntem terminați cu toții. Trebuie să ai încredere în mine. Te voi salva.>

Firește, fiind o ființă umană, Lorena nu putea răspunde. Oamenii nu comunică prin telepatie. Precum cele mai multe specii, ei scot sunete pentru a comunica. Puteam doar să sper că se va încrede în mine.

Nu, zău! Se va încrede! Oare eu aș avea încredere într-un străin care m-ar lăsa în mizeria asta?

Puteam doar spera. Trebuia să păstreze tăcerea în legătură cu Matricea Timpului. Știam că Chapman o va face.

Am zburat spre nava skrit na. Cel puțin aveam un scop. Asta ajuta. Un pic. Și pur și simplu refuzam să mă gândesc la nebunia asta. Mi-am scos-o cu totul din minte.

Nava skrit na intrase în atenția geddilor controlați. Geddii sunt creaturi stângace și mocăite. Erau prima specie invadată de yeerki. Doar yeerkii de rang inferior controlau corpurile geddilor.

Acești geddi controlați păreau a fi ocupați cu examinarea navei, în căutarea unor stricăciuni exterioare.

Trebuia să pătrund în navă. Și mai trebuia să decolez de pe această planetă.

Nicio problemă, Elfangor! Nu trebuie decât să furi nava de pe aerodromul yeerk și să o faci să decoleze fără să fii atacat și distrus. Mare scofală!

Am coborât în praful murdar din spatele platformei pe care se găsea nava. În jurul meu era întuneric și o mizerie de nedescris. În decursul anilor, aici fuseseră aruncate mii de tone de moloz și gunoi. Se pare chiar că deversaseră acolo reziduurile de la reprocesarea plantelor de pe nave. Mirosul era apăsător.

Am revenit la forma mea inițială, exact în mijlocul resturilor fosilizate provenite de la zeci de specii. Nu era prea plăcut. Dar era bine să fiu din nou în trupul meu de andalit.

M-am ascuns în spatele masivilor piloni, urmărind cum cele patru picioare ale mele creșteau din patru aripi ale păsării *kafit*. Celelalte două aripi se transformară în brațe. Capul meu micuț de pasăre se mări și căpătă cei doi ochi auxiliari, iar cei doi ochi ai păsării deveniră ochii mei principali. Resturile aripilor se contractară și dispărură, în timp ce coada-mi lungă și înfoiată

de pasăre devenea coada mea de andalit, puternică și iute.

Eram tare mulțumit că-mi recăpătasem coada! O pasăre poate fi tare neajutorată. Dar, din păcate, nu puteam rămâne în forma andalită. Un andalit în lumea taxxonilor, înconjurat de diferite specii controlate de yeerki, ar fi ieșit imediat în evidență. Cum tot evident era că aș fi fost mort în următoarele zece secunde după ce aș fi ieșit din ascunzătoare.

Exista o singură cale, și anume să revin la forma de taxxon, pe care o mai probasem. ADN-ul taxxon mai era încă în mine. Și avea să rămână pentru totdeauna.

Mi-am depășit teama și scârba și am început să mă metamorfozez.

Și pe când simțeam uriașul trup de vierme și foamea cumplită, disperată a taxxonilor crescând în mine, am încercat să-mi fac un plan. Un plan prin care să-mi salvez lumea, prietenii și pe Lorena, pe toți deodată!

Eram pe jumătate metamorforzat în taxxon, când am surprins zgomotul produs de mersul târâș al unui... semen. Ochii mei auxiliari se metamorfozaseră deja. Dar îi mai aveam pe cei principali. M-am întors să văd despre ce era vorba.

Se afla la o distanță de zece picioare. Probabil că stătuse ascuns în întuneric. Nu avea decât să

strige după ajutor, ca să ajung rapid dejunul taxxonilor.

Apoi, spre surprinderea mea, taxxonul mi se adresă telepatic.

<Elfangor, tu ești?>

<Arbron?>

Am răsuflat ușurat. Nu mai eram singur! Îl aveam pe Arbron cu mine. Nu fusesem chiar ceea ce se cheamă prieteni apropiați, dar cel puțin era unul de-al meu.

<Da, eu sunt>, spuse el.

<Ce s-a-ntâmplat cu voi?> am întrebat. <V-am pierdut pe Alloran și pe tine în nebunia aia devoratoare!>

Pentru câteva clipe, Arbron rămase tăcut. Tăcere care-mi înfioră corpul pe jumătate taxxon.

<Mi-e teamă că am fost despărțiți>, spuse Arbron, cu amărăciune. <Așadar, ne ocupăm de Matricea aia a Timpului sau nu? A sosit vremea eroilor, nu-i așa?>

<Da, vremea eroilor!> am repetat.

Dar ceva nu se lega. Ceva nu se lega deloc. Puteam simți acel ceva.

<Unde este Alloran?> am întrebat.

<Nu știu. L-am pierdut în mulțime. Am mai rămas doar noi doi. Hai! La treabă! Hai să salvăm lumea, hi, hi! Așa cum ai plănuit chiar tu, nu-i așa, Elfangor?! Elfangor, eroul!>

Părea să penduleze între stupiditate și insensibilitate, când, brusc, intră într-o agitație dementă. Poate că era doar tensiunea. Teama. Și oribila experiență de a locui într-un corp de taxxon.

Asta trebuia să fie. Nu aveam de ce să-mi fac griji. Doar stresul.

<Dacă voi fi erou, asta vei fi și tu>, i-am spus. <Totuși, să încercăm mai întâi să supraviețuim.>

<Da. Să supraviețuim>, spuse el, din nou rece și lipsit de emoție. <Hai, Elfangor, desăvârșește-ți metamorfoza!>

capitolul 18

<Ai un plan?>

<Firește>, am răspuns. <O să le spunem geddilor controlați că am venit să reparăm computerele. Apoi vom decola cu mizerabila aia de navă skrit na.>

Voiam să par degajat. Nepăsător. Așa cum par piloții navelor spațiale de luptă atunci când descriu vreo bătălie cumplită. Ca și cum n-ar fi fost cine știe ce scofală.

Arbron mă privea cu ochii lui roșii de taxxon.

<OK! Deschide drumul>, spuse el.

Ne-am strecurat afară din adăpostul platformei și ne-am îndreptat, cu picioarele noastre ascuțite de taxxoni, spre rampa pe care se găsea nava, ca doi tehnicieni taxxoni plictisiți de munca pe care aveau s-o facă. Foarte calmi.

Sau la fel de calmi pe cât poate fi un taxxon, chiar controlat. Pur și simplu nu se poate descrie îngrozitoarea foame a taxxonilor. Este cea mai cumplită foame pe care v-ați imaginat-o vreodată. Este necontenită. Ca un țipăt care se perpetuează

în capul vostru. Un țipăt atât de pătrunzător, că te împiedică să gândești.

Orice vietate pe care o vezi sau o miroși reprezintă doar carne pentru tine. Auzi inimi bătând și miroși sânge curgând, iar foamea pune stăpânire pe întreaga ta ființă.

Iar când careva este rănit... când apare sângele... ei bine, atunci — și o știu din experiență — nu mai poți rezista foamei, orice ai face.

Eu însumi fusesem la un pas de a devora un taxxon rănit. Nu era ceva de care voiam să-mi amintesc. Dar nici nu aveam să uit vreodată.

<Nu șovăi>, l-am sfătuit pe Arbron, în momentul în care mai mulți geddi ne priviră curioși, clipind din ochi. <Fă-te că ești în drum spre locul de muncă.>

<Mai tacă-ți gura, Elfangor>, mă apostrofă sever Arbron.

Din nou am simțit un fior de teamă. Era ceva îngrozitor de nelalocul lui. Dar nu ne mai puteam opri. Am împins cât colo un gedd care-mi stătea în drum.

Geddii controlați păreau să nu ne agreeze. Dar nu aveau motive să ne suspecteze. Eram taxxoni. Trebuiau să presupună că eram taxxoni controlați. Arătam ca și cum ne aflam acolo ca să lucrăm. Nu aveau motiv să ne bănuiască.

Cu o excepție.

Unul dintre geddii controlați se proțăpise în fața noastră, părând să nu fie prea impresionat. Vorbea în *galard*, limbajul schimburilor interstelare. Suna urât în gura unui gedd, dar îl puteam înțelege.

— Te fațeți voi ațilea?

Dacă geddului îi venea greu să scoată sunete *galard*, era aproape imposibil pentru mine, cu gura și limba mea de taxxon. Dar nu puteam folosi telepatia. Era ca și cum aș fi anunțat că eram un andalit. Trebuia să încerc să vorbesc în *galard* cu limba mea taxxonă de trei picioare lungime.

Așa că am încercat.

— Vrrrreee suiiiirrr compiiiirrr!

Ceea ce nici măcar nu se apropia de sunetele pe care intenționasem să le scot. Voiseм să spun: „Reparăm computere". Dar limba unui taxxon este atât de lungă, încât mi-ar fi fost greu, chiar și dacă aș fi fost obișnuit să folosesc gura pentru a scoate sunete.

Geddul se uita țintă la mine cu ochii lui înguști și galbeni.

— Foloțeste ața!

Și-mi arătă nervos un minicomputer prins la încheietura sa.

<E un fel de translator>, spuse Arbron. <O versiune primitivă a cipurilor noastre. Lasă-mă pe mine.>

Își ridică una din mâinile lui de taxxon prevăzută cu două degete și apăsă câteva butoane. Din mașinărie ieși o voce impersonală, vorbind *galard:*

— Reparații computer.

Geddul fornăi supărat.

— Voi, taxxonii, te credeți, că ațilea e țiar planeta voaţtră! Arrrrroganți ca horrrk-bajirrrii!

Arbron și cu mine ne-am străduit să pătrundem în nava skrit na. Din păcate, intrarea era atât de îngustă și joasă, încât cu greu am reușit să ne târâm trupurile înăuntru.

Puntea navei skrit na era identică cu aceea a navei pe care o abordaserăm și de pe care salvaserăm cele două ființe umane. Într-un colț, se găseau doi coconi skrit. Nu ne puteau face greutăți. Nu păreau să treacă prea curând în na. Și mai era un skrit activ, cel pe care Lorena îl descrisese ca pe un uriaș gândac, agitându-se de colo, colo aproape fără rost, lustruind și curățând.

Nu vedeam niciun na. În afara acelui skrit, puntea navei era goală.

<Până aici, totul e-n regulă>, am șoptit. <Mă duc să închid trapa. Ne demetamorfozăm, aprindem motoarele și o ștergem de pe planeta asta, înainte să știe ăștia ce se întâmplă!>

<Bine, de acord>, spuse Arbron. <Gata?>

<Da!>

M-am concentrat asupra respirației, încercând să-mi stăpânesc foamea nestăvilită de taxxon și propria teamă.

<OK! Dă-i drumul!>

Arbron apăsă un buton pentru a închide trapa. Aceasta alunecă încet, făcând un ȘUUMMFF care ne dădu de înțeles că se închisese.

Mi-am concentrat toate gândurile asupra demetamorfozării. Voiam să ies din corpul de taxxon. Ne mișcam prea greu pe puntea îngustă, pentru a face nava să zboare. Idiotul de skrit mă lovi din greșeală, incapabil să-și facă loc pe lângă mine.

Apoi am reușit să mă transform. Am părăsit oribilul corp de taxxon cât mi-a fost în puteri de repede. Am simțit teribila foame slăbind și mintea de andalit ridicându-se deasupra instinctelor taxxone.

BUUM! BUUM! BUUM!

Geddii băteau în fuzelaj.

— Țe fațțțeți? Deschidddeți!

N-am dat atenție zgomotelor, ci am pornit motoarele în forță. Motoarele principale au început să scâncească în timp ce le creștea turația.

Și-n clipa aceea mi-am dat seama că Arbron nu se demetamorfoza.

<Arbron, ce mai aștepți? Demetamorfozează-te!>

Arbron nu-mi răspunse.

BUUM! BUUM! BUUM!

— Deschideţţţi! Opriţţţi motoarele, tâmpiţţţilor!

<Arbron! Ce-ai de gând? Demetamorfozează-te!> am strigat din nou.

Cred că speram ca strigătul meu să-l determine s-o facă. Dar deja știam. Mă fixa cu ochii aceia roșii ca jeleul și acum știam. Mult mai calm, aproape rugându-l, am spus:

<Hai, Arbron, demetamorfozează-te!>

<Asta vreau, Elfangor>, spuse el. <Chiar vreau s-o pot face!>

capitolul 19

Nu mai era timp să vorbim despre asta. Trebuia să părăsim aerodromul, înainte ca yeerkii să-și dea seama că furam nava skrit na.

Nu aveam timp să vorbim despre asta. Dar puteam simți ceva din teroarea lui Arbron.

Fusesem metamorfozat în taxxon. Simțisem foamea. Preferam să mor decât să fiu pentru totdeauna prizonier într-un corp ca acela.

Brațele slabe de taxxon ale lui Arbron apăsară toate butoanele din dreapta și am simțit vibrația motoarelor aduse la turație maximă.

Afară, geddii o simțiseră probabil și ei. Încetară brusc să mai bată în fuzelaj. Probabil fugeau să-și salveze viața. Suflul motoarelor avea să fie preluat de instalația de pe platformă. Dar dacă te găseai prin preajmă când porneau motoarele, mureai imediat.

<Gata?> l-am întrebat pe Arbron.

<Gata!>

<Atunci ține-te bine, pentru că nu știu ce recul are nava asta skrit.>

Am mărit turația și ne-am ridicat de pe platformă. Din păcate, nu destul de repede.

<Ce se întâmplă cu chestia asta?> am strigat.

M-am uitat la indicatorul vitezei. Abia dacă arăta o mie de mile pe oră. Iar accelerarea era mult prea înceată.

<Ne va lua zece minute doar ca să prindem viteza de care avem nevoie să scăpăm!> țipă Arbron.

<Navele yeerkilor vor fi peste tot în jurul nostru, înainte ca noi să gândim măcar că am putea ajunge în spațiul-zero>, am spus.

<Matricea Timpului!> spuse Arbron. <O putem folosi! Putem scăpa prin timp!>

<Nu! Nu știm cât de repede lucrează. În cazul în care vom încerca să activăm Matricea Timpului, puterea degajată va declanșa toți senzorii yeerkilor pe o rază de un milion de mile! Dacă e nevoie de zece minute pentru asta? și apoi... cine știe pe cine o să scoatem din sărite dacă vom folosi chestia asta.>

<Ce? Te temi de ce ar spune vreun prinț dacă supraviețuim?>

<Nu, nu mă tem de superiorii noștri. Sau, cel puțin, cred că și cariera mea în armată este compromisă.>

<Atunci ce mai...>

Arbron tăcu. Apoi râse.

<Glumești? Te temi de niște ellimiști mitici?>

<Mitici? Asta obișnuiau să spună unii și despre Matricea Timpului. Cineva a construit mașina asta! Cine altcineva dacă nu ellimiștii? Ne putem asuma riscul de a-i provoca?>

Mă simțeam oarecum jenat. În copilărie, părinții mei îmi povestiseră o mulțime de istorii cu ellimiști. Istorii despre creaturi atotputernice, de neînțeles, care se amestecă uneori în treburile unor specii mai simple. Așteptam o remarcă acidă din partea lui Arbron.

Dar Arbron nu răspunse. Privea fix la ecranul computerului. Cel puțin așa mi se părea. Privirea taxxonilor nu poate fi localizată cu precizie.

<O navă de patrulare a yeerkilor se apropie pe un vector de intercepție! Este o navă spațială de luptă, o navă-ploșniță.>

<Putem lupta cu o navă-ploșniță?>

<Glumești? Toate navele skrit na sunt prevăzute cu lansatoare Dracon la mâna a doua, de mică putere, pe care yeerkii le-au dat la fiare vechi. Ploșnița de colo are două arme Dracon din clasa Penetrator. Nu putem lupta cu ei!>

Avea dreptate. Și ar fi trebuit să-mi amintesc asta. Dar eram întors pe dos. Zăpăcit. Mintea mea lucra cu repeziciune, dar în zadar.

Trebuia să gândesc. Să mă concentrez.

Indicatorul de viteză îmi arăta acum două mii douăzeci de mile pe oră. Fuzelajul se încinsese din cauza rezistenței aerului.

<Ia stai! Navele-ploșniță sunt lente în atmosferă, nu-i așa? Nu rezistă la căldură. Noi putem! Cel puțin, sper că da! Trebuie să obținem mai mult de două mii de mile pe oră. În atmosferă suntem mai rapizi decât ei!>

<Vrei să încerci să te iei la întrecere cu ei în atmosferă?>

<Ai o variantă mai bună?>

<Avem încă o navă-ploșniță pe urme!> răspunse Arbron. <Două lansatoare în plus.>

<Ne îndreptăm spre sol>, am spus, sperând să par mai încrezător decât mă simțeam. <Am nevoie de vedere directă. Timp real, perspectivă reală. Deschide o fereastră.>

Arbron tastă ceva la consola lui și, dintr-odată, peretele din fața mea deveni fereastră. Puteam vedea aerul supraîncins din jurul navei noastre.

Am îndreptat nava, de forma unui butoiaș, în jos. Coborând, prindeam viteză.

<Am depășit trei mii de mile pe oră!>

În picaj, tot mai jos, cu peste trei mii de mile pe oră! Praful cafeniu al lumii taxxonilor venea rapid spre noi.

Vehiculele spațiale sunt destinate zborului în vid. De obicei, funcționează foarte greu în atmosferă. Dar skrit na sunt gunoieri care trec de pe o planetă pe alta, răpind, furând și aplicând inexplicabilele lor experimente medicale. Așadar,

au nevoie de nave care să se descurce rapid în atmosferă.

Dar niciuna nu e destinată unei viteze de trei mii de mile în atmosferă! Acum eram singuri la cincizeci de picioare de sol!

Fuseserăm la șapte mile înălțime, la limita cea mai îndepărtată a atmosferei taxxone. Ajunseserăm la nivelul solului în 5,8 secunde!

<Aaaaaa!>

<Aaaaaa!>

Am țipat amândoi, de groază, dar și de emoție. Să vă spun ceva: milioane de mile pe oră în vid nu înseamnă nimic în comparație cu trei mii de mile pe oră când te îndrepți spre sol.

<Oprește! Oprește! Oprește!>

Am oprit, în vreme ce avertizoarele de iminentă coliziune urlau în limba skrit na. Am trecut pe deasupra deșertului taxxon, producând bubuituri sonice care trebuie să fi sunat aidoma unor explozii nucleare în urma noastră.

<Poți să vezi navele-ploșniță?> am întrebat.

<Pe ecran!>

Am văzut două astfel de nave venind după noi, una în spatele celeilalte. Fuzelajele lor deveniseră incandescente din cauza căldurii degajate de frecare. Dar nu aveau de gând să se retragă.

<Perfect>, am murmurat. <Hai să vedem cine e mai iute!>

Am accelerat și m-am clătinat puțin când motoarele au prins să dea totul din ele.

<Trei mii două sute de mile pe oră>, raportă Arbron. <Trei mii trei sute! Trei mii patru sute! Temperatura fuzelajului este... nu vrei să știi. Trei mii cinci sute!>

Trei mii cinci sute de mile pe oră! Solul se vedea ca o pâclă. Eram un meteorit în flăcări. Eram o săgeată de foc, trecând pe deasupra lumii taxxone cu o viteză imposibilă. Tufișurile prăfuite și copacii piperniciți din lumea taxxonă se aprindeau la trecerea noastră. Trasam o linie de foc în jurul planetei!

<Oprește!> strigă Arbron.

Munții răsăriră ca niște ziduri.

<De unde au mai apărut și ăștia?> am strigat, pe când frânam, forțând fiecare atom de pe nava skrit na.

Nava se cabră asemenea unei fiare pe moarte, la capătul agoniei. Dar urcam. Sus... sus...

<Oare o să scăpăm?>

Înainte să pot răspunde, trecurăm peste versantul muntelui. Jur că am auzit fundul navei scrijelindu-se pe când depășeam culmea.

Din păcate, yeerkii cunoșteau topografia locală. Erau pregătiți pentru toate astea. Se descurcară deci de minune și veniră după noi.

ȚIIIIIUUUUU!

O rază Dracon roșie ne rată la câțiva inchi. Se găseau îndeajuns de aproape ca să tragă.

Ne apropiam de linia care delimita noaptea de zi. O vedeam gonind către mine.

Deodată, am văzut, cu coada ochiului, cum nava-ploșniță din frunte explodă pur și simplu! Frecarea cu aerul din atmosferă uzase compensatoarele, iar nava, în numai o secundă, se transformă în cenușă.

<Da! Da! Un yeerk s-a prăjit!>

<Elfangor, dacă nu încetinim, vom urma noi!> mă avertiză Arbron.

<Mai sunt trei nave-ploșniță pe urmele noastre>, am spus.

<În nu mai mult de cinci minute, vom arde>, spuse Arbron. <Poți garanta că navele acelea se vor topi înaintea noastră?>

<Ce plan ai?>

<Să tragem în ei. O dată, de două ori, de trei ori. Îi vom prinde nepregătiți. Nu se așteaptă la asta.>

Mi-am întors ochii auxiliari spre Arbron.

<Nimeni nu poate trage în condițiile-astea!>

<Eu pot>, spuse el.

<Cu ochii tăi de taxxon?> Nu voiam să i-o arunc așa direct, dar trebuia să fiu realist. <Cu timpii de reacție ai unui taxxon? Cu computerele de pe nava asta skrit na?>

<Pot să efectuez o tragere, Elfangor>, spuse el, liniștit.

<Știi ce, Arbron, vreau să ies viu din toată chestia asta.>

<Și te gândești că mie nu-mi pasă dacă voi supraviețui sau nu, nu-i așa?> întrebă, cu amărăciune. <Poate că ai dreptate. Foamea asta... Elfangor, tu ai simțit-o. O știi. Totuși, pot efectua tragerea aia!>

<Întotdeauna ai râs de mine când spuneam că vreau să fiu un erou>, am spus eu. <Acum cine-o face pe eroul?>

Nu răspunse.

Am observat temperatura exterioară a fuzelajului. Avea dreptate. În câteva minute urma să luăm foc.

Știți ce e caraghios? Aș fi vrut să-l întreb pe căpitan ce era de făcut. Părea stupid să fiu nevoit să iau o decizie de viață și moarte în felul ăsta. Prinții iau astfel de decizii. Căpitanii iau astfel de decizii.

Numai că de data asta *eu* eram căpitanul. Și dacă greșeam, aveam să producem un crater în solul taxxon, cu o viteză de trei mii de mile la oră.

<OK, Arbron!> am spus. <În zece secunde! Zece... nouă... opt...>

capitolul 20

< ... trei... două...>

Am oprit înaintarea și am acționat frânele.

JJJJJJJJJ!

Nava skrit na se scutură, tremură, zăngăni, vibră și tresăltă la doar cincizeci de picioare de iarbă.

Am fost aruncat cât colo. M-am întins cât eram de lung de-a curmezișul punții. Șirurile de picioare taxxone ale lui Arbron îi atenuară șocul. Nici măcar nu se clătină. Își ținea ghearele de taxxon pe tastatură, potrivind tirul.

De la aproape trei mii cinci sute de mile la oră, viteza noastră se reduse la jumătate! În câteva secunde! Prea iute pentru ca navele-ploșniță să poată reacționa.

Ce avea să urmeze putea face din Arbron un erou.

Viteza noastră scăzuse. Navele-ploșniță treceră prin fața noastră, cu o mie cinci sute de mile la oră mai iute decât noi.

Arbron trase! ȚIIIUUU!

Foc! ȚIIIUUU!

Foc! ȚIIIUUU!

Trei focuri în trei ținte înaintând cu o mie cinci sute de mile pe oră. Trei focuri în atmosferă! Trei focuri trase de pe o navă skrit na care vibra și tresălta, aproape să se dezmembreze.

M-am ridicat cu greu și m-am uitat, neîncrezător, pe fereastră, în fața mea.

Trei meteoriți de foc, trei mingi cuprinse de flăcări se izbiră de sol. Săpară cratere adânci în solul taxxon, disipându-se!

<Frumos tras!> am spus. <Într-adevăr, frumos tras!>

<Mulțumesc! Se pare că simțurile și reflexele taxxone sunt potrivite pentru astfel de lucruri. Cred că din cauza asta yeerkii folosesc taxxoni controlați la comanda navelor-ploșniță. E bine să știi că există și ceva folositor în corpurile astea dezgustătoare.>

<Trebuie să găsim ceva ca să te scoatem din starea asta de taxxon>, am spus.

Am încercat s-o fac să sune ca și cum știam ce spun. Ce altceva aș fi putut face?

Până atunci fusesem prea ocupat să scap cu viață, ca să mă mai gândesc la ce se întâmplase cu Arbron. Poate că noi nu fusesem niciodată foarte buni prieteni, dar tot era nasol să te uiți la trupul lui scârbos de taxxon și să te gândești că așa va rămâne. Să privești în ochii aceia roșii,

lipsiți de expresie, și să te gândești că din spatele lor te privea el.

Și știam ce simțea, acum că lupta se încheiase. Teroare! Disperare! Cumplita foame taxxonă!

Am întors nava skrit na și am îndreptat-o spre linia care marca lumina zilei.

<Ce faci?> întrebă Arbron.

<Am nevoie de un loc în care să aterizez și să ascund nava>, am spus. <Pentru asta am nevoie de lumina zilei. Trebuie să fiu cât mai aproape de aerodrom. Nu-i putem părăsi pe ceilalți.>

<Ceilalți? Vrei să spui, pe Alloran?>

<Și pe oameni>, am adăugat. <Răspundem pentru ei.>

<Nu ne vom întoarce la aerodrom>, spuse Arbron. <Yeerkii sunt deja acolo. Și taxxonii. Ne vor prinde. Știi ce-mi vor face dacă or să mă prindă? Mă vor mânca de viu, Elfangor!>

<Arbron, trebuie să te stăpânești. Trebuie să încerci să te stăpânești.>

Zburam înapoi, de-a lungul munților întunecați. Înapoi spre orizontul dincolo de care ziua continua să se retragă.

<Să mă stăpânesc? Să mă stăpânesc? Ești nebun? Dacă ne întoarcem acolo, mă vor mânca! Redresează nava! Să știi că voi folosi Matricea Timpului! Mă voi întoarce în timp. Mă voi întoarce la viața mea!>

<Nu poți activa Matricea Timpului. Puterea ei ar fi detectată de toate navele aflate pe orbită, de sateliți, de toți...>

<Nu-mi pasă! Nu-mi pasă dacă o să mor, dar vreau să opresc odată foamea asta! S-o opresc! S-o opresc! S-o opresc! Tâmpitule, nu-ți dai seama că aș putea să te mănânc chiar acum?>

Mi-am întors ochii principali spre Arbron. Știam că înăuntrul acelui corp se găsea un *aristh* andalit înspăimântat. Dar ceea ce vedeam eu era în realitate un vierme oribil. Ceea ce vedeam erau ochii aceia roșii și scârboși, gura aceea rotundă, îmbălată și veșnic înfometată.

Pentru o clipă, care păru să se întindă la nesfârșit, ne-am privit unul pe celălalt. Nu știam ce avea Arbron în minte în clipa aia. Nu știam la ce concluzii ajunsese. Știam doar ce făcea.

— Iiiiiiiaahh! țipă el, cu vocea-i spartă și ascuțită de taxxon.

Se lăsă pe spate, aducându-și practic la orizontală treimea superioară a trupului. Apoi se repezi spre mine.

Mă lovi cu partea superioară a trupului, cu gura roșie larg deschisă.

Aș fi putut să-l omor. Știa asta, desigur. Știa că un taxxon nu putea spera să învingă un andalit. Dar nu-l puteam ucide. Nici dacă asta era ceea ce-și dorea.

M-am eschivat spre dreapta.

Se lovi puternic de panoul de comandă. Ieșiră scântei!

Își îndreptă corpul spre mine, sperând să mă fixeze la perete și să mă năucească.

M-am ferit de atingerea lui și am lovit.

FIUU! Două dintre picioarele lui ascuțite se rostogoliră pe podea.

FIUU! Încă două picioare le urmară.

Arbron se prăbuși. Partea din față a trupului său nu mai putea fi susținută. Zăcea acolo, cu fața în jos, un vierme uriaș, lipsit de ajutor.

<Omoară-mă!> strigă.

Dar eu eram ocupat. Panoul de comandă era pe jumătate avariat. Nava se destabilizase și devia de la curs. Devenise incontrolabilă. Am redus viteza. Trecuserăm de linia crepusculului. Dar nu reușeam să văd dincolo de umbrele dintre culmile muntelui.

<Nu mă poți lăsa așa!> țipă Arbron.

<O să te ajut!> am strigat. <Dar trebuie mai întâi să aterizez.>

<Elfangor! Știi ce se petrece cu taxxonii răniți! *Știi!*>

<Te voi apăra!> am strigat, cu disperare în glas, în vreme ce nava vibra toată din ce în ce mai tare.

Cei doi coconi skrit voiau să-și rupă funiile cu care erau ancorați. Skritul activ dispăruse în cala cargoului. Chiar așa prostovani cum sunt skritii,

poate că știa mai bine ca oricine că e de preferat să nu te afli lângă un taxxon înfometat.

<Nu mă poți apăra. Nebunule! Nimic nu-i oprește! Nimic nu poate opri foamea! Eu nu am reușit. Nici Alloran nu a reușit. Nu înțelegi? L-am mâncat, Elfangor, l-am mâncat pe taxxonul acela rănit. N-am putut să mă opresc.>

<Taci!> strigai. <Taci!>

Nu voiam să mai aud nimic. Nu mai eram în stare. Trebuia să mă concentrez. Trebuia să aterizez sau aveam să murim amândoi. Trebuia să-l fac pe Arbron să tacă.

Mi-am rotit ochii auxiliari în jurul punții. Oare unde-și țineau armele? Acolo! Un panou verde, marcat cu o inscripție skrit na.

Mi-am întins brațul stâng pentru a ajunge la panou. L-am deschis. Da! Un lansator de mână Dracon. Vechi, prăfuit și probabil prost întreținut, ca majoritatea lucrurilor pe care le aveau skrit na.

Am reglat arma la cea mai joasă intensitate.

<Ce faci?> strigă Arbron.

<Trebuie să aterizez, Arbron. Ține-ți gura sau va trebui să te adorm.>

<Dacă tragi cu chestia aia, ai să mă omori>, spuse Arbron. <Comenzile sunt inversate. La origine a fost o armă de-a yeerkilor. Minimum e de fapt maximum și unu reprezintă cel mai înalt nivel.>

Deodată, am priceput ce făcea Arbron. Nu putea să se ridice, dar putea încă să se arunce înainte. Veni drept spre mine, alunecând, ca și cum m-ar fi luat drept obiectiv pentru gura lui roșie.

Voia să mă oblige să trag asupra lui. Să trag asupra lui cu lansatorul Dracon, reglat la intensitate maximă! Dar eram prea rapid pentru el! Am întors discul la zece. Apoi am tras.

Și exact când degetul meu apăsa pe trăgaci... mi-am dat seama că Arbron mă păcălise. Mă mințise și eu căzusem în plasă. Arbron fusese întotdeauna un elev mai bun decât mine. Era blindat cu informații. Cunoștea sistemele străinilor mult mai bine decât mine.

Am încercat să mă opresc. Dar degetul meu deja acționase. Lansatorul Dracon trase. La intensitatea *maximă!*

Dar din fericire, sau din cauza unei disperate și întârziate smucituri a degetului meu, raza îl rată milimetric pe Arbron.

În schimb, făcu o gaură de două picioare în fuzelajul navei.

Apoi totul deveni un zgomot infernal, o vrie continuă, durere și confuzie!

capitolul 21

M-am trezit.

Eram întins pe o parte, zăcând în praful murdar.

M-am uitat în sus, la cerul nopții. Stele, galaxii, trei luni mici.

Unde mă aflam?

M-am ridicat. Mă dureau toți mușchii. Mușchi despre care nici măcar nu știam că puteau să doară. Copitele mele nu gustau altceva decât praf. Ochii mei auxiliari s-au rotit cu repeziciune pentru a privi în jur, dar mi-am dat seama că nu vedeam cu un ochi.

Apoi am zărit nava, transportorul skrit na. Era întreg, mai mult sau mai puțin. Probabil că fusesem în stare să aterizez. Într-un fel sau altul. Nu-mi aminteam cine știe ce din acele ultime minute. Mintea îmi era răvășită.

Am evaluat situația. Mă aflam în lumea taxxonilor, la circa patru sute de mile de aerodrom. Lorena și Chapman erau în mâinile yeerkilor. Despre Alloran... nimeni nu știa nimic.

Arbron încercase să mă păcălească, făcându-mă să trag în el. Asta îmi aminteam cel mai bine.

<Arbron!> am strigat. <Arbron!>

Niciun răspuns. M-am târât cu greu spre nava skrit na. Am văzut gaura de două picioare făcută de lansatorul Dracon. Apoi am observat că motoarele erau distruse. Transportorul n-avea să mai zboare niciodată.

Am urcat în ceea ce mai rămăsese din navă. Ochiul meu auxiliar cu probleme începea să distingă câte ceva. Mi-am dat seama că fusese doar acoperit cu noroi.

Ajuns în navă, am strigat din nou:

<Arbron!>

Am privit în jur. Nimic nu mai funcționa, cu excepția unui bec de avertizare, care pâlpâia. Dintr-un motiv anume, skrit na aleseseră culoarea verde. Cine știe de ce?!

Lipsea ceva.

Firește! Cei doi coconi skrit na. Probabil că fuseseră striviți.

Ușa dinspre magazia de marfă era deschisă. Am intrat. Aceeași lumină verde dezvăluia o scenă bizară. În magazie se găseau cutii și lăzi îngrămădite unele peste altele într-o dezordine îngrozitoare. Multe se deschiseseră din cauza impactului, dând la iveală o mulțime ametitoare de obiecte ce păreau de pe altă lume. Animale congelate, bine păstrate, pachete cu piele

artificială, ca aceea purtată de Lorena și Chapman, obiecte din sticlă care păreau să conțină lichide, echipamente electronice ciudate, vechi, mici obiecte ce păreau a fi sute de bucăți de hârtie de formă dreptunghiulară, lipite între ele pe o parte, și o grămadă de ceea ce aș fi putut jura că erau arme primitive.

Lucruri pe care skrit na le prădaseră de pe Pământ. Fără îndoială că Lorena știa la ce foloseau.

Alături de acele mici obiecte, se găseau și alte două, mai mari. Unul era o chestie vopsită într-un galben strălucitor, cu patru roți negre.

Celălalt obiect era cea mai grozavă creație din istoria galaxiei.

Arăta aidoma unei sfere netede, aproape albă. Avea circa zece picioare în diametru. Perfect șlefuită. Fără nicio protuberanță. Nu îți dădeai seama ce este, dacă nu știai de existența ei. Invizibilă pentru ochi, își întindea rețeaua în însăși textura timp-spațiu.

Matricea Timpului.

Mi se tăie răsuflarea! Cu greu îmi puteam imagina puterea obiectului din fața mea. Pentru a trece o navă în spațiul-zero, era nevoie de o energie mai mare decât cea a unei stele de mărime medie. Pentru a deplasa ceva în timp, îți trebuia o putere de zece ori mai mare. Energia a

zece sori. Adunată, în cine știe ce mod, în această sferă.

<Arbron!> am strigat.

Dar știam că nu era acolo. Ca și mine, fusese probabil aruncat în afara navei. Și din nou mi se păru că lipsește ceva. Skritul activ.

Dispăruseră atât cei doi coconi, cât și skritul activ. Dimpreună cu Arbron.

M-am îndepărtat, încet, de Matricea Timpului. Mă atrăgea. M-am îndepărtat, continuând s-o privesc cu ochii auxiliari.

Am ieșit din nou afară.

<Arbron!>

Lumina lunilor și a stelelor era prea slabă pentru a distinge ceva în jurul meu. Dar aveam impresia că mă găsesc într-o vale îngustă, între niște munți înalți și stâncoși. Oare unde se afla Arbron? Să fi căzut ceva mai devreme din nava condamnată? Poate că se lovise de unul dintre versanții muntelui.

Nici nu voiam să-mi imaginez așa ceva.

M-am întors în magazia cargoului și am luat un teanc de hârtii. Cele mai mari conțineau fotografii. La lumina verde, mi-am dat seama imediat că erau ale oamenilor. Răsfoiam fotografiile făcute de oameni, fără să-mi dau seama ce căutam. Dar apoi am dat peste una pe care am înțeles-o de îndată. Reprezenta o cascadă înaltă, mirifică. Se revărsa într-un lac înconjurat de

copaci, toți verzi. Deasupra se zărea cerul albastru.

Doi oameni zâmbeau, ținând în gură niște cilindri mici, albi.

În josul fotografiei era ceva scris în limba pământenilor. Nu cunosc prea bine limba lor scrisă. Dar sunt sigur că era un poem referitor la frumusețea peisajului din poză.

Iarba părea tare dulce.

Cred că ar fi fost tare plăcut să alerg prin iarbă. Să alerg alături de Lorena și să uit tot ce se întâmplase. Să uit că eram izolat pe o planetă ostilă, singurul meu coleg fiind probabil mort, iar prințul dispărut.

M-am uitat și la celelalte fotografii. Am remarcat câteva poze mici, ciudate, ale unor oameni care nu făceau altceva decât să zâmbească. Dar erau și fotografii cu tehnologia umană. Un fel de mașină zburătoare. Oameni ținând țevi lungi, care aruncau foc. Niște aglomerări hidoase, probabil orașe — cel puțin așa păreau. Și apoi, spre deliciul meu, o poză a unei nave spațiale umane moderne.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să înțeleg despre ce era vorba. Părea o rachetă cu propulsie chimică. Una adevărată!

Dar fotografiile care mi-au acaparat privirea au fost cele cu splendidele plaje din vecinătatea mărilor albastre. Și cu munți cu vârfuri albe. Și cu

râuri repezi, cu apă albă, mărginite de copaci înalți și verzi.

Copacii semănau foarte mult între ei. Nu erau la fel de frumoși precum copacii pe care-i știam eu. Totuși, pozele vorbeau despre o lume minunată, plină de iarbă verde și gustoasă și de apă rece.

Peisajele acelea ciudate de pe Pământ mă transportară departe de oribila lume taxxonă. Mă întrebam dacă Chapman provenea dintr-unul din orașele acelea colțuroase ale oamenilor. Oare de asta era mult mai dur decât Lorena? Se trăgea oare Lorena din ținutul acela frumos, verde, unde oamenii zâmbitori țineau cilindri albi în gură?

Cred că am ațipit, privind fotografiile. Am visat. M-am trezit, amintindu-mi visul îngrozitor care-mi bântuise creierul.

Se făcuse lumină... lumină naturală de la soarele taxxon.

Am alergat afară. Așa cum presupusesem, mă găseam într-o vale incredibil de abruptă. Și am putut să disting urme în praful murdar, portocaliu. Urme ale zecilor de picioare în formă de ace. Urme ale taxxonilor!

Urmele duceau direct la navă. Oare veniseră pe când dormeam? Nu. Puteam să-mi văd propriile urme din noaptea trecută. Erau dispuse peste cele ale taxxonilor.

Arbron! Erau urmele lui! Trebuiau să fie! Și totuși... Nu, era vorba de mai mult decât de un singur taxxon. Trei, sau patru... Cinci seturi în total.

Apoi am remarcat și altceva. Niște urme ciudate, ca de insectă, și ale unui obiect mare, care fusese târât.

<Skritii>, am spus. <OK! Așadar, au venit taxxonii. L-au luat pe Arbron. Și pe skriti. Și poate și pe cei doi coconi skrit.>

M-am uitat la urma lăsată de corpul meu pe când zăcusem în stare de inconștiență. Probabil mă văzuseră, mă mirosiseră. Și totuși, eram viu.

<Îl au pe Arbron>, am realizat eu.

M-am clătinat într-o parte și am căzut. Taxxonii îl luaseră cu ei pe Arbron. Știam ce le fac taxxonii prizonierilor.

<Nu!>

Ce făcusem? Îi lăsasem să-l ia pe Arbron viu.

Și totuși, de ce nu mă luaseră și pe mine? Și Matricea Timpului? Cu siguranță, taxxonii controlați n-ar fi procedat așa.

Mi-am amintit episodul cu Subvisserul Șapte și cu rebelii taxxoni de pe munte — taxxonii care refuzaseră să se supună controlului yeerkilor. Și am simțit o slabă undă de speranță. Dacă pe aici ar fi trecut taxxonii controlați de yeerki, ar fi luat cu ei Matricea Timpului. Și pe mine.

<Ce am oare de făcut?> am întrebat cerul pustiu și prăfos.

Să merg pe urmele care m-ar fi dus poate la Arbron? Nu. Trebuia să gândesc logic. Indiferent de genul de taxxoni cu care aveam de-a face, foamea lor i-ar fi pecetluit soarta. Și bieților skrit na, de asemenea.

Poate că Alloran era încă în viață. Era prințul meu. Trebuia să mă întorc la el. Să-i spun despre Matricea Timpului și despre Arbron. Într-un fel sau altul. Dar aerodromul taxxon se afla la sute de mile distanță, dincolo de nisipurile fierbinți.

Apoi, îmi reveni în minte una dintre pozele pe care le văzusem. Înfățișa doi oameni zâmbitori stând într-o mașină galbenă, asemănătoare celei din nava spațială.

M-am întors la navă. Da, strălucitoarea mașină galbenă avea patru roți. Și-ți puteai da seama cu ușurință cum o foloseau oamenii. Avea și un nume scris cu litere cromate: „Mustang". Firește, n-aveam idee ce însemna.

Am început să lărgesc gaura din fuzelajul navei. Apoi am scos scaunele din mașină. Mi-am dat seama că aveam să reușesc să intru dacă îndepărtam și prelata ușoară de deasupra. M-am uitat apoi mult timp și cu atenție la bordul mașinii. Computerul era mic și avea butoane pe care le puteai răsuci. Dar la început nu făcu

altceva decât să scoată zgomote, fără să se miște.

Apoi am descoperit o adevărată mașinărie cu casete pentru condus! Uimitor de primitivă. Am apăsat butoanele micului aparat și am tras de niște mânere, după care, spre uimirea mea, computerul prinse să cânte.

— *I can get no... satisfaction!** țipa.

Am răsucit repede butonul, oprindu-l. Ce fel de rasă folosea un computer ca să scoată asemenea sunete?

Îmi mai luă douăzeci de minute ca să pricep că puteam să răsucesc un obiect cu zimți, din alamă. Și când am făcut-o...

VVVRRRRRMMMMM! VVVVÂÂÂÂÂJJJJJ! PPPPRRRRUUUUMMM!

Sunetul era uimitor.

Era un adevărat motor cu combustie internă! De acum o mie de ani! Ridicol de primitiv, dar, cu toate astea, am văzut că, apăsând cu copita o pedală aflată în podea, motorul a prins să ragă!

VVVRRRRRRMMMMMM! VRRRRMMMMM! VRRRRUUUUUUMMMM!

Era primitiv, într-adevăr. Dar vibra în mod satisfăcător. Și-mi plăcea.

---

* Celebru hit al formației Rolling Stones.

capitolul 22

Am condus mașini magnetice suspendate.

Am zburat cu nave-ploșniță.

Am zburat cu cargoul skrit na cu trei mii de mile pe oră *în atmosferă!*

Dar nu am experimentat niciodată ceva mai hazliu ca traversarea deșertului taxxon în Mustangul meu. Înainta doar cu o sută de mile pe oră, dar cu vântul bătându-ți în față, răvășindu-ți blana, împingându-ți ochii auxiliari în spate, era, cu siguranță, o cursă sălbatică.

Însă totul mergea prost.

Goneam prin deșertul taxxon, într-un vehicul construit de oameni, probabil către propria pieire. Dar cu vântul în față și cu muzica în urechi, amestecându-se cu mugetul cumplit al motorului, nu mă simțeam chiar așa de rău.

Adunasem câteva dintre obiectele furate de skrit na. Hârtiile scrise, cu poze. Câteva mașinării care arătau ca niște arme. Și mai multe sticle care conțineau lichide.

Spărsesem câteva, până să-mi dau seama cum se deschid. După aceea, am înțeles rapid că era vorba de lichide pe bază de apă. Am turnat lichidele într-o cratiță nu prea adâncă și, continuând să conduc, am reușit să-mi introduc o copită și să beau.

DR. PEPPER*, scria pe sticle. Am presupus că așa numesc oamenii „apa maronie cu bule".

Pentru o vreme, am uitat de Arbron. Ba chiar și de Alloran. Mă închipuiam alături de Lorena, conducând Mustangul de-a lungul pajiștilor cu iarbă verde de pe Pământ. Cu vântul în față. Cu apa aia maronie cu bule gâlgâindu-mi în copită.

Conducând, încercam să-mi fixez un plan. Un lucru era sigur: un andalit într-un Mustang avea să atragă în mod clar atenția. Trebuia să mă metamorfozez. Dar nu într-un taxxon.

Pentru nimic în lume.

Apoi solul de sub roți se deschise pur și simplu.

BUUUMMM!

<Aaaaaaaa!>

BUM! BUM! BARABUMBUMBUM!

Mustangul se rostogoli pe o pantă îngustă și abruptă. O nesuferită de rampă care ducea direct în întuneric.

<Aaaaaaaa!>

---

* Băutură răcoritoare, din fructe, de culoare maronie.

Mi-am ridicat copita de pe pedala de accelerație. Am încercat să răsucesc cheia pentru a opri motorul. Dar vibrația devenise mult prea accentuată.

Alunecam, zdrăngăneam, mă rostogoleam în mașina aceea făcută de oameni, în jos, tot mai jos, în adâncul pământului. Tot mai jos... Și mai jos. Apoi m-am oprit.

BUUUFFF!

Singurul sunet era cel al motorului și ciudata lălăială omenească ce trecea drept muzică.

— ... *gimme, gimme, gimme the honky-tonk blues!*

Am apăsat pe buton. Muzica se opri.

Mă aflam în întuneric, dar nu într-unul total, așa cum m-aș fi așteptat. Era un gen de întuneric care-ți permitea să vezi. Exista îndeajuns de multă lumină ca ochii mei principali să vadă, după câteva secunde de acomodare.

Mă găseam într-o peșteră mare. Dominând centrul, se înălța un fel de colină, un munte în miniatură. Muntele ăsta emana o lumină roșie, slabă.

Din această colină luminoasă, ieșeau un fel de vrejuri, fiecare măsurând cam trei, patru picioare în diametru. Am reușit să disting zece sau chiar mai multe vrejuri care se întindeau până la marginea peșterii, continuându-și apoi drumul în stâncă.

Vrejurile emanau aceeași lumină roșie. Mi-am dat seama că pot distinge niște lucruri mișcându-se în interiorul vrejurilor. Vrejurile erau goale pe dinăuntru! Erau tuburi, fiecare dintre ele la fel de rotund ca...

Ca un taxxon!

Apoi, i-am văzut! În cele din urmă, ochii mei străpunseră întunericul și-i zăriră pe taxxoni! Zeci... nu, sute! Mișunau de colo, colo, pe munțele ce emana lumina roșie.

Privindu-i, am observat niște găuri care se deschideau într-o parte a vrejurilor-tunel. În afara lor, bântuiau și mai mulți taxxoni.

Probabil mă vedeau. Nu aveau cum să nu mă vadă. Și totuși, nimeni nu intenționa să mă atace.

În loc de asta, se grăbiră să astupe gaura făcută de Mustangul meu cu pietre și noroi.

<ASTA E CREATURA?>

<Aaaaahhhh!> am țipat.

Vocea pe care am perceput-o era copleșitoare! Impresionantă! Mi-am prins capul în mâini. Era ca și cum aș fi auzit vorbind o planetă! Și abia atunci, clătinându-mă sub presiunea psihică, am realizat că muntele roșu era viu!

Telepatic, am auzit o voce diferită.

<Da, el este>, spuse Arbron. <Se numește Elfangor.>

Un taxxon se apropie, alunecând, de mine, desprinzându-se din masa de trupuri îndesată la poalele muntelui roșu. Se mișca cu stângăcie. Două șiruri de picioare erau mai scurte decât celelalte.

<Arbron?>

<Da, Elfangor, eu sunt.>

<Am crezut că ai murit>, am spus.

<Aș fi vrut să fiu mort. Dar sunt încă în viață. Pentru a servi Stupul Viu.>

<Ce anume?>

Îndreptă o gheară de taxxon spre muntele roșu, strălucitor.

<Stupul Viu. Lumina taxxonilor. Mama și Tatăl taxxonilor. Stupul a pierdut o mulțime de copiii. Mulți slujitori au trădat Stupul și s-au aliat cu yeerkii. Dar Stupul Viu continuă să fie Mama și Tatăl speciei.>

<Arbron, ce tot spui acolo? Ți-au făcut ceva?>

Apoi, râse — același Arbron dintotdeauna, însă numai pentru un moment.

<Dacă mi-au făcut ceva? Păi, nu m-au mâncat, dacă la asta te referi. Taxxonii care ne-au găsit după prăbușirea noastră voiau să ne mănânce pe amândoi. Dar i-am dat pe skriti în schimbul nostru. N-am avut încotro! Apoi Stupul Viu a aflat cine sunt. M-a atras aici.>

<Suntem la sute de mile de locul unde am aterizat. Cum ai ajuns aici? Doar n-ai mers pe jos!>

<Tunelurile Stupului Viu se întind pe mii de mile, Elfangor. Tunelurile absorb. Un taxxon n-are decât să-și strângă picioarele și presiunea îl poartă prin tunel, după cum vrea Stupul.>

<Picioarele pe care ți le-am... care-ți lipsesc... Au crescut la loc!>

<Da. Taxxonii își pot regenera picioarele.>

<Arbron... ce se întâmplă? N-a fost un accident faptul că solul s-a deschis sub mine. M-a vrut Stupul Viu aici, pentru vreun motiv anume?>

<Da, Elfangor, Stupul e supărat.>

<Pe mine?> întrebai, simțind cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Dacă muntele ăsta roșu strălucitor era mâniat pe mine, nu avea de făcut decât să urle cu monstruoasa lui voce telepatică și aveam să fiu făcut fărâme.

<Stupul Viu s-a săturat să-și jertfească copiii yeerkilor. Stupul Viu a căutat îndelung o cale de a-i distruge pe invadatorii yeerki și de a-i alunga de pe planeta asta. Dar Stupul nu-i poate înțelege pe yeerki și mașinile lor. Acum... acum Stupul are un sfetnic. Cineva care se pricepe la mașini, la nave spațiale, la lansatoare Dracon. Cineva care va ajuta Stupul să-i extermine pe yeerki și pe trădătorii taxxoni.>

M-am uitat la el, uimit.

<Pe tine?>

Râse. Dar de astă dată fără urmă de veselie.

<Ce alt viitor mai bun aș putea avea, Elfangor? Acum sunt taxxon. Și mă pregătesc pentru un atac-surpriză asupra aerodromului. Stupul va trimite o mie de copii, sub comanda mea. Voi conduce o rebeliune taxxonă.>

Nu am spus nimic. Ce mai era de spus?! Mă durea inima.

Arbron alunecă mai aproape, târându-se pe picioarele sale ca niște ace. Se uită la mine cu ochii lui roșii ca jeleul. Mi-am dat seama că era stăpânit de aceeași turbată foame a taxxonilor.

<Nu mă compătimi, Elfangor. Sunt bucuros că n-am murit. Orice viață este mai bună decât moartea. Și indiferent cât de groaznice par lucrurile, există întotdeauna un sens și un scop.>

<Și tu ți-ai găsit scopul?>

<Vom ataca la noapte. Stupul Viu și-a întins tunelurile aproape de aerodrom. O mie de taxxoni vor țâșni din sol, luându-i prin surprindere pe yeerki și pe acoliții lor.>

Mi-am imaginat momentul. O mie de viermi uriași, înfometați, irupând în mijlocul structurilor tehnologice și al platformelor pentru nave. Irupând în mijlocul taxxonilor și al hork-bajirilor controlați.

<Veți pierde>, am spus.

<Știm>, zise Arbron. <Dar chiar și un taxxon are dreptul să-și stăpânească propria planetă. Chiar și un taxxon are dreptul să opună rezistență unui invadator.>

<Dar nu puteți învinge>, am spus, hotărât.

<Nu sunt uneori cauzele pierdute cele mai bune cauze, Elfangor?>

Cum de-și putea imagina că orice ar fi avut de-a face cu taxxonii ar fi putut fi o cauză bună? Acești taxxoni erau și ei canibali. Erau și ei ucigași. Doar luptau împotriva yeerkilor, le puteam eu refuza ajutorul?

<Arbron, spune-mi cum te pot ajuta?>

<Așa mai vii de acasă, Elfangor! O să le ardem niște tăișuri de coadă yeerkilor ăstora, este? Este? La urma urmei, vom fi eroi!>

capitolul 23

Întreaga după-amiază am rămas în întunericul apăsător din peștera aceea oribilă, urât mirositoare. Uneori venea și Arbron. Nu prea des. Comunica, în cea mai parte a timpului, cu Stupul Viu. Făceau planuri.

Arbron devenise general. Era exact cel de care avea nevoie Stupul. Putea să le explice la ce să se aștepte când vor năvăli pe aerodrom. Putea să le arate cum să-i lovească pe yeerki.

Nu știam dacă-i spusese Stupului cât de lipsit de speranță era totul. Știam doar că era foarte activ. Într-o agitație continuă.

În cele din urmă, veni la mine.

<Elfangor, trebuie să discutăm o problemă delicată: Alloran și oamenii. Știi ce se va întâmpla. Taxxoni împotriva taxxonilor controlați, taxxoni împotriva hork-bajirilor controlați. Nimeni nu va fi în siguranță. Din nicio tabără.>

<Ce vrei să fac?>

<Dacă poți, găsește-i pe Alloran și pe oameni. Știu că, oricum, asta e și dorința ta. Dar cel mai

important, du Matricea Timpului în altă parte. Nici Stupul Viu și nici alte forme de viață nu mai sunt în siguranță din cauza ei.>

<O să am grijă de Matricea Timpului>, am spus.

<Va trebui să te îmbarci pe *Jahar*. O să te ajut și eu.>

<Și poți veni și tu cu mine.>

<Nu, Elfangor. Voi rămâne aici. Vom pierde această bătălie. Dar poate că se vor ivi și alte ocazii să-i lovim pe yeerki.>

Nu știam ce să spun. Simțeam că numai Arbron își putea hotărî acum soarta.

<O să... o să le povestesc părinților tăi ce...>

<Nu!> spuse el, tăios. <Nu, Elfangor! Spune-le că am murit în luptă. Lasă-i să-și amintească de mine așa cum arătam, de acord? Nu vreau să le rămân în memorie... așa! Nu vreau să mă vadă așa.>

<Arbron...> am spus, emoționat.

<Am un plan de ultimă oră. Vom duce mașina aia a ta galbenă într-unul dintre tuneluri. Vei pleca ultimul, după toți ai noștri. Te vei îndrepta direct în josul tunelului. Tunelul este parte din Stup. Va avea grijă să ajungi unde trebuie. Și încă ceva...>

<Da?>

<Aerodromul va fi un infern>, spuse, hotărât. <Nu vei fi în stare să-ți dai seama de deosebirea

dintre taxxoni și taxxoni controlați. Așa că nu ezita. Fă ce ai de făcut.>

Apoi plecă. Picioarele pe care i le retezasem crescuseră deja pe jumătate. Dar încă îl puteam recunoaște printre ceilalți taxxoni în mijlocul cărora se târa.

Am asistat la lansarea atacului — de-a dreptul macabră. Taxxonii se înșirară de-a lungul tunelurilor. Stupul Viu deveni de un roșu și mai strălucitor și apoi, încet, taxxonii își croiră drum prin deschizăturile tunelurilor, propulsați prin tuburi.

Erau lansați câte unul la opt secunde sau cam așa ceva, prin cinci tuburi separate. A fost nevoie de o jumătate de oră pentru ca toți taxxonii să intre în tuburi. Apoi a venit și rândul meu.

Am împins Mustangul galben în tubul viu, care pulsa. Spre uimirea mea, tubul se mulă pe mine și pe mașina mea. Se turti și se lărgi, lăsând între mine și el doar un spațiu de câțiva inchi.

Am simțit presiunea aerului — UUUȘȘȘȘȘ! — care mă propulsă în tub. Am pornit motorul și, în câteva secunde, am accelerat de la zero la două sute de mile pe oră!

Nu era nimic distractiv în asta. Zburam printr-un tunel viu, prins din toate părțile, cu capul plecat pentru a-mi feri ochi auxiliari de orice

izbitură. Singura lumină venea de la farurile mașinii — albe, în față, roșii, în spate.

Minute bune, am gonit pe sub suprafața lumii taxxone. În drum spre un masacru.

Apoi...

VÂÂÂÂJJJJ!

Am zburat în văzduh!

VVRRRRRIIII! Motorul țipă, în vreme ce roțile se roteau nebunește în aer.

Am țâșnit din sol, am zburat în aer și am văzut, la lumina exploziilor produse de lansatoarele Dracon, o scenă pe care nici măcar o minte nebună nu și-ar fi putut-o imagina.

Mașina se arcui spre sol.

BUUUUUMMMM!

Roțile din față loviră solul, motorul gemu, iar eu am fost trântit așa de rău, încât cotul și piciorul stâng din față se juliră până la sânge. Mustangul se afundă în sol, apoi scrâșni din roți, ridicând praful murdar!

Pe neașteptate, exact în fața mea, apăru un taxxon!

BAAAANG!

Mașina îl spulberă pe taxxon ca pe o grămadă de gunoi!

<Aaaaa!> am țipat, cuprins de oroare.

Dar era doar o mică parte din scenele oribile care aveau să-mi rămână pentru totdeauna în amintire.

Taxxonii urlau!

Hork-bajirii mugeau!

ȚȚȚȚȚȚIIIIIIIIIIUUUUU! făceau lansatoarele Dracon.

Scene de o violență care-ți provoca greața aveau loc pretutindeni! Bătălia se desfășura deja de jumătate de oră. O jumătate de oră în care taxxonii neînarmați îi atacau pe hork-bajirii înzestrați cu lame.

Era ca într-un abator.

Cum să-i găsesc pe oameni în mijlocul acelei bătălii îngrozitoare? Cum aș fi putut măcar să gândesc?

Un uriaș hork-bajir mă observă și alergă după Mustang. Doar când ajunse aproape de mine strigă: „Andalitule", cu surpriză și plăcere lacomă.

Sări spre mașina în mers. Am rotit volanul. Mustangul se întoarse aproape în loc. Am turat motorul! VRRRUUMMM! L-am lovit pe hork-bajir peste picioare. Zbură pe deasupra capului meu și ateriză în praful murdar din spate.

Taxxoni! Hork-bajiri! Geddi! Toți în jurul meu! Am folosit Mustangul ca pe un berbec, doborând pe oricine îmi apărea în cale.

Jahar! Tot ce puteam face era să mă îndrept spre *Jahar!*

Nava stătea, mândră, pe platformă. Și acolo, în vârful platformei, limpede conturați în lumină, erau doi străini.

Doi străini care mergeau doar pe două picioare, fără coadă.

Oamenii!

La baza platformei se îngrămădeau o sută de taxxoni. Toți împingând și înghesuindu-se să ajungă la rampa care ducea la navă.

Iar pe rampă se afla un singur taxxon.

Un singur taxxon cu patru picioare mai scurte ca restul.

<Arbron!> am strigat, repezindu-mi Mustangul în hoarda de taxxoni furioși.

<Elfangor! Nu-i mai pot stăpâni!>

<Sunt taxxoni controlați? Sau soldații tăi?>

<Nu mai e nicio deosebire, Elfangor! Nu vezi? A curs prea mult sânge. Foamea... foamea! Oprește-mă, Elfangor! Oprește-mă!>

Și spunând asta, Arbron, *aristhul* de pe nava-dom *StarSword*, își pierdu și ultimul strop de control. Nu se mai interesă de grămada de taxxoni de jos. Se întoarse și fugi spre oameni, cu gura larg deschisă!

capitolul 24

<Nuuuuu!> am ţipat.

Am sărit din maşină şi m-am repezit în grămada de trupuri taxxone.

Coada mea zbârnâi prin aer!

Loveşte! Termină-l!

Loveşte! Termină-l!

Loveşte! Loveşte-loveşte-loveşte!

Am ajuns pe rampă şi l-am îndepărtat şi pe ultimul taxxon din calea mea.

<Lorena! Fugi! Arbron! Nuuuu!>

M-am urcat pe rampă. Arbron fugea spre oameni.

Omul Chapman era liber. Şi către el gonea Arbron. Omul Chapman strigă.

Arbron se lăsă pe spate, gata să-şi repeadă partea superioară a trupului asupra omului plăpând.

<*Aristh* Arbron!> am strigat. <*Aristh* Arbron, opreşte-te! Fă-ţi datoria!>

Nu ştiu ce m-a făcut să spun asta. Nu ştiu. Ştiu doar că Arbron ezită. Chapman se chirci, neajutorat, dar Arbron rămase locului.

I-am văzut, în spatele meu, pe taxxoni bătând în retragere. În locul lor se cățărau acum câțiva războinici hork-bajiri.

Erau înalți de șapte picioare. Cu lame la încheieturi, la coate și la genunchi. Aveau coarne tăioase pe capetele plate de șerpi. Învârteau cozi scurte, cu țepi în vârf. Sfâșiau cu gheare de pasăre carnea taxxonilor, în timp ce înaintau.

Mi-am dat seama că-l știu pe unul dintre hork-bajiri.

Era Subvisserul Șapte.

— Ah, așadar, ne întâlnim din nou, andalitule! spuse el, satisfăcut. Elfangor, parcă! Ăsta era numele pe care mi l-ai strigat atât de sfidător când ai fugit. Mi-era teamă că te-au ucis taxxonii. Pentru că te voiam numai pentru mine!

O clipă, nu mișcă nimeni. Taxxonii răniți se retrăseseră în josul rampei pentru a le face loc hork-bajirilor.

Eram singur împotriva mai multor hork-bajiri. În spatele meu, Arbron încă o fixa pe Lorena cu lăcomie. Și, alături de ei, Chapman. De partea cui era acum Chapman? Și de care parte era Arbron?

— Predă-te, Elfangor, toarse, efectiv ca o pisică, Subvisserul Șapte. Nu te voi omorî. Doar te voi... folosi. Voi părăsi acest trup grosolan și voi trăi în capul tău. Mă voi înfășura în jurul creierului tău arogant și mărginit de andalit și te voi face

sclavul meu. Iar cu ajutorul puterii tale de metamorfozare, voi conduce galaxia mai repede decât aș fi crezut. Ai de ales între asta și moarte, andalitule! Nu există o a treia opțiune.

Am văzut cum Arbron se îndepărtează de Lorena. Veni să mi se alăture — un vierme uriaș, lung de zece picioare.

<Cred că e cale lungă până la bătrâna noastră *StarSword*, nu-i așa, Elfangor?> întrebă el, cu umorul de altădată. <Suntem doi *aristhi* pierduți și singuri. Elfangor, spune-le scursorilor ăstora de yeerki că visează. Spune-le că noi suntem andaliți. Noi nu ne predăm niciodată.>

<L-ai auzit pe prietenul meu, Subvisser Șapte>, am spus. <Mă vrei? Vino de mă ia!>

În marile povestiri și legende, genul ăsta de discurs îi sperie întotdeauna pe băieții răi. În viața reală, nu prea ține însă.

— OK, spuse Subvisserul Șapte. Vin să te înhaț. Doborâți-l! Doborâți-l! urlă el apoi, cuprins de o furie neașteptată.

Hork-bajirii lui săriră spre mine. Dar rampa era îngustă. Nu încăpeau decât doi hork-bajiri o dată. Iar un andalit instruit poate face față unui hork-bajir într-o luptă corp la corp. Ei sunt rapizi. Noi suntem și mai rapizi.

ȘȘȘȘUUUUȘȘȘ! Primul hork-bajir își repezi tăișul de la încheietură.

JJJAAAPPP! Am lovit cu coada și dintr-odată nu mai avea tăiș la încheietură. Sau încheietură.

Dar cel de-al doilea hork-bajir trecu pe lângă el și mă atacă din stânga. Unul dintre camarazii săi se legănă pe șina suspendată și sări pe platformă, în dreapta noastră. Chiar și hork-bajirul rănit rămânea periculos.

Șansele scădeau cu repeziciune. Tot mai mulți hork-bajiri se îngrămădeau pe rampă, nerăbdători să-l ajute pe subvisser.

Lupta porni dintr-odată, cu împunsături și lovituri rapide. Tăișurile hork-bajirilor făceau aerul să cânte, în vreme ce-și abăteau asupra mea brațele și picioarele puternice. Arbron făcea tot ce putea, dar un taxxon nu ți-e de ajutor într-o înfruntare cu tăișuri. Hork-bajirii se urcară pur și simplu pe el pentru a ajunge la mine.

— Elfangor! Atenție! strigă Lorena.

— Prindeți-l! Ce mai așteptați! răcni Subvisserul Șapte. E doar un singur andalit!

Am dat înapoi. Nu mai aveam timp să gândesc. Deloc. Doar timp să reacționez. Doar să parez loviturile mortale. Eram deja rănit rău de tot și nu mai era decât o chestiune de timp.

Apoi, un alt hork-bajir păși înainte.

<Așadar, cum îți place războiul, *aristh* Elfangor?> mă întrebă el, în andalită.

Eram atât de uluit, încât am fost cât pe ce să iau o lovitură în plin! Prințul-războinic Alloran era metamorfozat în hork-bajir!

Alloran se întoarse. Înainte ca subvisserul să poată reacționa în vreun fel, Alloran îi puse tăișul de la încheietură în gât.

<Nu mișca, yeerkule! Nici măcar să nu respiri>, spuse Alloran. Cheamă-ți oamenii! Fă-o sau o să hohotesc când am să-ți văd capul rostogolindu-se pe jos!

— Opriți-vă! strigă subvisserul. Înapoi!

Hork-bajirii se supuseră. Se retraseră. Horcăiam, căutând aerul. Eram epuizat. Sângeram. Lorena se apropie și-și apăsă mâinile pe tăietura adâncă pe care o aveam la piept. Apăsarea încetini pierderea de sânge.

— Trăiești! spuse ea. Eram tare îngrijorată!

<Uite ce-o să facem>, spuse Alloran. <Cei doi oameni, cei doi prieteni ai mei și cu mine ne vom urca pe *Jahar*. Tu, Subvisser Șapte, vei veni cu noi. De îndată ce vom părăsi platforma, te vom elibera. Cum ți se pare planul ăsta, yeerkule?> întrebă el, apăsând și mai tare tăișul.

— Am de ales?

<Întotdeauna există posibilitatea unei alegeri, yeerkule. Pot să te tai în forma asta de hork-bajir în care te găsești și să-ți dau cadavrul împuțit prietenului meu, taxxonul de colo. Asta-i o

alternativă. Sau poți ordona subordonaților tăi să coboare de pe rampă. Până jos.>

— Ce s-a ales de reputația de ființe amabile și gentile de care se bucură andaliții? întrebă yeerkul, în bătaie de joc.

<Ce s-a ales? Am lăsat-o în cenușa în care s-a transformat lumea hork-bajirilor.>

— Ai fost acolo?

<Am fost acolo. Numele meu este Alloran-Semitur-Corrass. Prințul-războinic Alloran.>

Pentru prima oară, subvisserul păru înspăimântat. Atitudinea lui batjocoritoare, arogantă păru să se evapore. Ordonă imediat hork-bajirilor lui să elibereze rampa.

Cu grijă, ne retraserăm cu toții spre *Jahar*: Alloran, ținându-și tăișul la gâtul subvisserului, Lorena, presându-mi rana, și Chapman, omul trădător care ne adusese situația asta mizerabilă.

Doar Arbron se opri în fața trapei deschise de pe *Jahar*.

<Vino cu noi, Arbron>, am spus. <Privește în jur. Taxxonii liberi au pierdut. Stupul Viu va fi distrus. Aici nu mai ai niciun viitor.>

<Elfangor, eu nu mai am niciun viitor, nicăieri.>

<Nu se poate>, am zis. <Cine îmi tot spunea să nu mă dau bătut? Cine râdea de mine când spuneam că vreau să ajung un mare prinț?>

<Du-te, Elfangor>, spuse Arbron, cu blândețe. <Du-te să salvezi galaxia.>

<Lasă-l>, spuse Alloran. <*Aristh*... vreau să spun *războinicul* Arbron a dispărut, cu cinste, pe câmpul de luptă.>

capitolul 25

Am decolat cu *Jahar*. Nu ne-a oprit nimeni. Bătălia continua și niciunui yeerk nu i-a trecut prin cap să vină după noi.

Sau cel puțin așa credeam.

Alloran ieși din trupul de hork-bajir. Am răsuflat ușurat. Cred că a observat.

<Credeai că voi avea soarta lui Arbron? Să cad în cursă? Să devină un *nothlit?* Nu, *aristh* Elfangor, sunt eu însumi.>

<Mă bucur, domnule>, am spus.

Subvisserul Șapte stătea într-un ungher, privindu-l pe Alloran cum se demetamorfoza și redevenea andalit. Lorena era uluită. Chiar și Chapman era mai tăcut decât de obicei. Fără îndoială că se temea că va fi pedepsit.

Merita o pedeapsă.

<Care sunt ordinele dumneavoastră, domnule?> l-am întrebat pe prinț.

Alloran rânji.

<Ah! Acum vrei ordine. Atunci când ți-am ordonat să-i împrăștii în spațiu pe yeerki, nu te-ai

supus. Iar acum vrei ordine. Acum vrei să ți se spună ce să faci.>

Eram prea obosit ca să mă supăr. Eram prea obosit chiar și să mă gândesc la faptul că nesupunerea mea avea să-mi ruineze probabil cariera militară. Ce-aș fi putut face? Să explic unui tribunal militar că eu, un neînsemnat *aristh*, considerasem că ordinele lui Alloran sunt imorale?

<Domnule, Matricea Timpului este...>

<Tăcere, nebun necopt ce ești!> strigă Alloran, furios. Mă privi cu mânie. <Nu avem acum timp de asta. Nu, pentru că suntem nevoiți să ne ocupăm de problema pe care m-ai împiedicat s-o rezolv atunci când trebuia. Nava taxxonă plină de yeerki este tot pe platformă. Și tot plină ochi cu limacșii ăia. Ce crezi că am făcut în ultima zi și jumătate? M-am ascuns, metamorfozându-mă și demetamorfozându-mă, pentru a ține permanent nava sub observație.>

<Prințe Alloran, chiar e cel mai important lucru pe care-l avem de făcut?>

Pentru prima oară de când revenise la forma sa de andalit, se răsuci spre mine. Mă fixă cu ochii săi principali. Și abia acum îi zării privirea. Îi zării furia. Furia turbată.

<Cel mai important lucru într-un război este să-ți distrugi inamicul, *aristh* Elfangor. Nimic nu e mai important decât nimicirea inamicului. Ai priceput?>

Își întoarse ochii auxiliari spre subvisser.

<Tu pricepi, nu-i așa? Voi, yeerkii, înțelegeți asta.>

— Spuneai că o să-mi dai drumul, țipă subvisserul.

<Așa am să fac>, spuse Alloran. <Deschide trapa, *aristh* Elfangor! Subvisserul va afla acum dacă trupul lui de hork-bajir poate să zboare.>

Subvisserul se încordă. Nu avea să fie împins afară din navă fără să se împotrivească. Mușchii lui de hork-bajir se contractară.

Îi aruncă o privire lui Chapman. Aș fi jurat că... dar nu, poate că aveam vedenii. Mi se păru că acesta clatină abia perceptibil din cap.

Fața subvisserului se întoarse. Privi în gol. Mușchii se relaxară.

<Încetinește și oprește>, ordonă Alloran. <Altitudinea?>

<Cincisprezece mii de picioare>, am spus, mecanic. <Ne aflăm încă în atmosferă. Viteza aerului e zero.>

<Zero>, spuse Alloran. <Exact ce avem nevoie. Deschide trapa.>

Ce-aș fi putut face? Eram un simplu *aristh*. Îl sfidasem deja o dată pe Alloran. Dacă aveam s-o fac din nou... Era țăcănit. Nebun.

Ce puteam face?

Am deschis trapa. Aerul fierbinte taxxon pătrunse înăuntru, neobișnuit pentru mediul habitaclului, și făcu să fluture părul auriu al Lorenei.

<Afară, yeerkule!> îi spuse Alloran subvisserului.

Am închis ochii principali. Ochii auxiliari mi-i țineam fixați pe comenzi. Nu puteam să mă uit.

<Închide trapa>, spuse Alloran, după câteva secunde.

Am îndrăznit să privesc. Subvisserul dispăruse. M-am uitat la ecranul care reda exteriorul. O siluetă minusculă se prăbușea printre nori. Mi-am întors privirea.

<Acum ne vom întoarce și vom prăji nava de transport>, spuse Alloran, vesel. <Mă bucur să constat că ai mai crescut un pic, *aristh* Elfangor. Du-ne înapoi la marginea de sud-est a aerodromului. Menține altitudinea. Vom lua Matricea Timpului, care ne lipsește, nu-i așa?>

Părea vesel. Ca și cum, cel puțin pentru moment, nebunia i-ar fi dispărut. Dar știam că nu e așa. Nu eram obligați să-i distrugem pe yeerkii din nava de transport. Trebuia doar să punem mâna pe Matricea Timpului.

Dar mă săturasem să discut în contradictoriu. Eram ostenit. Eram înfricoșat. Mă îmbolnăvea gândul la Arbron. Voiam să dorm, și să dorm, și să dorm, și să nu mă mai trezesc decât atunci

când aveam să ajung acasă, pe iarba mea, sub copacii mei.

Am văzut-o pe Lorena urmărindu-mă. Părea îngrijorată. Preocupată. Cine n-ar fi fost? Și totuși...

Chapman mă urmărea și el. Era tensionat. Era de înțeles. Și totuși...

<Ce te-a făcut să vii cu noi?> l-am întrebat pe Chapman. <Aștepți milă din partea noastră? Ne-ai trădat. Ai trădat-o pe Lorena. Le-ai povestit yeerkilor despre Pământ. Ți-ai trădat specia.>

Dădu din umeri.

— Nu cred că a fost vina mea. Mă aflam pe Pământ, văzându-mi de treaba mea. Nu eu am vrut să fiu răpit de skrit na. Nu eu am vrut să fiu purtat jumătate de galaxie de voi, andaliții. Am încercat doar să mă protejez.

<Înțelegându-te cu yeerkii?> râse Alloran. <Yeerkii nu fac înțelegeri. Ei înrobesc.>

— Da, mi-am dat și eu seama de asta. După o vreme, spuse Chapman. Uite, îmi pare rău, bine? Sunt doar un copil de om tâmpit, bine? Am nevoie de liniște acum.

<Ne-am întors deasupra aerodromului>, am anunțat. <E foarte mult fum. Dar cred că vom putea să localizăm ținta cu shredderul.>

Alloran nu răspunse. Privea fix ecranul. La scară maximă, puteam distinge formele de viermi ale taxxonilor. Puteam distinge cu ușurință

navele, unele arzând, altele înclinate periculos de mult.

Stupul Viu provocase destule pierderi yeerkilor. Dar mai puteam distinge și plutoanele de hork-bajiri înconjurându-i pe unii taxxoni, în vreme ce alți taxxoni erau preocupați să mănânce...

Undeva, acolo jos, era Arbron.

Alloran pregăti shredderul. O făcea fără grabă, acordând operației toată atenția. Luă în obiectiv nava de transport în care se găseau mii de yeerki-limacși lipsiți de ajutor.

<Foc, *Aristh* Elfangor>, ordonă.

<Ce?>

<Am spus: foc! Prăjește-i pe yeerki. Le-ai dăruit viața, acum ucide-i. Repară-ți greșeala și nimeni nu va afla niciodată că ai fost un laș.>

Degetul meu atinse trăgaciul.

<Fă-o, Elfangor>, șuieră Alloran.

capitolul 26

Degetul ezită pe trăgaci. Era război. În război, ne nimicim inamicii. Alloran era prințul meu. Trebuie să te supui unui prinț.

Dar zece mii de yeerki lipsiți de apărare?! Doar cu o mișcare a degetului meu?

Nu!

Mi-am îndepărtat mâna și, fără să surprind mișcarea, am simțit tăișul cozii lui Alloran presându-mi gâtul.

<Crezi că poți duce un război curat, Elfangor? Asta crezi? Ori faci parte din aceia care se mulțumesc ca unul ca mine să facă treaba murdară pentru ei?>

<Nu se pot apăra>, am spus, încercând să par cât mai calm.

<Ei reprezintă inamicul. Ipocriților! Sunteți toți niște ipocriți! Am pierdut războiul cu hork-bajirii din cauza unor proști fricoși și moralizatori ca tine! Din cauza unor proști ca tine, mă aflu în dizgrație, sunt ținut la respect și trimis în misiuni

neînsemnate, având sub comanda mea doar niște *aristhi*.>

<Prințe Alloran, vă respect, dar...>

<Ce importanță are felul în care-ți nimicești inamicii?> întrebă Alloran.

Habar n-aveam despre ce vorbește. Părea pierdut. Pierdut în propriile amintiri.

<Ce importanță are dacă-i ucizi cu tăișul cozii, cu shredderul sau cu un virus cuantic?>

Virus cuantic? Nu! Nu! Chiar și după toate ororile pe care le văzusem, eram șocat.

<Ați fol... folosit virusul cuantic? Ați folosit un virus cuantic împotriva hork-bajirilor?>

Un virus cuantic este un gen de boală a spațiu-timpului. Ca să pricepeți: distruge lent forța care unește particulele subatomice. Dezintegrează tot ce atinge. Creaturile vii afectate de virusul cuantic își simt moleculele dezintegrându-se unele după altele. O agonie care poate dura zile și săptămâni.

Acesta era secretul lui Alloran. Asta era cauza căderii lui în dizgrație. Yeerkii ne acuzaseră că folosisem un virus cuantic împotriva lor. Negasem lucrul acesta. Toți andaliții crezuseră că nu era decât o altă minciună sfruntată de-a yeerkilor.

Alloran se holba la mine.

<Nu pot accepta ca un tâmpit nepriceput și laș ca tine să strice...>

Am surprins mișcarea cu coada ochiului meu auxiliar. O mișcare neașteptată. Nu rapidă, dar neașteptată.

Chapman!

Se apropie de Alloran și-l lovi fulgerător. Cu toate degetele de la mână strânse, îl lovi pe Alloran în tâmplă.

Capul lui Alloran rămase pe spate. Mai mult de surprindere decât de durere. Dar era de-ajuns! Mi-am răsucit coada repede și în forță. Mi-am potrivit tăișul pe lat și l-am repezit în capul lui Alloran cu toată puterea de care eram în stare.

Se prăbuși grămadă pe punte. Și am zărit triumful pe fața lui Chapman. Triumful!

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să știu.

În loc de asta, am luat din trusa medicală, cu mâini tremurătoare, un hipospray cu tranchilizant. L-am descărcat în prințul care înnebunise. Avea să-l țină acolo câteva ore bune.

— Și acum? întrebă Chapman.

<Și acum ce?> am țipat eu. <Acum ce? Tocmai mi-am doborât prințul!> am spus, scârbit.

Scârbit până în străfunduri. Dar nu mai exista nimeni căruia să mă adresez. Nimeni care să ia o hotărâre. Oricât de nepriceput aș fi fost, totul depindea acum de mine.

<Trebuie să luăm ceva>, i-am comunicat, telepatic, desigur, cât mai calm. <Apoi vom pleca

cât mai departe de locul ăsta blestemat, cât de departe ne va putea duce nava asta!>

Chapman aprobă, ca și cum ar fi fost mulțumit.

Apăru Lorena. Își puse mâna ei blândă de om pe pieptul meu. Începusem să mă vindec, dar efortul de a-l lovi pe Alloran deschisese rana din nou. Ea rupse o bucată din textura care forma pielea ei artificială. O legă în jurul pieptului meu pentru a-mi acoperi rana.

<Mulțumesc>, am spus.

— Pentru voi, cadeții care zburați prin spațiu, viața e mereu așa de grea?

<O, da!> am spus, cu amărăciune. <Ne infiltrăm în lumea taxxonilor, punem la cale un război civil între ei, ne răsculăm împotriva prinților noștri, localizăm Matricea Timpului, toate astea însoțiți de doi străini ciudați, cu două picioare... Treburi obișnuite.>

Eram preocupat să observ solul de dedesubt, căutând locul unde se prăbușise nava skrit na. Dar am surprins zâmbetul Lorenei.

— Hei! Ai făcut o glumă. Nu credeam că ai umor, Elfangor!

<Când lumea o ia razna, ce altă șansă mai ai?>

M-am gândit la Arbron. Glumea, chiar și atunci când totul se prăbușea.

<Mă întreb dacă Arbron a apucat să afle că lumea a înnebunit!>

Lorena se întristă. Apoi încercă din nou să pară veselă.

— Apropo de țăcăneală... te-am văzut oare conducând un Mustang galben pe-acolo?

<O mașină grozavă! Primitivă, dar ciudat de plăcută.>

M-am întrerupt și am privit îndeaproape ecranul.

<Uite-o! Am găsit nava skrit na. Coborâm. Trebuie să îndepărtez resturile astfel ca raza de tractare să apuce Matricea Timpului.>

Am aterizat cu *Jahar* într-o vale îngustă, la câteva picioare de rămășițele navei skrit na. Am apucat un shredder de mână, am deschis trapa și m-am grăbit să ies afară.

În câteva minute, am ars rămășițele navei și am scos la iveală Matricea Timpului.

Din cauza ei se petrecuseră atâtea orori.

Pentru această armă, cea mai puternică dintre toate.

Stătea acolo, în mijlocul resturilor, părând inofensivă. Dacă yeerkii ar fi știut că se găsește aici, nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să pună mâna pe ea.

Avusesem noroc că Lorena nu le spusese nimic, cât timp fusese prizoniera lor. Noroc că nici Chapman nu le vorbise de asta.

Noroc.

Norocul nostru că reușisem să-i oprim pe hork-bajiri. Și tot noroc că reușisem să decolăm fără să fim urmăriți.

Mult noroc.

Prea mult noroc.

Eram, într-adevăr, un prost. Am simțit un fior rece pe șira spinării.

Mă aflam în spatele Matricei Timpului, de nevăzut de pe *Jahar*. Și, deodată, mi-am dat seama ce se întâmpla acolo, pe *Jahar*, în vreme ce mă trudeam să eliberez Matricea. Am știut ce voi vedea după ce voi da ocol sferei aproape albe.

Tremurând de disperare și oboseală, am potrivit shredderul la nivelul cel mai scăzut. Trebuia să repet isprava lui Arbron: trei lovituri rapide. Da. *Trei!*

Am respirat adânc, apoi m-am repezit în cea mai mare viteză.

Am sărit din spatele Matricei Timpului!

Lorena, cu un lansator Dracon în mână!

Am tras!

Ea căzu, contractându-se brusc din cauza loviturii.

ȚȚȚIIIUUU!

Trăgea Chapman! Dar era încă slăbit și nerefăcut după câte îndurase.

Am tras! Omul se prăvăli în praful murdar.

Dar mai rămăsese unul. O știam. Știam, și mai știam că mai aveam foarte puțin timp.

O mișcare bruscă! Am sărit și am tras! Ratare! Nu, nu o ratare completă. Îi atinsesem brațul drept. Mâna care ținea lansatorul Dracon căzu, neputincioasă.

Rămase acolo, cu furia citindu-i-se pe față! Alloran! Prințul-războinic Alloran-Semitur-Corrass!

Dar nu *adevăratul* Alloran.

Tot restul vieții mele, aveam să-mi amintesc acest moment. Momentul în care am înțeles pentru prima oară monstruozitatea.

Pricepeți? Alloran nu mai era Alloran!

<Foarte bine, *aristh* Elfangor! Ți-a luat ceva vreme, dar ai priceput până la urmă.>

<Subvisserul Șapte!> am exclamat.

<Da, dar nu pentru mult timp. Yeerkul care a reușit să pună primul andalit sub control! Yeerkul care a pus mâna pe faimoasa Matrice a Timpului! Aș spune că pot conta pe o promovare însemnată. Nu-i așa?>

capitolul 27

Am ridicat shredderul și l-am îndreptat spre Alloran... nu, pe Subvisserul Șapte.

<Chapman se afla sub controlul tău. Erai în capul lui. Hork-bajirul acela... a fost un truc!>

<Firește! Un alt yeerk a transformat-o pe Lorena într-una de-a noastră>, rânji el, disprețuitor. <Și, în vreme ce tu te străduiai să scoți Matricea Timpului la lumină, l-am revitalizat pe Alloran și m-am mutat în el. Primul andalit controlat! A fost foarte drăguț din partea ta să-l dobori pe marele războinic pentru mine. Adevărul e că nu prea știam cum aș fi putut-o face de unul singur. Era o creatură tare vicleană. Nițeluș scrântit, desigur, dar cunoștea arta războiului. Ai văzut ce neîndurător a fost când i-a luat gâtul bietului hork-bajir care juca rolul meu. Da, Alloran a fost un războinic.>

Adevărul mă lovi ca un zid de cărămidă. Așa era! Datorită mie subvisserul reușise să îl controleze pe Alloran!

Eu creasem monstruozitatea!

<Chapman ne-a vorbit despre Matricea Timpului, desigur! Dar aveam nevoie de tine ca să ne arăți unde se găsea. Atacul taxxonilor din Stup ar fi putut distruge totul, dar știi, până la urmă a fost în avantajul nostru. Din cauza asta nu ai bănuit nimic. Erai prea preocupat de soarta colegului tău *aristh*. N-ai avut timp nici măcar să te întrebi de ce oamenii te așteptau. Nu te-ai întrebat de ce soldații mei te-au lăsat să scapi.>

Eu făcusem asta! Eu creasem monstruozitatea! Eu îi oferisem Matricea Timpului josnicei creaturi.

<Dar știi care e partea cea mai bună?> râse subvisserul. <Chiar nu puteam să te las să distrugi nava aceea de transport plină cu semeni de-ai mei! Chapman nu știa despre yeerkii de acolo, nici eu! Și dacă ai fi căzut de acord cu Alloran, ar fi trebuit să încerc să te opresc! La fel ca și fratele meu yeerk, care controlează creierul fetei de om! Una era să-l sacrifici pe bietul nebun care juca rolul meu! Dar zece mii de yeerki? Nu, ar fi trebuit să acționez, iar Alloran și cu tine m-ați fi făcut praf.>

Nici nu mai puteam respira. Dădusem greș. Greșeala mea era uriașă: întreaga specie andalită era în pericol!

<Dar nu, Elfangor este unul dintre andaliții ăia buni>, rânji Subvisserul Șapte. <Tu nu-i măcelărești pe cei lipsiți de apărare, nu-i așa? Ha, ha,

ha! Minunat! Datorită scrupulelor tale, am pus mâna pe Alloran! Alloran și Matricea Timpului! Ai mei!>

<Chiar așa?> am întrebat, încet. <Se pare totuși că eu sunt cel care are shredderul în mână.>

<Mai mult de zece nave-ploșniță de luptă se apropie chiar acum de noi. Ai pierdut, micuțule!>

<Iar tu vei fi cenușă până vor ajunge navele aici>, l-am amenințat.

<Nu, nu vei ucide un dușman lipsit de apărare>, râânji el. <Nu sunt înarmat! Sunt prizonierul tău! Ha, ha, ha! Mă predau, Elfangor! Mă predau!>

În vreme ce râdea la mine, își ridică brațele. Râdea.

<Ai dreptate, subvisser. Nu te voi ucide>, am spus, apăsând pe trăgaci.

Lovitura îl culcă pe andalitul controlat la pământ.

Am alergat spre Lorena. Era lipsită de cunoștință. I-am târât corpul pe rampă și l-am dus în *Jahar*. Apoi, după câteva secunde de ezitare, l-am cărat și pe Chapman.

Tocmai eram pe cale să-l trag și pe subvisser pe navă, când primul val de nave-ploșniță se abătu asupra mea. Trecură pe deasupra, apoi prinseră să descrie cercuri tot mai mici, încercând să aterizeze.

Încă două nave-ploșniță. Apoi alte două. Cerul era plin de nave de luptă. Nu mai aveam cum să plec cu *Jahar* de pe acea planetă.

Doar dacă...

Oare i-o fi informat Subvisserul Șapte pe ai săi că se află într-un trup andalit? Cu siguranță! Cu siguranță că a făcut-o! Trebuie s-o fi făcut, fie și pentru a evita să fie lovit din greșeală de ai săi.

Dar erau în stare yeerkii să deosebească un andalit de altul?

Am alergat la navă, am deschis trusa medicală și am scos un hipospray cu stimulent! M-am întors la subvisserul aflat în stare de inconștiență și i-am golit stimulentul în venă. Aveam să-l readuc la viață în mai puțin de un minut.

Navele-ploșniță roiau pe sus, pregătindu-se să aterizeze. Am alergat înapoi la *Jahar*, am închis trapa și am activat modulul de comunicare între nave.

Pe ecran apăru fața unui hork-bajir controlat. Mă privea cu furia și dezgustul pe care yeerkii le arată întotdeauna andaliților.

L-am fixat, la rândul meu. Și cu o voce rigidă, arogantă și aspră, am spus:

<Ce e? Nu-ți mai recunoști subvisserul? Ha, ha, ha! Am reușit, tâmpitule! Așa cum am spus. Am obținut un trup de andalit!>

Ochii hork-bajirului clipiră, neîncrezători.

De-aș fi arătat cea mai mică ezitare, aș fi fost pierdut. Dacă voiam să trec drept subvisser yeerk, nu trebuia să las loc de îndoială.

<Îl vezi pe andalitul culcat pe jos?>

— Da... Subvisser Șapte!

<Bine, înseamnă că nu ești la fel de orb pe cât ești de prost. Vreau să-l văd fugind. M-ai înțeles? De îndată ce mă voi ridica, fă-l să alerge! Și atunci când va obosi bine, când genunchii îi vor tremura de epuizare, ucide-l! Omoară-l! Dacă dai greș, te voi arunca drept hrană taxxonilor! Subvisserul Șapte, terminat!>

Am întrerupt contactul, fără să mai aștept un răspuns. Poate avea să meargă. Poate nu.

Am preluat comenzile, înălțând nava *Jahar* ușor de la sol. Am comutat pe vederea în exterior și l-am căutat pe subvisser. Tocmai se ridica în picioare.

Despre subvisser știam un lucru sigur: nu era un idiot. Își dădu seama imediat ce se întâmplase. O luă la fugă, imediat ce o navă-ploșniță lansă o rază Dracon, ratându-l la mustață.

Am făcut-o pe *Jahar* să plutească, aparent ca întâmplare, pe deasupra resturilor navei skrit na. Concentrându-mi atenția, am activat brațul de tractare și l-am lipit de sfera albă — Matricea Timpului.

Subvisserul Șapte gonea cu viteza maximă a andalitului prin deșert, urmărit de sâcâitoarele

nave-ploșniță, care parcă se amuzau să tragă la doar câțiva inchi de el.

Jahar se înălță, ducând cu ea Matricea Timpului. Am tras sfera tot mai aproape, am introdus-o în pântecul lui *Jahar* și am fixat-o cu frânghii energetice. Ne-am ridicat în atmosfera lumii taxxone. Direct spre norii sinistri și strălucitori.

Abia după aceea i-am observat pe yeerki.

Modulul de comunicare internave se activă. Fața urâtă, suspicioasă a unui hork-bajir era întoarsă spre mine.

— Subvisser Șapte, turnul de control al planetei vă roagă respectuos să aterizați.

Am încercat să-i păcălesc în continuare. Dar când am refuzat să mă întorc de îndată și să aterizez, și-au dat seama!

Radarul îmi dezvălui că o escadrilă de nave de luptă ploșniță se desprinsese de la sol. Era însă prea târziu.

Arderea Maximă... m-am pregătit să mă pierd în spațiul-zero!

capitolul 28

— Așadar, ăsta este spațiul-zero, spuse Lorena, privind afară prin viewport. O zi întreagă am petrecut aici și tot nu-mi dau seama ce este de fapt.

Mi-am îndreptat ochii auxiliari către viewport. Am văzut vidul alb. Gol, albicios.

<Spațiul-zero nu e nimic>, am spus, calm. <Doar antispațiu. Pricepi? Ca antimateria sau antigravitația! Ei bine, spațiul-zero e antispațiul.>

În ultima zi îi explicasem asta de cel puțin două ori. Dar cred că voia doar să facă conversație.

Trecuse printr-o experiență cumplită: fusese transformată într-o ființă controlată. Știam că nu putea să vorbească despre asta fără să izbucnească în plâns.

Din fericire, yeerkul care pătrunsese în capul Lorenei se afla la capătul ciclului său de hrănire. Yeerkii se hrănesc cu raze kandrona. La fiecare trei zile trebuie să iasă din „gazdă" și să se întoarcă în bazin, spre a absorbi raze kandrona.

Așa că i-am propus un târg yeerkului înfometat. Să o leg pe Lorena și astfel să moară de foame. Sau să iasă de bunăvoie. Eram de acord să-i asigur hibernarea. Să-l congelez. Yeerkul decise că hibernarea era mai bună decât moartea prin înfometare.

Mi-am ținut promisiunea făcută yeerkului. După ce a ieșit prin urechea Lorenei, l-am congelat. Apoi l-am evacuat în vidul spațiului real. Într-o bună zi, va fi descoperit și readus la viață. Cam aceleași șanse avea să fie atras în câmpul gravitațional al unei stele și să fie incinerat.

Mai ales că am avut grijă să-l evacuez în apropierea unui soare.

Poate că toate astea nu prea erau în spiritul înțelegerii făcute de mine cu yeerkul. Dar oricum, nu-mi păsa de asta. Părerile mele despre comportamentul potrivit provocaseră dezastrul.

Eram un prost. Un copil tâmpit, trăind după principii de bună-cuviință și dreptate luate de prin cărți.

În război nu există bună-cuviință. Alloran încercase să mă învețe asta. Am învățat-o, dar prea târziu.

— Te-ai hotărât încotro ne îndreptăm, Elfangor? întrebă, cu blândețe, Lorena.

— Nu știe, spuse Chapman.

Își petrecea timpul stând într-un ungher și privind încruntat la noi doi. În capul lui Chapman fusese Subvisserul Șapte. Dacă prostănacul de om înțelesese lecția, ei bine, n-o arăta deloc.

— Elfangor e derutat. Nu-i așa? A dat-o rău în bară... Arbron s-a ales cu unul din trupurile alea cu o grămadă de picioare, Alloran a devenit primul andalit controlat. Era cât pe-aici să piardă Matricea Timpului. O să fie al naibii de greu să explici toate astea celor de acasă, nu-i așa?

L-am ignorat. Înapoi, acasă. Dar mai era „acasă"? Eram așteptat să revin? Înapoi la părinții mei? Să alerg liber pe iarba aceea pe care o cunoșteam atât de bine? Să-mi petrec timpul cu prietenii din copilărie?

Nu mai eram un puști. Casa mea era încă acolo, dar eu nu voi mai aparține niciodată acelui loc.

Lorena se aplecă peste mine.

— Elfangor! Încearcă să depășești situația! Ne învârtim în cerc în spațiul-zero!

<Da, știu.>

— Ai făcut tot ce a depins de tine. Ești doar un copil, ca și mine.

<Sunt *aristh* în armata andalită. Nu m-am supus ordinelor prințului meu și, din această cauză, a fost înrobit de yeerki. Yeerkii vor afla acum tot ce știe Alloran despre sistemul nostru de apărare. Tot ce știe despre forța armelor noastre.

Tot ce știe despre dispunerea navelor noastre. Bine măcar că nu e vreun savant, așa că nu le poate dezvălui secretul tehnologiei metamorfozării sau software-ul computerelor. Dar va rămâne, totuși cea mai mare victorie în domeniul spionajului din istoria yeerkilor.>

Chapman clătină din cap.

— Cred că am procedat corect când m-am dat cu yeerkii, este? Voi, andaliții, vă duceți la fund. Doar dacă...

Lorena îi aruncă o privire.

— De ce nu-ți ții gura?

Chapman se mărgini să rânjească.

— Doar dacă voi, andaliții, nu veți folosi Matricea aia a Timpului. Să mergeți înapoi în timp și să găsiți primul grup de limacși yeerki. Îi omorâți și întreaga lor specie dispare. Ca și cum n-ar fi existat. Cum se numește asta... ah, da! Genocid! Ești în stare de un mic genocid, Elfangor?

Am dat din cap, plictisit.

<Nu-ți pierde timpul încercând să mă convingi, Chapman. Nu ține!>

Lorena părea nedumerită.

— Ce vrei să spui?

<Încearcă să mă îndemne să folosesc Matricea Timpului. Ține cont că a fost controlat, oricât de puțin a durat asta. Subvisserul Șapte i-a lăsat instrucțiunile, pentru cazul în care ceva

nu o să meargă cum trebuie. Chapman știe că, pentru a folosi Matricea Timpului, trebuie să mă întorc în spațiul real. Continui să cred că yeerkii au implantat un dispozitiv de semnalizare pe *Jahar*. Dacă ne vom întoarce în spațiul real, vom alerta toți senzorii pe o distanță de un milion de ani-lumină!>

După furia care se putea citi pe fața lui Chapman, am ghicit că apreciasem corect.

Cel puțin eram în stare să fac un lucru bun. Să nu fiu atât de prost încât să cad...

Deodată, mă străfulgeră un gând. Dacă *Jahar* avea să se reîntoarcă în spațiul real, yeerkii vor da năvală după ea.

Oriunde!

O capcană! Puteam să le întind o capcană!

Dar unde? Încotro să asmut flota yeerkilor?

Spre *StarSword*! Vechea mea navă. Urmărea o forță armată a yeerkilor pe lângă Nebuloasa Graysha. Spera ca acolo să întâlnească o a doua navă-dom.

Două nave-dom. Plus *Jahar*. Îndeajuns de puternice pentru a ne descurca, indiferent câte forțe ar fi adunat yeerkii.

Am trecut la panoul de comandă și am cerut coordonatele.

— Ai vreun plan? mă întrebă Lorena.

<Mai mult sau mai puțin>, murmurai. Deja aveam unele îndoieli. <Există un loc numit

Nebuloasa Graysha. Nu cunoaștem prea multe despre ea. Dar sunt unele zvonuri despre o specie inteligentă care ar trăi în zona aceea. Și mai sunt zvonuri că yeerkii explorează zona. Vechea mea navă *StarSword* a plecat într-acolo ca să încerce să localizeze o forță militară de-a yeerkilor aflată în atenția noastră.>

— Deci mergem acolo pentru a ne întâlni cu vechea ta navă. Cumva... nebuloasa aceea se află în apropierea Pământului?

<Nu.>

— Elfangor... oare mă voi mai întoarce vreodată acasă?

<Lorena, am să fac tot ce pot.>

Chapman fornăi.

— Și ai văzut și singură ce înseamnă ca Elfangor să facă tot ce poate. Așa că poți să-ți iei adio de la Pământ!

capitolul 29

<Vom pătrunde în spațiul real>, am explicat. <Dacă avem noroc, vom ajunge nu departe de *StarSword*. Dacă suntem din cale-afară de norocoși, vor mai fi pe acolo și alte nave andalite. Yeerkilor le va lua cam o oră ca să se arate.>

— Și ce va urma? întrebă Lorena.

<O bătălie spațială, presupun. În care se vor înfrunta navele de luptă ale andaliților și navele-ploșniță ale yeerkilor. Nici noi nu vom sta deoparte, firește.>

— Pot să te ajut?

<Da. Arată-mi cum poate fi legat un om>, am spus, privind spre Chapman. <Nu vrem să facă vreo prostie.>

I-am legat picioarele și mâinile, folosind o bucată de furtun. Apoi i-am legat, prin spate, mâinile de picioare.

— Încă un lucru, spuse Lorena.

Luă o bucată scurtă de furtun și o legă în jurul feței lui Chapman, acoperindu-i gura.

— Acum nu vom mai fi siliți să-l auzim.

Am avut nevoie de câteva secunde să pricep. Multe specii comunică producând sunete cu gurile. Dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că ai putea readuce pe cineva la tăcere cu o bucată de furtun.

<Pentru a-l face pe un andalit să tacă trebuie să-l dobori>, am spus. <Chestia aia n-o să-l rănească?>

— Nu. Din păcate.

Zâmbi, ca să-mi arate că glumise.

După toate prin care trecuse — de când fusese răpită de skrit na și până când fusese controlată —, putea încă să râdă. Începeam să cred că greșisem când considerasem umorul o slăbiciune. Mă întrebam dacă Arbron mai putea să râdă.

— Elfangor... nu ești tentat să faci ce a spus Chapman? Vreau să spun că eu, una, aș fi tentată să folosesc acea mașină a timpului pentru a schimba lucrurile. Mă înțelegi...

<Adică, întorcându-te în timp, ai începe cu evitarea răpirii de către skrit na?>

Ea râse.

— Nu, nu asta. Uite, viața mea a fost destul de anostă înainte de toate astea. Știu că atunci când mă vei duce pe Pământ îmi vei șterge din memorie toate întâmplările prin care am trecut. Și totuși, chiar dacă uneori a fost îngrozitor, nu

cred că n-aș fi vrut să te întâlnesc. Dacă n-ar fi mama, care-și face griji pentru mine, și toate...

Eram surprins. Plăcut, firește.

<În nava skrit na, unde am găsit Mustangul, am dat și peste niște poze cu Pământul. Arăta strașnic. O iarbă încântătoare, cu copaci înalți și râuri care se învolburau printre stânci. Așa e și acasă la tine?>

— Avem și noi locuri din acestea, spuse Lorena, zâmbind cu tristețe. Exista un loc unde mergeam pe vremuri, pe când eram mică și tata încă mai locuia cu noi. Înainte să plece la război. Un loc numit Yosemite. Stăteam într-un cort. Yosemite e așa cum l-ai descris.

<Și țineați niște cilindri mici, albi în gură și zâmbeați, fermecați de frumusețea din jur?>

— Cilindri mici, albi?! întrebă, nedumerită, Lorena. Apoi râse cu râsul acela ciudat de om, atât de plăcut: Ai văzut o reclamă la țigări! Acei cilindri mici se numesc țigări. De fapt, sunt nocive. Foarte nocive. Te îmbolnăvesc.

<Așadar... așadar, oamenii merg în locuri frumoase și folosesc cilindri care să-i îmbolnăvească? De ce?>

Lorena însă râdea prea tare ca să poată răspunde. Și foarte curând, fără să am nici cea mai mică idee de ce era atât de amuzant, am izbucnit și eu în râs. Râsul meu nu putea fi auzit de Lorena, dar îl percepea mental.

— Prin urmare, spuse ea, după o vreme, de ce nu vrei să folosești Matricea Timpului?

Mi-am mișcat ochii auxiliari înainte și înapoi, nesigur.

<Nu te poți juca pur și simplu cu timpul. Se spune că e al naibii de complicat. Firește, poate aș reuși să mă întorc în timp, cum a spus Chapman, și să opresc evoluția primilor yeerki din univers. Dar cine știe câte alte lucruri n-ar fi afectate? Și apoi, ca să fiu cinstit, cred că sunt îngrozit de ellimiști.>

— De cine?

<Se crede că ei sunt rasa care a construit Matricea Timpului. Cu mii și mii de ani în urmă. Au construit-o, după care, brusc, au dispărut. Întreaga specie a ellimiștilor a dispărut pur și simplu!>

— Crezi că din cauză că au folosit Matricea Timpului?

<Nimeni nu știe. Unii spun că ellimiștii încă există, dar s-au deplasat dincolo de dimensiunile spațiu-timp cunoscute de noi. Alții spun că ellimiștii au ajuns atotputernici.> Am ridicat din umeri. <Firește, mai sunt și unii care spun că au dispărut pentru totdeauna. Sau că nici măcar nu au existat. Acum, părinții andaliți le spun copiilor lor povești despre ellimiști.>

— Basme.

<În mitologia umană există ființe magice?>

— Bineînțeles. Avem și noi zâne, elfi, spiriduși, Moș Crăciun, hobbiți*, vârcolaci, vampiri... Avem chiar și extratereștri.

Am râs, fără să vreau.

<Mda, extratereștrii sunt aducători de necazuri.>

— Nu dovedește Matricea Timpului că ellimiștii sunt reali?

<Ei bine, nu știu! Dar dacă ellimiștii sunt reali, dacă într-adevăr trăiesc dincolo de dimensiunile cunoscute nouă, atunci au niște puteri pe care nu ni le putem imagina. Să spunem... dar să lăsăm!>

— Nu, spune-mi, se rugă Lorena. Doar dacă nu ai altceva de făcut.

<OK! Ei bine, știi că spațiu-timpul are zece dimensiuni. Există dimensiunile normale, sus-jos, stânga-dreapta și înainte-înapoi. Apoi, există a patra dimensiune, care este timpul. Și există alte șase dimensiuni, pe care nu le vedem și nici nu le simțim. Nu simțim decât cele trei dimensiuni ale spațiului, plus timpul.>

Lorena dădu cap. Mă întrebam ce însemna chestia asta. Dar cum nu-mi ceru să mă opresc, am continuat:

<Imaginează-ți că, în loc de trei dimensiuni ale spațiului, am avea doar două. Imaginează-ți

* Ființe imaginare, inventate de romancierul J.R. Tolkien (1892-1973), autorul romanului *Stăpânul inelelor.*

că am fi plați și n-am putea merge în sus sau în jos, ci doar în celelalte două direcții. Să ne numim platiformi. Pricepi?>

— Ca și cum am trăi pe o bucată de hârtie, spuse Lorena.

<Exact! Ar fi ca și cum am fi desenați pe o foaie de hârtie. Și dacă cineva ar desena o cutie în jurul nostru, n-am mai fi în stare să ieșim niciodată. Pentru că liniile reprezentând cutia ar fi pereții. Dar ce se întâmplă dacă apare o persoană în trei dimensiuni? O asemenea persoană i-ar putea ridica pe platiformi din cutie pentru a-i scoate afară. Platiformii nici măcar n-ar ști ce s-a petrecut cu ei, pentru că nu au mai fost niciodată în sus sau în jos. Nici măcar nu știu că există sus și jos.>

— Vrei să spui că noi suntem aidoma platiformilor. Doar că trăim în trei dimensiuni, nu în două. Așadar, am fi cubiformi sau ceva în genul ăsta.

<Da. Prin urmare, dacă apare o persoană care trăiește în mai multe dimensiuni decât noi, aceasta ar fi în stare să facă lucruri pe care noi nu le putem face.>

— Ellimiștii! Asta sunt ei?

<Poate. Așa cum spuneam, nimeni nu știe. Dar cineva a construit Matricea Timpului. Cineva real. Cineva care nu mai este aici.>

— Fir-ar...

<Așadar, am putea folosi Matricea Timpului pentru a intra și a ieși din timp. Sau poate că am dispărea, cum s-a întâmplat cu ellimiștii.>

— Sau pur și simplu i-am scoate din sărite pe ellimiști, spuse Lorena.

<Exact!>

— Dar dacă vei da Matricea Timpului semenilor tăi, ei nu o vor folosi? Cu orice risc?

<Cu o săptămână în urmă aș fi zis: categoric nu! Aș fi spus că noi, andaliții, nu facem așa ceva. Nici măcar în război.>

— Dar acum... ceea ce a făcut Alloran pe planeta hork-bajirilor a fost rău, nu-i așa?

M-am uitat la ea cu ochii mei principali.

<Lorena, nu mai știu ce este bine și ce este rău. Pur și simplu nu mai știu.>

Computerul îmi semnală că ne aflam în apropierea punctului de translație.

<Reintrăm în spațiul normal>, am spus. <Și apropo... dacă vom supraviețui și te voi duce înapoi pe Pământ, o să-mi arăți locul acela cu iarbă, copaci și cascade înalte?>

— E ca și făcut, spuse Lorena.

<Și am putea avea și un Mustang?>

Ea își puse brațul în jurul mijlocului meu și mă privi adânc în ochi cu cei doi ochi ai ei, mici și albaștri.

— Tot ce vrei, Elfangor. Dar fără cilindri albi.

capitolul 30

<Ieșim din spațiul-zero... acum!>

Spațiul-zero este albul mort. Spațiul normal este, de obicei, întunericul adânc, prevăzut cu stele care ard cu lumini de un alb-strălucitor, roșu-pal sau albastru-rece.

Dar spațiul acesta nu era așa.

— Iisuse! Uluitor!

<N-ai mai fost niciodată în apropierea unei nebuloase>, am observat eu.

Dar, de fapt, până și eu eram impresionat.

Nebuloasa era un nor de praf atât de mare, încât o duzină de sisteme solare de mărimea celui al Pământului s-ar fi putut pierde în ea, având spațiu destul. Era aidoma unui nor straniu, răsucit. Un nor purpuriu și portocaliu, părând să cuprindă stele strălucitoare.

— E atât de frumos!

<Da. Și dacă pe aici se mai află și *StarSword*, atunci e cu adevărat minunat.>

M-am uitat la Chapman. Era legat și cu căluș la gură. Mă privi și el.

<Chiar în acest moment, navele yeerkilor sunt sesizate de „spionul" pe care ni l-au atașat. În scurt timp, vor fi aici. Manevrez un senzor radar pentru a depista orice navă andalită. Dar e greu, cu nebuloasa asta în jurul nostru. Praful bruiază senzorii.>

— Ne aflăm la distanță mare de Pământ?

<Da. Chiar și după standardele spațiului. Suntem la sute de ani-lumină distanță.>

Lorena privi nebuloasa. Își mușcă ușor buza cu dinții și-și luă mâna din jurul mijlocului meu.

Oamenilor le place să se atingă. La început pare ceva ciudat. Dar m-am obișnuit.

<Voi încerca să iau legătura cu *StarSword*>, am spus.

Am stabilit, telepatic, legătura cu sistemul de comunicație.

<Către orice navă andalită din această zonă, către orice navă andalită din această zonă! Aici e *Jahar*!>

Eram pregătit să aștept. Am fost șocat să aud vocea căpitanului Feyorn.

<*Jahar! Jahar!* Alloran, tu ești? Suntem atacați. Repet, suntem atacați! Ai putea să...>

<*StarSword*, te-am pierdut! *StarSword!*>

Am verificat display-ul. Da, eram într-o situație grea! Am introdus coordonatele noii traiectorii de zbor în computerul de bord.

<Lorena, lasă-te la podea. Sprijină-te bine cu spatele de perete. Am de gând să folosesc Arderea Maximă!>

Ea alergă și se lăsă la podea, în vreme ce eu am pornit motoarele. Dar accelerarea era aproape imperceptibilă. *Jahar* avea niște compensatoare extraordinare. Și, deși nu exista niciun semn de accelerare, nava zbura prin spațiu.

— Elfangor, ce se întâmplă?

<Nu știu. Dar am pregătit toate armele.>

La Arderea Maximă, ne-a luat mai puțin de zece minute să identificăm marea navă-dom. Apăru pe ecran la scară mărită. Părea o baghetă strălucitoare de oțel, cu o jumătate de minge sclipitoare la un capăt. Motoarele erau oprite. În spațiu, în jurul ei, se aflau vreo douăsprezece sau chiar mai multe nave de luptă de-ale noastre.

Dar ceea ce-mi atrase privirea fură asteroizii — bucăți de rocă dure, întunecate, rostogolindu-se încontinuu. *StarSword* părea să se afle în mijlocul unui câmp de asteroizi. Doar că era neobișnuit. Asteroizii se găsesc pe orbitele stelelor. Nu exista nicio stea îndeajuns de aproape ca să poată ține o puzderie de asteroizi în câmpul ei gravitațional.

— Hei, se mișcă! spuse Lorena.

<Ce tot spui acolo?> am întrebat.

A sunat destul de nepoliticos, întrucât eram preocupat să dezleg misterul. Și, ca să fiu sincer,

nu mă așteptam ca o ființă umană să-mi poată fi de folos.

— Bolovanii ăia. Asteroizii ăia. Privește! Privește-i!

Am întors ochii auxiliari. Apoi, brusc, am privit cu toți patru ochii.

<Se mișcă! Sunt dotați cu energie!>

Cum priveam așa, înlemniți, mi se păru că unul dintre asteroizi are o coadă. Era un nor de plasmă fierbinte! Asteroidul se întoarse! Își schimbă cursul și trase asupra unei nave de luptă din preajma lui *StarSword*.

Nava trase o rafală cu shredderul. Raza dispăru cu iuțeală în vid. Asteroidul străluci în locul în care-l atinsese shredderul și-și mări viteza.

Nava încercă s-o șteargă. Dar, spre uimirea mea, asteroidul acceleră. Se poziționase în coada ei, răsucindu-se, învârtindu-se, accelerând, și apoi...

— Oh, Elfangor! Privește!

<Nu! E imposibil!>

Un stâlp de piatră vie ieși din asteroid, aidoma unei arme primitive. Lovi nava. Am observat un norișor, în timp ce aerul ieșea din navă.

Apoi asteroidul se plie în jurul navei condamnate. Rapid, de neoprit, până când, în doar câteva secunde, întreaga navă de luptă a fost acoperită de roca vie.

Asteroidul devorase nava!

capitolul 31

— Ce *sunt* chestiile alea? întrebă Lorena, îngrozită.

<Nu știu! N-am auzit și nici n-am văzut vreodată ceva asemănător. Mi se par lucruri imposibile!>

— Par niște asteroizi vii sau ceva în genul ăsta.

<Cred că asta și sunt! Dar, repet, e imposibil!>

În timp ce priveam, cuprins de oroare, o a doua navă de luptă a fost prinsă și înghițită de o rocă vie.

<*StarSword* va începe acum să tragă>, am spus, încrezător. <Shredderul unei nave-dom poate face bucăți o planetă! O să termine imediat cu chestiile astea!>

ȚȚȚȚIIIIUUUU! ȚȚȚȚIIIIUUUU!

Nu mai văzusem până atunci armele de pe *StarSword* trăgând. Eram copleșit. Razele verzi, mai groase decât trunchiul unui copac, străbătură

spațiul și loviră un asteroid cu o putere care ar fi produs o gaură într-o lună.

Asteroidul străluci intens. Dar nu explodă. Nu se dezintegră. Nu se topi.

Se întoarse!

<S-a luat după *StarSword!*>

Zeci de asteroizi umpleau spațiul din jurul lui *StarSword.* În apropiere, la nici trei sute de mile, am zărit o altă navă de luptă, răsucindu-se și învârtindu-se, în încercarea de a scăpa de o rocă vie.

<Intră în spațiul-zero!> am strigat. <Orice ar fi chestiile astea, nu pot zbura în spațiul-zero!>

Presupun că pilotul de pe nava de luptă gândea ca și mine. Motoarele prinseră să strălucească, în timp ce erau solicitate la puterea maximă pentru a executa saltul în spațiul-zero. Dintr-odată, alți trei asteroizi se apropiară de navă. Îi blocară calea. Un uriaș braț de piatră ieși în afară și lovi violent nava de luptă.

Pilotul a fost aruncat afară, în spațiul pustiu! A mai dat câteva secunde din copite, apoi a rămas nemișcat.

— Oh, Dumnezeule!

<Nu! Nuuu! Nuuuu!>

StarSword trase cu toate armele din dotare, luminând spațiul cu raze strălucitoare. Dar fără folos. De fapt, păreau să atragă și mai mulți asteroizi.

— Hei! Nu face decât să-i capteze! strigă Lorena. Motoarele și armele îi atrag!

<Ai dreptate!>

Nu știam ce mă șoca mai mult. Că acești asteroizi erau atrași de descărcarea de energie, sau că lucrul ăsta fusese observat de fata de om.

M-am repezit la modulul de comunicații.

<StarSword, StarSword, aici *Jahar!* Asteroizii sunt captați de descărcarea de energie! Îi atrageți spre voi!>

Nu știam dacă mesajul meu fusese recepționat sau nu. Dar chiar în acel moment, mi-am dat seama că aveam o puzderie de probleme. În spatele nostru, își făcură apariția două nave de-ale yeerkilor, ieșind din spațiul-zero! Se aflau la mai puțin de cinci mii de mile!

O navă-bazin, aidoma unui păianjen gras, stângaci, cu trei picioare. De cum apăru în spațiul real, prinse să lanseze nave-ploșniță de luptă.

Iar pe lângă nava-bazin se afla ceva ce nu mai văzusem niciodată. O navă neagră ca smoala, așadar, puțin vizibilă. Era mai mică decât nava-dom, dar mai mare decât o navă-ploșniță. Ceea ce părea a fi puntea era un diamant cu margini colțuroase, prins printr-un ax lung, triunghiular, de două motoare. Motoarele aveau o formă ciudată, asemenea tăișurilor unui topor cu două capete.

Totul arăta ca o armă veche — un topor de luptă. Părea o navă a hork-bajirilor. O navă-lamă.

Nu mă întrebați cum de mi-am dat seama. Nu cred în chestii psihice, deși unii andaliți o fac. Dar știam cine era în acea navă-lamă.

Am simțit o ură rece. Ură pentru acea navă neagră. Ură pentru monstrul la crearea căruia contribuisem.

<Așadar, e încă în viață>, am murmurat. <De astă dată, n-o să mai am milă.>

Locul se aglomeră repede. Nave ale yeerkilor, ale andaliților și imposibilii asteroizi ucigători. Dar yeerkii erau la mii de mile în spatele meu, iar eu eram la mii de mile de flota andalită. Dacă eram norocos, yeerkii nu aveau să detecteze cu senzorii lor nava-dom.

Și nu vor detecta nici asteroizii care aduceau moartea.

Computerul licări, semnalând o intrare în comunicare. Una vizuală, dar și telepatică. Imaginea care apăru pe ecran era a unui andalit.

Figura cunoscută a lui Alloran-Semitur-Corrass. Dar pe acea figură familiară se citea o ticăloșie de nedescris.

<Ah, tu ești Elfangor, dacă nu greșesc!> spuse Subvisserul Șapte. <Sper că mai ai Matricea Timpului! Mă aflu aici ca să ți-o iau.>

Încă nu mă vedea. Trebuia să gândesc repede. Am înhățat un shredder de mână și l-am potrivit la cel mai jos nivel.

<Lorena! Ascultă! Subvisserul nu știe că tu nu mai ești controlată. Ia asta. Stai în spatele meu, unde să te poată vedea, atunci când voi comuta pe imagine. Lasă-mă să vorbesc câteva secunde, apoi trage cu asta. Dar pe lângă mine, pricepi?>

— Da, spuse ea.

Am comutat imaginea pe ecran.

<Ia te uită, Subvisserul Șapte! Ai supraviețuit! Foarte rău!>

<Am supraviețuit. Dar era cât pe ce să mă distrugi. Chiar așa! Și, apropo, nu mai sunt Subvisser Șapte. Sunt primul care a capturat un trup de andalit. Am dat mai multe informații asupra desfășurărilor de forțe ale flotei andalite decât s-au obținut într-un secol de spionaj. Așadar, nu mai e vorba de niciun *subvisser*. Te adresezi *Visserului* Treizeci și Doi.>

<În ceea ce mă privește, pentru mine ești tot un vierme. Vrei Matricea Timpului?> am întrebat. <Vino și ia-o. Îți promit o...>

ȚȚȚIIIUUU!

Lorena acționă shredderul, fixat la nivelul de jos. Am tresărit brusc și m-am prăbușit în față, întrerupând în cădere imaginea.

Am sărit din nou în picioare.

— Vrei asta înapoi? întrebă Lorena, întinzându-mi shredderul.

<Nu. Păstrează-l. Te-ai descurcat bine. Foarte bine. Perfect calculat. Visserul va considera că încă te afli sub control. Va crede că m-ai anihilat. O să opresc motoarele și întregul sistem de energie. Vom aștepta aici să apară subvisserul.>

— Crezi c-o să meargă? întrebă, temătoare, Lorena.

<Dacă dăm greș, niciunul dintre noi nu va mai ajunge în Yosemite>, am spus.

— Ți-a luat ceva timp să înveți să glumești, Elfangor!

N-a trebuit să așteptăm prea mult. Nava-lamă își porni motoarele și parcurse cele câteva mii de mile în doar câteva secunde.

<Vino-ncoace, Visser-oricare-ar-fi-numărul-tău-acum. Vino la tata>, am murmurat mai mult pentru mine.

Am fixat sheredderele spre pântecul navei-lamă. Eram foarte calm. În ciuda bătăliei care se ducea în jurul lui *StarSword*. În ciuda apropierii navei visserului. Nu aveam nevoie decât de o singură lovitură. Aveam să aștept până mă va găsi. Și apoi...

JAAAPPP!

— Ah!

Chapman! Se dezlegase și-o lovise pe Lorena peste picioare. Fata căzu rău de tot. Shredderul pe care-l ținea în mână zbură pe podea.

Omul era mai încet decât mine. Dar era mai aproape. Mâinile lui apucară shredderul cu câteva secunde înainte s-o fac eu.

ȚȚȚIIIUUU!

Trăgea!

M-am ferit! Nava-lamă se apropia.

ȚȚȚIIIUUU!

<Ahhhh!>

O lovitură strălucită. Raza îmi lovi brațul stâng și piciorul stâng din față. Durerea mă străbătu ca niște cioburi de sticlă. Brațul meu stâng era țeapăn ca o piatră. Piciorul stâng din față era rănit. Puteam să mă țin pe picioare, dar mă mișcam foarte greu.

— Cum îți place asta, andalitule? croncăni Chapman, ridicându-se în picioare.

Îndreptă shredderul spre mine.

— Oh, așa m-am săturat de tine! strigă Lorena.

Încă întinsă pe punte, își strânse picioarele și le aruncă în sus. Ambele ei copite artificiale îl loviră pe Chapman în punctul de întâlnire dintre picioare și trup.

— Aaaahhhh! horcăi Chapman.

Își duse amândouă mâinile la locul lovit, încă ținând shredderul. Cred că îl durea al naibii de tare!

— Dar de asta ce zici? întrebă Lorena.

Făcu un salt care-o ridică de pe punte și trimise o lovitură înaltă, ce-l nimeri pe Chapman sub bărbie. Capul lui zvâcni pe spate. Lorena îi smulse shredderul.

— Știi, Chapman, chiar faci de rușine rasa umană, spuse ea. M-ai supărat rău de tot.

— De partea cui ești? hârâi Chapman.

— Nu de a ta, spuse Lorena.

Trase cu shredderul, iar Chapman se înmuie dintr-odată.

BUM! BUM!

Jahar se cutremură din cauza unei ciocniri ușoare. Nava-lamă ajunsese! Ne abordase!

Priveam, pe jumătate paralizat, la trapa care începea să se deschidă.

capitolul 32

Trapa se deschise.

— Lorena! Shredderul!... Trage!

Trapa sări într-o parte cu zgomot. Lorena trase!

ȚȚȚIIIUUU!

Un războinic hork-bajir căzu pe spate. Apăru un braț care se întinse peste hork-bajirul controlat, țintind cu un lansator Dracon.

Un braț de andalit!

ȚȚȚȚIIIIUUUU!

Lansatorul Dracon trase! Lovitura mă ratã, dar o nimeri pe Lorena, aruncând-o, inconștientă, în mine. Cu numai trei picioare valide, am căzut pe punte, exact pe brațul meu țeapăn. Lorena ateriză peste mine.

Creatura malefică, yeerkul care furase trupul lui Alloran, îl împinse deoparte pe hork-bajir, în vreme ce eu încercam, disperat, să mă eliberez de Lorena.

Visserul pătrunsese înăuntru! Era la bordul lui *Jahar*!

Aveam o singură șansă. Doar una. Apoi să-l las pe yeerk să mă ucidă. Am plesnit cu coada, ochind fără să văd. Visserul sări, în mod reflex, înapoi. Dar nu pe el îl țintisem.

Vârful cozii lovi tabloul de comandă. Și, spre marea mea bucurie, am auzit...

ȚȚȚȚȚIIIIIUUUUU!

Jahar trăsese. Punct ochit, punct lovit! Punct ochit, punct lovit în pântecul navei-lamă.

<Nuuuuu!> țipă visserul.

BUUUUUUMMMMM! Nava-lamă se desprinse de *Jahar!*

FFFFÂÂÂÂȘȘȘȘ! Trapa era acum deschisă spre spațiu! Aerul ieși din navă, iar aceasta intră într-o mișcare de rotație. Tot ce nu era legat sau fixat zbură prin trapa deschisă.

Hork-bajirul care zăcea, fără cunoștință, fu aruncat în spațiu. Trupul inert al lui Chapman aluneca spre trapă. Visserul zăcea pe podea.

De acolo, visserul yeerk îndreptă lansatorul Dracon spre mine.

<Ești o permanentă sursă de necazuri, Elfangor! Acum, mori!>

Disperat, am lovit cu coada.

VVUUMMM! Ceva se ciocni de noi cu putere, chiar când yeerkul apăsa pe trăgaci.

ȚȚȚIIIUUU! Lansatorul Dracon mă rată!

Căutam cu disperare aerul. Oxigenul se epuizase. *Jahar* se rotea, lipsit de control, prin spațiu.

Visserul se lovea de pereți, în timp ce nava se răsucea sălbatic. Trupul Lorenei se rostogoli către trapă, pe care însă dispozitivele automate de siguranță ale navei o închideau încet, încet.

Ne roteam încontinuu; privind afară, am observat nave de luptă andalite acoperite de asteroizii vii. Aceeași soartă o avu și o navă-ploșniță de-a yeerkilor.

Într-o străfulgerare, am văzut nava-lamă aruncată cât colo.

Și apoi.... venind spre noi... năpustindu-se asupra noastră... un asteroid!

VVVVUUUUMMMM!

Asteroidul se lipi de biata *Jahar* aflată în agonie. Zăcând fără ajutor, am văzut, în străfulgerări de o intensitate înnebunitoare, cum hubloul devenea tot mai negru. Pe jumătate acoperit acum! Pe jumătate acoperit de piatra vie!

Asteroidul ne acaparase!

Am fost aruncat cu violență de forța de accelerație, în timp ce asteroidul se îndepărta de câmpul de luptă, ținând-o bine pe *Jahar*.

Compensatoarele lui *Jahar* nu mai funcționau. Nava murise. Pe jumătate leșinat din cauza lipsei de aer, mă bălăbăneam, încercând să lupt cu dementa forță a gravitației.

Aer! Aveam nevoie de aer!

Generatorul de energie pentru cazuri de urgență ar fi trebuit să pornească. Dar puterea

navei se stinsese, absorbită de asteroidul devorator de energie.

Aer!

Plămânii mei ardeau! Inima mea bătea nebunește, încercând, fără șanse, să pună sângele în mișcare. Rezervoarele manuale pentru starea de urgență... trebuiau să... să...

Dar poate că nici nu mai conta... Poate că nu mai avea sens să lupt. Arbron... pierise. Alloran... mai rău decât atât. Lucruri îngrozitoare... priveliști îngrozitoare...

Să se sfârșească totul! E bine fără aer. E bine să tragi în plămâni și să nu simți nimic. Cădeam tot mai jos, și mai jos, și mai jos!

Niciun motiv de îngrijorare. Nimic de care să-ți fie frică.

Lasă să se termine, Elfangor!

Lasă să se sfârșească...

Partea a treia

Moartea unui străin

capitolul 33

Aer!

Plămânii mei ardeau. Inima îmi bătea nebunește. Mintea nu mai lucra din cauza lipsei de oxigen. Pe măsură ce mă pierdeam, o oboseală de moarte lua locul groazei.

Gravitația artificială a navei dispăruse. Pluteam, lipsit de greutate, cu podeaua, cu pereții și cu întregul habitaclu învârtindu-se haotic în jurul meu.

La ce să-mi pese? La ce să rezist? De ce să nu las totul să se sfârșească, aici, acum, dacă *Jahar* a intrat în monstruoasa gaură neagră?!

Viața mea era un dezastru. Eșuasem în multe privințe... Nu reușisem să-l salvez pe Arbron, care se transformase pentru totdeauna în taxxon. Nu reușisem să-l împiedic pe yeerkul numit Visserul Treizeci și Doi să fure trupul prințului meu Alloran-Semitur-Corrass. Nu reușisem să mă apăr de atacul surpriză al asteroizilor vii. Eșuasem chiar și în încercarea de a-i proteja pe cei doi oameni de care ar fi trebuit să am grijă.

Și, cel mai rău din toate, nu reușisem să duc Matricea Timpului poporului meu. Matricea Timpului: puterea de dincolo de orice imaginație!

Lipsa de aer! În capul meu se învârteau imagini și gânduri incoerente. Lipsa de aer! Într-o navă care se rotea, scăpată de sub control, prin spațiu.

Prin hubloul încă funcțional, am zărit uriașa spirală de praf și resturi care marca apropierea de gaura neagră. În centrul acestei spirale, ochiul nu putea distinge nimic. O stea în colaps atât de densă, încât gravitația ei reținea până și lumina.

Da, Elfangor, mi-am spus în sinea mea, *sfârșește-o odată!*

L-am zărit apoi pe monstruosul Visser Treizeci și Doi, singurul din galaxie care reușise să controleze un andalit. Singurul yeerk care reușise să acapareze un trup de andalit. Părea inconștient din cauza lipsei de oxigen. Era aruncat de colo, colo, pe podeaua rotitoare, în imponderabilitate, cu cele patru picioare fluturând, cu brațele și coada încâlcite între ele.

Am încercat să mă agăț de o ieșitură din tabloul de comandă. Nava se răsucea și am simțit ceva mare și moale izbindu-se de mine.

Era Lorena. Fata de om. Inconștientă. Riscând să nu-și mai revină niciodată, dacă nu reușeam

să ajung la rezerva de oxigen și să o manevrez manual.

Într-un moment de luciditate, am realizat: nu aveam încotro! Arbron fusese cuprins de o disperare fără margini și voia să moară, iar eu îl împiedicasem. Pentru că fără viață nu există nici disperare, nici speranță.

Nu aveam dreptul să o lipsesc de speranță pe Lorena, indiferent cât de rău mi-ar fi fost.

Am cercetat, cu toți cei patru ochi ai mei, acea lume nebună, rotitoare, de coșmar, și am găsit comenzile pe care le căutam. Vedeam ca prin ceață, dar mi-am fixat ochii auxiliari pe ele.

Era foarte greu. Foarte greu să deosebesc susul de jos și dreapta de stânga, cu totul rotindu-se împrejur și cu bietul meu creier privat de oxigen, epuizat total.

Și totuși, trebuia să ajung la comenzi.

Aveam o șansă. Doar una. Nu eram în stare să încerc și a doua oară.

Am ochit obiectivul, am lovit din coadă și am zburat prin cabină, în imponderabilitate. Ratare! Am încercat să mă agăț! Ratare! Am zburat, neputincios, înapoi.

Pe neașteptate, mă înhăță o mână care mă conduse la tabloul de comandă. O mână de *om*! Imposibil! Lorena își revenise! În apropierea vidului. Fără aer. Cu temperatura coborând nebunește spre zero absolut!

Își recăpătase cunoștința! Și văzuse ce voiam să fac. Mă împinse înapoi spre comenzi. De data asta, am reușit să mă agăț bine. Am activat tabloul de comandă și am tras mânerul mecanic pentru eliberarea oxigenului.

Firește, nu poți vedea aerul. Nici pe piele nu-l prea simți în cea mai mare parte a timpului. Dar când îți lipsește, o știi cu vârf și îndesat!

Plămânii mei inspirau, dar nu sorbeau nimic! Nimic!

Plămânii mei hârâiră și acum, dar de data asta, am simțit o undă vagă de ceva.

Am inspirat din nou și...

<Ahhh!>

O durere acută, imediat ce plămânii uscați mi se umplură cu aer.

Aer! Am respirat adânc de câteva ori la rând, fiecare inspirație chinuindu-mă, dar mai puțin decât cea dinainte. Dar era o durere suportabilă.

M-am agățat cu mâna stângă de tabloul de comenzi, cu copitele în aer, cu coada în derivă în spatele meu. Pentru o vreme, m-am mărginit să respir și să mulțumesc întregului univers pentru faptul de a-mi fi permis să simt din nou aerul în plămâni.

<Ești teafără?> am întrebat-o pe Lorena.

Zâmbi în felul în care o fac oamenii, ridicându-și colțurile gurii. Era un surâs firav, nesigur. Dar mă bucuram să-l văd.

— Am crezut că am mierlit-o, spuse ea.

<Mierlit-o?! Oh! Morți! Da, am fost foarte aproape. Dar voi, oamenii, nu renunțați prea ușor, nu-i așa?>

— Nici voi, andaliții, spuse ea. Și acum?

Supraviețuisem. Visserul părea să-și recapete și el cunoștința. Celălalt om, Chapman, era încă leșinat, plutind alene în dreptul peretelui opus, aidoma unei păpuși din cârpe.

<Acum avem aer, dar nu și putere. Asteroidul viu a secătuit nava de energie. Suntem în cădere spre o gaură neagră.>

— Oh, asta nu e bine, spuse ea.

<Dacă vom cădea în gaura neagră, ne vom dezintegra până la ultimul atom. Nava, noi toți vom deveni niște simpli atomi.>

— Mda, am învățat în școală despre găurile negre.

Eram surprins că oamenii cunoșteau astfel de lucruri.

<Există o singură cale de ieșire din situația asta, andalitule!>

Visserul Treizeci și Doi. Simplul sunet al vocii sale mă umplu de furie. Semăna perfect cu vocea lui Alloran. Dar știam că mintea lui Alloran era în acel moment prizonieră în propria cutie craniană. Putea vedea, auzi, simți, dar nu putea controla nimic. Yeerkul îi mișca brațele, picioarele și coada. Yeerkul decidea când să respire și cum.

Yeerkul mă fixă și se hotărî să comunice telepatic.

M-am întors pentru a-i face față. N-aveam idee care dintre noi avea să câștige într-o luptă cu cozile. Avea experiența lui Alloran de partea lui. Dar observasem că eram mai rapid decât Alloran.

<Nu fii prost, Elfangor>, rânji visserul. <Ce-am câștiga noi doi dacă ne-am înfoia frumoasele cozi andalite și am lovi cu ele?!>

<Ai o idee mai bună?> am întrebat. <Pentru că eu, unul, am o mulțime de motive să te provoc la o bătaie cu cozile.>

Visserul râse.

<Mă învinovățești pe mine pentru toate eșecurile tale? Nu eu sunt acela care și-a părăsit prietenul în lumea taxxonă, prins în corpul acela scârbos de vierme. Nu eu sunt acela care nu s-a supus ordinelor prințului său și a lăsat să scape zece mii de yeerki. Un pic de indisciplină care a contribuit la căderea bietului Alloran.>

Tare aș fi vrut să nu aibă dreptate. Dar era adevărat. Și este greu să ignori adevărul. Și inutil, de altfel.

<Propui ceva, yeerkule?>

<Da. Ne aflăm într-o navă inertă, în cădere spre o gaură neagră. Dar există o cale de ieșire. Matricea Timpului!>

Mă uitam la el cu ochii principali. În schimb, ochii auxiliari o surprinseră pe Lorena privindu-mă cu speranță.

<În caz că nu ai observat, visserule, Matricea Timpului se află în afara navei. *În afară!* De fapt, s-ar putea să se fi eliberat și să plutească în derivă. Era ținută pe loc de funiile energetice, care s-au dus.>

<Gravitația>, spuse yeerkul. <Există destulă atracție între navă și Matricea Timpului ca să o țină pe aproape.>

Am făcut calculele necesare în gând. Avea dreptate. Matricea Timpului se putea afla chiar în apropierea navei.

<Și cum crezi c-o să putem pune mâna pe ea?> am întrebat.

<Va trebui să ne unim forțele, andalitule. Și încă repede!>

capitolul 34

<Să ne unim forțele?!>

<Unul dintre noi va trebui să iasă afară. Legat de o funie sau de un furtun. Celălalt va ține funia. Așadar, cineva va trebui să se afle la celălalt capăt.>

<Și ce să facă? Să împingă Matricea Timpului prin trapă? Ar însemna să pierdem tot aerul pe care-l mai avem. Și nu mai dispunem de câmpuri de forță.>

<Da! E o chestie de viață și de moarte! spuse visserul. Putem folosi timp de cinci minute căștile pentru urgență.>

M-am uitat la el cu ochi goi.

<Care căști?>

<Ai uitat că-l controlez pe Alloran. Și că asta e nava lui. Cunosc deci toate secretele navei. Există niște căști de urgență, prevăzute cu aer. Alloran le ținea exact pentru situații de genul ăsta.>

Am cugetat la chestia asta vreo câteva secunde. Mi-era silă să cooperez cu yeerkul. Dar ce altă șansă aveam?

<Iată condițiile mele: voi ieși eu. Tu vei ține funia.>

Yeerkul râse.

<Și când vei ajunge la Matricea Timpului, o vei activa și vei dispărea, lăsându-mă aici.>

<Nu, n-aș părăsi-o pe Lorena... vreau să spun, pe oameni. Cercetează-i mintea lui Alloran. El știe asta. Vei vedea că nu mint.>

Visserul Treizeci și Doi se gândi o clipă.

<Bine, se pare că ai dreptate. Alloran e de părere că ți-ai format unele simțăminte patetice pentru fata de om. În caz că te vei gândi să mă trădezi, îți amintesc că mai am coada. Și, în vreme ce am aluneca spre gaura neagră, ți-aș tortura prietena așa cum știu eu.>

În câteva minute, am rupt o bucată de cablu de la panoul de control pentru a obține frânghia de care aveam nevoie. Deși în condițiile date nu cântăream nimic, eram suficient de greu ca să rup o funie subțire.

Așa cum spusese, Visserul Treizeci și Doi găsise patru căști prevăzute cu rezervoare de aer. Fuseseră depozitate în cabinele personale. Erau modele simple, însă eficiente. De fapt, erau un fel de saci din plastic care se trăgeau peste cap și se încheiau la gât. Mai exista și un mic rezervor cu oxigen. Foarte mic. Căștile erau proiectate pentru cinci minute. Amestecul de

oxigen și alte gaze, ca și alți compuși îmi vor proteja corpul de depresurizare în vid.

După cinci minute însă, aerul mi se va termina. Oxigenul din corpul meu se va dilata, fiecare vas de sânge va exploda, iar ochii mi se vor sparge. O moarte dureroasă.

Nu-i explicasem detaliile astea Lorenei.

Mi-am pus casca și am ajutat-o și pe Lorena să și-o pună pe-a ei. Am tras una și pe capul lui Chapman, aflat încă în stare de leșin. Apoi mi-am înnodat cu grijă cablul în jurul mijlocului.

<Gata?> mă întrebă visserul.

<Sunt gata>, am spus. <Tu ai grijă de tine, yeerkule!>

Visserul râse.

<Alloran are mare dreptate în ceea ce te privește! Ești un mic nătâng arogant, nehotărât și moralist.>

<Lorena!> am strigat. <Vom deschide trapa. Aerul va țâșni afară, dar mult mai domol ca înainte. Totuși, ține-l sub observație pe semenul tău. Nu vrem să fie absorbit în spațiu.>

— *Nu* vrem? se miră Lorena.

M-am uitat la ea, încurcat.

— Sarcasm! explică ea. Un gen de umor.

Aș fi râs, dar eram prea speriat. Am înhățat casca și mi-am umplut plămânii cu aerul din habitaclu. Apoi mi-am pus-o, am comutat pe oxigen și i-am făcut semn Visserului Treizeci și Doi.

Trapa prinse să se deschidă. Tot ceea ce putuse fi aspirat în spațiu dispăruse deja, așa că nu se petrecu nimic deosebit. Doar un fel de briză, apoi nimic. Trapa era acum deschisă. Dar frigul a fost ca un pumn. Un frig pe care nimeni, de pe nicio planetă, nu și-l poate închipui.

Am rămas în prag, privind spațiul. Sub mine, dincolo de orice imaginație, se afla spirala de praf ce alimenta gaura neagră. La marginea cea mai îndepărtată a spiralei se găsea o stea. O stea golită de gaura neagră. Un uriaș și lung jet de gaz fierbinte era absorbit de gaură de pe steaua aceea.

Speram să nu existe planete în jurul stelei. Speram că nicio specie inteligentă nu-și găsise astfel sfârșitul, atrasă de forța găurii negre.

Apoi m-am văzut pe mine plutind liber prin spațiu. Căzând fără oprire spre monstrul negru. Mi-am scuturat capul pentru a scăpa de imaginea asta.

<Concentrează-te, Elfangor>, am murmurat. <Teme-te de gaura neagră doar dacă vei fi în pericol să cazi în ea. Nu până atunci.>

Am privit înapoi, de-a lungul lui *Jahar*. Ovalul prelung al navei, cele trei motoare rapide și minunata țepușă alungită a shredderului o făceau să arate încă puternică.

Nava se răsucea în spațiu, făcând cercuri după cercuri, într-un looping nesigur. Era derutant,

chiar dacă fuseseși instruit pentru cazuri din astea. Spirala de praf și gaze fierbinți era deasupra mea la un moment dat și sub mine în secunda următoare. Stelele goneau pe deasupra.

M-am uitat în spate, către Matricea Timpului. Dar nu era acolo. Oare se desprinsese și dispăruse? Or fi înghițit-o asteroizii vii?

Sigur pe mine, m-am aruncat în spațiu. Mă străduiam să mă mișc în sens contrar rotației navei. Nava continuă să se rotească, dar se deplasă în jos, sub mine. Iar acolo, apărând la capătul îndepărtat al navei, asemenea unei luni ivindu-se de după o planetă, era Matricea Timpului!

<O văd!> am raportat. <Este ținută în loc de pilonii de susținere a motorului. Mă duc după ea.>

Dacă n-ați încercat niciodată să vă mișcați într-un spațiu cu gravitație zero, nu aveți nici cea mai mică idee cât de imposibil este! Plutești în derivă, fără un sus sau un jos. Nimic de care să te sprijini. Dacă bucata de cablu avea să se rupă, urma să plutesc veșnic, la doar câteva picioare de navă, și să nu fiu în stare să mă apropii sau să străbat acea mică distanță.

Dar fusesem bine antrenat în mișcările din spațiul cu gravitație zero. M-am tras ușor pe cablu cu ajutorul cozii, întorcându-mă la navă. Am calculat cu grijă impactul și am lovit fuzelajul

cu două copite. Îndeajuns de tare pentru a-mi schimba direcția.

Am zburat înapoi, către motoare. Înapoi către Matricea Timpului. Mă aștepta acolo, aidoma oului unei inimaginabile păsări uriașe. La zece picioare distanță, se lăsase în căușul format de pilonii de susținere a motorului.

Am alunecat către ea, întinzându-mi mâinile țepene și amorțite de frig. Am atins-o! Am atins-o și mi-am stăvilit cu grijă elanul, astfel încât să nu mă depărtez din acel loc.

Mâinile mele goale, înghețate, pipăiră suprafața netedă și tare. Și, în mod ciudat, Matricea Timpului păru să le încălzească. Am simțit fierbințeala pătrunzând prin degetele mele înțepenite până sus, în brațele-mi anchilozate.

Cum o să te duc eu înapoi, spre trapă? m-am întrebat.

Era mult prea mare ca s-o pot cuprinde cu brațele. Trebuia să folosesc cablul ca pe un lasou. Și mai aveam exact trei minute până când oxigenul din cască avea să se termine, iar noi să pierim cu toții — visserul, Lorena, Chapman și cu mine.

Lucram cu rapiditate, dezlegându-mi cablul din jurul mijlocului și meșterind din el două lațuri mari cu o bretea de legătură între ele. Nu era cine știe ce. Nu era nici sigur. Dar era tot ce puteam face.

<OK!> am strigat. <Trage!>

Visserul trase și, încetinel, cu mine ținând unul dintre capetele cablului, Matricea Timpului prinse să se deplaseze către trapă.

O să reușim! mi-am spus. *O să reușim! Vom putea folosi Matricea Timpului!*

Primele creaturi vii care aveau să folosească mașinăria aceea grozavă după mii și mii de ani.

capitolul 35

Am împins Matricea Timpului către trapă, cu aerul și timpul pe terminate.

Revenind pe *Jahar*, am realizat suferința pe care o îndurase Lorena. Amestecul de gaze din cască fusese calculat pentru corpurile andalite, nu pentru cele omenești. Avea dureri mari din cauza decompresiunii treptate. Abia mai stătea în picioare.

Visserul se ținea totuși destul de bine — de fapt, plutea.

<Bine procedat, andalitule>, spuse el. <Mai avem treizeci de secunde ca să activăm chestia asta.>

<Dă-i bătaie, yeerkule>, rânjii eu. <Fă-ți treaba!>

I-am văzut răceala din ochi. Mai rece decât spațiul înghețat. Presupusesem exact. Intenționa să mă elimine. O lovitură cu coada lui andalită ca să mă termine.

Dar eram pregătit, iar el o știa. Care dintre noi avea să câștige o luptă cu cozile în condiții de

gravitație zero? Nu știa nici el, nu știam nici eu. Și timp de greșeli nu mai era.

Cum se manevrează oare? m-am întrebat, privind sfera albă care intrase pe jumătate pe trapă. *Nu văd instrumente sau un panou de comandă. Trebuie să fie vorba despre o legătură directă, mentală, folosind o interfață fizică.*

Lorena își mișcă buzele ca și cum ar fi vorbit. Dar în vid nu poți auzi nici un sunet. Am remarcat prin vizeta de plastic că buzele ei deveniseră albastre. Ochii i se închideau.

<Atingere!> am spus. <Matricea răspunde la atingeri. Cred că, dacă o atingem și stabilim o legătură mentală, vom putea...>

Visserul se mișcă. Nu pentru a ataca, ci pentru a-și pune mâna pe Matricea Timpului. Încerca să câștige înaintea mea controlul asupra acesteia!

Am pus, la rândul meu, o mână pe sferă, căutând disperat în minte un soi de legătură.

Ceea ce a urmat este aproape imposibil de descris. Și, cu siguranță, imposibil de înțeles pentru cineva care nu a experimentat așa ceva!

Atingând Matricea Timpului și căutând o legătură mentală, întregul univers se deschise pur și simplu! Se deschise asemenea unui fruct tăiat în felii. Dar asta nu descrie nici măcar a milioana parte din ce s-a întâmplat.

Totul s-a schimbat! Totul! *Jahar*, nava mea atât de familiară, nu mai era, dintr-odată, o

navă, ci o uimitoare grămadă de fragmente îndoite înăuntru sau în afară! Fiecare piesă era legată de toate celelalte într-un mod aiuritor, al cărui sens n-ar fi putut fi aflat de nicio minte rațională!

Din fiecare fragment al navei ieșeau niște fâșii care se încolăceau și se răsuceau prin spațiu, legându-se de lumea taxxonilor, de *StarSword* și de mii de alte locuri, toate, într-un fel, vizibile pentru mine. Puteam vedea fiecare loc prin care fusese nava. Era ca și cum fiecare dintre aceste planete se prezentaseră dintr-odată în fața mea de la miliarde de mile distanță!

Însă aceste fâșii ale navei erau nimic pe lângă spectacolul trupurilor vii din jurul meu. Am văzut trupul de andalit al lui Alloran deschizându-se și separându-se în bucăți distincte, transparente, care se mișcau în așa fel încât fiecare parte putea fi observată perfect din orice unghi. Am văzut inimile vii cum băteau! Am văzut mușchii cozii. Am văzut felul în care ochii erau conectați la creier, nu numai pe dinafară, ci și pe dinăuntru!

Și, spre oroarea mea, am văzut viermele yeerk. Era înfășurat în jurul creierului lui Alloran, pătrunzând în fiecare circumvoluțiune, intrat adânc între cei patru lobi. Puteam vedea efectiv fluidul gândurilor și al emoțiilor. L-am văzut înăuntrul viermelui pe Visserul Treizeci și Doi. Am văzut modul în care mintea yeerkului

extrăgea amintiri de la Alloran și-i trimitea înapoi ordine. Am văzut și am simțit furia nemăsurată a lui Alloran, care zăcea neputincios în strânsoarea yeerkului.

Știu cât de imposibil este să cuprinzi toate astea. Dar puteam vedea în, prin și în jur perfect! Am văzut fâșiile temporale întinzându-se între Alloran și yeerk. Am văzut trecutul fiecăruia. Și am surprins oribilul moment în care aceste fâșii temporale se împletiră, devenind una singură!

Am putut să văd trecutul lui Alloran în străfulgerări ale unor fapte și emoții violente. Am văzut îngrozitorul moment în care Alloran rămăsese în mijlocul măcelului de pe câmpul de luptă din lumea hork-bajirilor. Am văzut mormanele de cadavre ale hork-bajirilor și ale andaliților.

Și am văzut, adânc în creierul deznădăjduit al lui Alloran, decizia pe care o luase, aceea de a elibera interzisul virus cuantic!

I-am simțit amărăciunea când chiar și măsura aceea malefică a eșuat, iar hork-bajirii au fost acaparați de yeerki. Am văzut retragerea armatei andalite, decimată și învinsă.

Eram aproape copleșit de avalanșa asta de informații. Era ca și cum aș fi fost conectat la toate computerele construite până atunci și toate îmi trimiteau informații direct în creier.

Am văzut chiar și evoluția în timp a găurii negre. Am văzut-o din momentul exploziei aflate la baza nașterii universului, putând s-o urmăresc condensându-se și arzând, strălucitoare ca o stea uriașă. Am văzut-o murind și năruindu-se, sfredelind o gaură în spațiu.

Și, aflat în mijlocul fluxului de informații, cu toate acele interioare și exterioare în jurul meu, cu toate secvențele din trecut și cu toate conexiunile, am simțit hotărârea Visserului Treizeci și Doi.

L-am simțit luând în stăpânire Matricea Timpului. Și am simțit Matricea răspunzând, întorcându-se spre el. În creierul visserului yeerk, am văzut imaginea lumii yeerkilor. Tocmai o forma, limpede și amănunțit.

Am văzut îngrozitoarele bazine în care se nășteau yeerkii. Am simțit razele kandrona care coborau din ciudatul soare al yeerkilor.

Reușea să dirijeze Matricea Timpului! Să o îndrume! Spunându-i să-l ducă acolo, în lumea yeerkilor!

NU!

Am făcut un efort de voință și, în ciudatul univers pe care-l locuiam, mi-am văzut propriul creier cum se concentra, strângând și întărindu-se cu noi puteri mentale.

Era o nebunie! Îmi puteam urmări propriul creier la lucru! Urmăream creierul meu, care

urmărea creierul meu, care urmărea creierul meu!

Trebuia să obțin controlul asupra Matricei Timpului. Trebuia să lupt cu visserul, trebuia să-i opun rezistență. Am chemat o imagine în minte. Dar era una confuză. Am văzut regiunea din lumea andalită unde crescusem. Copacii, iarba, cerul... Dar amestecați cu această imagine erau și ceilalți. I-am văzut ieșind din creierul meu. I-am văzut plutind pe aproape, imaginile în trei dimensiuni părând plate și stranii în acest univers multidimensional.

Mi-am văzut propria lume andalită, dar amestecată cu imagini ale Pământului — desenele pe care le văzusem.

Undeva, departe, am realizat că-mi pot observa propriul trup începând să înghețe. Sistemul vital se sfârșea. Am văzut interiorul degetelor înghețând puternic. Am văzut o coadă atârnând moale, lipsită de viață. Inima îmi bătea încet.

Îmi vedeam propriul trup murind. Eram slăbit. Și visserul era cuprins de frig, dar yeerkul intrat în capul lui Alloran rămânea vioi și în putere.

Încet, balanța înclină către el. Imaginile din lumea yeerkilor se îndesiră. Imagini ce se revărsau asupra mea asemenea fluxului mării. Mă pierdeam. Începeam să cad, pe măsură ce frigul îmi anihila corpul, întinzând vrejuri spre mintea mea.

După care... o nouă minte! Străină, deși într-un fel familiară. Am remarcat că ticălosul de yeerk era surprins și alarmat. Această nouă forță, această nouă minte era puternică. Mai puternică decât s-ar fi așteptat vreodată.

Lorena!

Vedeam în și prin ea. Îi vedeam gândurile. Și o mai vedeam îndepărtând imaginea visserului. Nu apărându-se de el, ci prinzându-l la strâmtoare.

Am realizat că se mai schimbase ceva. Gaura neagră se îndepărtase. Puteam s-o văd și pe *Jahar*, care însă se afla tot așa departe.

Ne mișcam! Matricea Timpului fusese programată, iar noi ne mișcam prin timp!

Ultima amintire, înainte ca înghețul să-mi paralizeze cunoștința, era despre ceva uriaș și neverosimil. O ființă așa cum nu aș fi putut să-mi imaginez. Mă văzu. Ne văzu pe toți.

Și începu să râdă.

capitolul 36

M-am trezit auzind încă acel râs.

Am deschis ochii principali și, spre surprinderea mea, mi-am dat seama că eram în picioare. Am deschis și ochii auxiliari și am privit în jur, în toate direcțiile.

Copaci. Iarbă. Un râu curgând în apropiere. O adiere blândă.

<Acasă? Sunt acasă?>

Am zărit un copac *therant*. Trunchiul. Crengile. Vița-de-vie. Imposibil! Era *Hala Fala!* Cel mai bătrân copac *therant* din pădurea din vecinătatea casei mele. Tatăl meu îmi arătase acest copac pe când eram un copil. Devenise *Garibah*-ul meu. Copacul meu călăuză.

Mi-am afundat copitele în iarbă, gustând un pic. Da! Era iarba în care crescusem. Iarba de acasă.

<Cum de-am ajuns aici?> m-am întrebat.

Mi-am întins mâinile și le-am pus pe scoarța lustruită a lui *Hala Fala*. Și am auzit „vocea" copacului — profundă, simplă și puternică.

Firește, nu folosea cuvinte. Doar câțiva copaci au folosit, de-a lungul timpului, vorbirea și, oricum, aveau nevoie de câteva ore ca să scoată un singur cuvânt. Dar *Hala Fala* îmi vorbea, în felul lui obișnuit, făcându-mă să înțeleg că îmi simțise prezența. Făcându-mă să-i simt mintea ciudată și domoală.

<Sunt acasă>, i-am șoptit lui *Hala Fala*.

Și apoi, după tot ce se-ntâmplase, nu m-am mai putut stăpâni. Am plâns. Am strigat. I-am povestit totul, într-o incoerentă descărcare emoțională. Firește, nici măcar un *Garibah* nu poate înțelege povestirile despre călătorii spațiale, despre străini, despre războaie și hotărâri cruciale.

Dar măcar îmi putea asculta frustrările. Putea auzi disperarea mea legată de bietul, osânditul Arbron. Putea auzi strigătele de durere legate de tot ceea ce văzusem. Putea să-mi audă teama.

Garibah nu putea schimba ceea ce se întâmplase. Și nu-mi putea spune că eram iertat sau că totul va fi bine de-acum încolo. Cunoșteam ritualul iertării:

„Am procedat în mod corect cu tot ceea ce putea fi făcut corect, am învățat tot ceea putea fi învățat, am jurat să nu repet erorile făcute și acum cer iertarea!"

Or, eu nu procedasem corect întotdeauna. Nu învățasem să-mi înțeleg erorile. Nu eram

pregătit să jur că nu voi mai repeta greșelile. Iertarea pentru eșecurile mele îngrozitoare era încă departe.

Dar *Garibah*, copacul numit *Hala Fala*, m-a auzit, mi-a ascultat frustrările și mânia. Și asta m-a ajutat.

M-am oprit din plâns. Mi-am desprins mâinile de pe scoarța netedă a copacului.

M-am îndepărtat încet, făcând să fâșâie iarba dulce de acasă și încercând, cu mintea-mi epuizată, să găsesc înțelesul celor întâmplate.

Era limpede că folosisem Matricea Timpului, care mă purtase prin timp și spațiu. Fără să fi experimentat vreodată călătoria în timp, m-am trezit acasă. Dar *când*? Cu o sută de ani în urmă? Cu o mie? *Garibah* era viu de șapte mii de ani. Mă puteam afla oriunde în acest interval de timp.

Mi-am amintit că încercasem să pun stăpânire pe Matricea Timpului. Și probabil că reușisem. Toți acești copaci, toată această iarbă luxuriantă, pasărea *kafit* ce zbura pe deasupra, micii *hoober* care săreau pe piciorușele lor sprintene, uitându-se la mine cu ochii lor comici, bulbucați, toate astea reprezentau acasă. Casa mea!

Și dincolo de râuleț, după colina aceea, voi vedea locuința familiei mele. Chiar în față! Am rupt-o la fugă! Am sărit peste râuleț, ca altădată, și acum ar fi trebuit să fiu acasă. Nu-mi păsa de ce vor zice ceilalți. Nu-mi păsa. Îi voiam pe mama

și pe tatăl meu. Voiam să mă întind în iarba deasă din culcuș, să-mi regăsesc jucăriile, să fiu din nou copil.

Am alergat și, dincolo de câmp, apărură atât de cunoscutele coline! Da, fiecare copac era acolo unde trebuia să fie. M-am cățărat pe colină, gata să privesc în jos, în cuibul nostru, în grota ovală a familiei mele, și...

M-am oprit!

Era acolo: grota ca un căuș. Cavitatea fusese săpată în sol de stră-stră-străbunicii mei, care plantaseră iarbă și o mulțime de flori. Acolo se afla căsuța, cu copertina din plexiglas albastru, care proteja partea de sud a locuinței și o ferea de ploaie.

Chiar în spatele locuinței, într-un loc unde n-avea ce căuta, se afla o cascadă.

O cascadă neverosimilă. Revărsându-se de la sute de picioare de pe buza unei stânci. O stâncă izolată. Niciun munte de o parte sau de alta. Doar o stâncă înălțându-se pur și simplu din iarbă.

Am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Mai văzusem așa ceva. Era un afiș care făcea reclamă la țigări, așa spusese Lorena. Dar se afla într-un loc în care n-ar fi trebuit să fie. Într-un loc în care *nu putea* să fie! Încălca pur și simplu legile fizicii!

Asta nu era casa mea!

Mi-am întors privirea de la imposibila cascadă și m-am uitat în jur. De pe culmea colinei puteam vedea până departe.

Ceea ce vedeam era imposibil. Imposibil.

Primul lucru la care m-am oprit a fost cerul.

Era de un roșu-auriu aprins, ca roșul-auriu din lumea mea. Dar și de un albastru deschis, cu norișori albi, pufoși. Și mai era și verde.

Întinzându-se deasupra capului meu, era un cer spart în fragmente ca de puzzle. Aici un petic din cerul andalit. Colo un albastru mai luminos. Și dincolo, un verde frapant, brăzdat de fulgere. Norii pluteau pe porțiunile de un albastru pal, apoi, ajungând în pragul altei porțiuni, dispăreau. La fel și cei de pe cerul verde, care se volatilizau când pătrundeau pe un alt petic de cer.

Nu știusem niciodată cum arată cerul de pe Pământ, dar acum îmi puteam face o părere. Era de un albastru pal, cu norișori pufoși și albi.

Nu știusem niciodată nici cum arată cerul din lumea yeerkilor, dar acum îmi puteam face, de asemenea, o părere. Era verde și brăzdat de fulgere.

Ce am făcut oare? m-am întrebat.

Și mi-am amintit râsul ființei uriașe și ciudate pe care o întrezărisem.

capitolul 37

Hoinăream, uimit și înfricoșat, într-o lume fără niciun înțeles. Locurile care-mi erau familiare făceau ca lucrurile celelalte să-mi pară străine.

Locuința mea era exact acolo unde trebuia să fie. Dar nu era nimeni în jur. Nici măcar un singur andalit. Nici tata, nici mama.

De ce? Unde mă aflam? Dacă nu acasă, atunci unde?

Am hoinărit prin păduri și pe câmpurile atât de cunoscute. Apoi, pe o pajiște pe care o știam dintotdeauna, am găsit trasată o linie adâncă. Iarba de acasă se termina brusc. De partea cealaltă, totul era cafeniu și de un cenușiu mâlos, dar și de un roșu întunecat, aproape negru.

De o parte a liniei, lumea mea. De partea cealaltă a liniei, iarbă sălbatică, înaltă și copaci care se înălțau la numai un picior, pentru ca apoi s-o ia orizontal pe o lungime de treizeci sau patruzeci de picioare. Măcar dacă ai fi putut numi așa ceva *copac*.

Am fost luat prin surprindere de ceva care ieși din pământ cu un ușor ȘȘUUPP! Semăna destul de mult cu limba unui taxxon. Lungă de zece picioare și de un roșu-întunecat, se ivise dintr-o gaură din sol. Părea să lingă aerul cu mișcări lenevoase și circulare, ca și cum ar fi căutat ceva fără să vadă. Apoi, după câteva secunde, ȘȘUUPP! Intră din nou în pământ.

La vreo zece picioare distanță, încă o limbă. De astă dată aparținea unui animal care trecea prin apropiere, ducând o cocoașă în spinare. Animalul avea patru picioare subțiri în spate și alte două curbate în față, cu un cap greu de deslușit.

Greoaie, creatura se îndreptă direct spre limba unduitoare când, dintr-odată, cu rapiditatea unei cozi, limba se întinse și se înfășură în jurul picioarelor din spate ale acesteia. Animalul scoase un geamăt, deși era un mister pentru mine de unde venea sunetul acela, întrucât părea să nu aibă cap.

Limba trăgea animalul în jos. Dar nu-l putea târî înăuntru, așa că pur și simplu îl ținea captiv, în vreme ce animalul continua să geamă.

Cerul de deasupra acelui peisaj întunecat și deprimant era de un verde murdar, dungat de lumini tăcute. Totul arăta asemenea unui tărâm al monștrilor fantastici din legendele pe care părinții andaliți le depănau copiilor lor.

Mă simțeam rău, ceva se răsucea în mine. Firește, nu fusesem niciodată în lumea yeerkilor. Dar deja începeam să-mi dau seama ce se întâmplase. Și eram sigur că acest ținut abject, detestabil și pustiu era lumea yeerkilor.

Sau cel puțin lumea yeerkilor așa cum o văzuse Visserul Treizeci și Doi.

<Matricea Timpului! Unde este Matricea Timpului?> mă întrebai.

Ea era cheia. Matricea provocase toate astea. Matricea crease acest loc îngrozitor, fără o logică sau vreun sens. Și doar cu ajutorul Matricei puteam scăpa.

<Lorena! Unde-o fi?>

M-am uitat în sus, către cer, și am văzut peticele de lumină de un albastru-pal. Albastrul cerului de pe Pământ. S-ar putea afla dedesuptul unuia dintre peticele acelea de albastru pământesc. Eram sigur de asta.

Dar în care?

Cascada! Iată un loc din care puteam să încep. Era cel mai înalt loc din împrejurimi.

Am întors spatele deprimantului ținut al yeerkilor și am fugit înapoi spre nefirescul pustiu al grotei familiei mele. Era greu să privesc această zonă familiară și să fiu nevoit să accept că nu era cu adevărat casa mea.

Visserul Treizeci și Doi! Mă lovi ca un șoc electric, de parcă m-ar fi atins unul dintre fulgerele

acelea din lumea yeerkilor. Dacă mă aflam aici, unde probabil se afla și Lorena, înseamnă că tot aici se găsea și el. Undeva. Poate că între hotarele lumii lui sau poate că nu!

Eu o căutam pe Lorena și probabil că și el făcea același lucru. Iar dacă o găsea el primul...

Am văzut stânca de pe care se revărsa cascada și am alergat într-acolo, încercând disperat s-o găsesc pe Lorena. Fugeam cât puteam de iute. În vreme ce fugeam, mâncam. Iarba era atât de bună! Orice altceva putea fi straniu și ireal, cât timp iarba era bună și cunoscută. Trecând din copite în picioare, îmi simțeam puterea crescând.

Am ajuns la iazul în care se revărsa, înspumată, cascada. Apropiindu-mă, am văzut că pădurea care înconjura iazul era împărțită în trei sectoare diferite. Cunoscuții copaci andaliți ocupau aproape o treime. Alți copaci, diferiți, dar tot încântători, și o iarbă verde populau altă treime. Ultima treime era ocupată, în cea mai mare parte, de întunecatul peisaj al lumii yeerkilor.

Era pur și simplu imposibil, firește! Și totuși, era minunat să stai sub uriașa cascadă și să simți stropii reci pe față!

— Elfangor!

Mi-am întors ochii auxiliari și am văzut-o! M-am liniștit dintr-odată!

<Lorena! Ești aici!>

— Da. Sunt aici. Dar unde *suntem*?

<Așteaptă! Vin la tine!>

M-am îndreptat spre ea, croindu-mi drum printre tufișuri și copaci. Se apropia și ea în fugă. Își aruncă puternicele-i brațe în jurul umerilor mei. Și deși atingerea ține mai mult de oameni decât de andaliți, nu era rea deloc.

— Doamne, credeam că sunt singură aici, spuse Lorena.

<Nu, sunt și eu.>

— Aș fi jurat că ăsta e Pământul. Dar privind la cer... E împărțit în fâșii. Iar unele sunt tare ciudate.

Își desprinse brațele, iar după o secundă sau două mi-am dat seama că trebuie să fac și eu același lucru.

<Te-ai uitat în jur?>

Ea clătină din cap. Așa fac oamenii când vor să spună „nu".

— M-am trezit acolo, la câteva sute de picioare depărtare, în pădure. Elfangor, seamănă teribil cu parcul pe care-l aveam acasă. Un parc în care jucam baseball.

<Da. Îți poate părea familiar. Și probabil că mai există și alte locuri de genul ăsta. Locuri pe care le știi. Acum, că suntem împreună, cred că puteam să cercetăm împrejurimile.>

Își lăsă capul într-o parte și mă privi.

— Ești îngrijorat, nu-i așa?

<Suntem trei care am intrat în contact cu Matricea Timpului. Tu, Visserul Treizeci și Doi și cu mine.>

Ea își mișcă buzele-i umane într-o grimasă. Apoi privi spre cer.

— Peticele acelea de cer verde, cu luminițe... Au apărut datorită lui, nu-i așa? Într-un fel, am clădit locul ăsta. Noi trei. Am creat locul ăsta.

M-am uitat la ea, uluit. Nu știa nimic despre fizica Matricei Timpului. Și totuși, ajunsese la aceeași concluzie ca și mine.

Am izbucnit în râs. Poate că Lorena nu pricepea fizica Matricei Timpului. Nici eu nu înțelegeam! Și niciun alt andalit, după câte știam eu. În comparație cu cei care creaseră Matricea Timpului, oamenii și andaliții erau deopotrivă de primitivi.

<Ce crezi că s-a întâmplat?> am întrebat-o pe Lorena.

Ea zâmbi.

— Pe mine mă întrebi? Dădu din umeri. Ei bine, această mașină a timpului — Matricea Timpului sau oricum s-o numi — nu e chiar ca un autoturism pe care-l conduci prin timp. Cred că, pentru a o dirija, trebuie să-ți imaginezi locul și timpul în care vrei să ajungi. Iar în ceea ce ne privește pe noi trei, având fiecare idei diferite despre unde am fi vrut să ajungem, rezultatul nu putea fi decât ăsta: partea mea, partea ta, partea... partea *lui!*

Mi-am dat seama că ochii ei priveau dincolo de mine. Mi-am mișcat ochii auxiliari, urmărindu-i privirea.

Și acolo, stând pe malul celălalt al iazului, era Visserul Treizeci și Doi. Monstruozitatea!

Dar Visserul Treizeci și Doi nu era singur!

capitolul 38

Visserul Treizeci și Doi stătea pe malul iazului, în zona yeerkă, sub cerul său verde.

Flancat de niște creaturi care nu semănau cu nimic din ceea ce văzusem sau îmi imaginasem. Înalte de aproape trei picioare și lungi de o jumătate de picior, erau de un galben întunecat, murdar, cu pete negre, neregulate. Dar capul și umerii erau colorate în roșul aprins al plantelor yeerkilor.

Capetele erau mici în comparație cu trupurile, alungite și aproape ascuțite. Gurile erau lungi și înguste. Sute de dinți micuți, de un roșu strălucitor, erau ieșiți în afară, zimțați și diferiți în formă și lungime.

Dar ce mi se păru cel mai straniu era că acele creaturi nu aveau picioare, în sensul obișnuit al cuvântului. Aveau roți.

Da, roți! Patru, ca să fiu exact!

Roțile erau dispuse acolo unde-ar fi trebuit să se afle picioarele. Erau murdare și neregulate ca formă, nefiind perfect rotunde. Nu era greu

să-ți dai seama că roțile erau adevărate. Erau pline de noroi și, încordându-mi privirea, am reușit să-mi dau seama pe unde lăsaseră creaturile acelea urme. Urme de roți!

— Elfangor, ce făpturi sunt astea?

<N-am idee. Nu-mi pot imagina ce capriciu al evoluției a dus la apariția unor ființe cu roți.>

Visserul Treizeci și Doi făcu un gest vesel cu mâna.

<Așadar, tinere Elfangor, ne-am întâlnit din nou. După cum vezi, mi-am adus animalele de companie: Jarex și Larex. Observ că la fel ai procedat și tu. Ți-ai adus omul de companie.>

Lorena mă privi. Cu o voce pe care era sigură că o va auzi și Visserul Treizeci și Doi, mormăi:

— Știi, Elfangor, încep să înțeleg de ce voi, andaliții, îi disprețuiți pe yeerki. Indiferent de trupul în care s-ar găsi, au aceleași maniere de vierme.

<Curajoasa fetiță de om!> râse, batjocoritor, visserul yeerk. <Oare pricepi că, exact în momentul ăsta, poporul meu se îndreaptă spre lumea ta pentru a o examina? Oare pricepi că, peste câțiva ani, tu și ai tăi, oamenii, veți fi sclavii Imperiului yeerk?>

— Bla, bla, bla, făcu Lorena.

Nu aveam idee ce însemna. Și nici visserul.

— Vorbești foarte mult pentru un vierme, lămuri Lorena. Crezi că mi-e frică de tine?

<Da, știu că ți-e teamă de mine!>

Lorena tăcu, dar buza ei inferioară tremura ușor. Apoi, îngenunche iute, își afundă mâna în apă și și-o retrase. Ținea o piatră. Își duse brațul în spate, îl roti, țintì și aruncă piatra. Aceasta străbătu aerul cu o viteză impresionantă.

Nici ochirea nu fusese prea rea.

PAC!

<Auuu!> strigă visserul.

Piatra îl lovise drept în față, exact sub ochiul său stâng principal.

Nu știam cine era mai uluit: eu sau visserul.

<Cum... cum numești asta?> am întrebat-o.

— Asta? O numim baseball. Acasă aruncam pentru echipa Pro Shop Twins, a lui Frank.

<Ce e baseballul?>

— Un joc pe care-l jucăm noi.

<Și loviți oamenii cu pietrele?>

— De obicei, nu!

Eram impresionat de dibăcia oamenilor de a arunca lucruri cu o asemenea forță. Eram convins că savanții andaliți vor fi încântați să-i studieze pe oameni într-o bună zi. Păreau mai plăpânzi și mai caraghioși decât erau de fapt.

Visserul însă nu era impresionat. Era doar mânios.

<Așa deci! Arunci cu pietre în mine! O să-ți pară rău că ai făcut-o, fată dragă! Jarex! Larex! Atacați!>

Dintr-odată, situația nu mai era deloc amuzantă! Animalele gemene prinseră să-și miște roțile, mai încet la început, apoi prinseră viteză.

Aproape că nu mai mișcam, fascinat de roțile biologice. Era cu adevărat incredibil.

<Îmi admiri animăluțele, andalitule? Fac parte dintr-o specie nouă — mortronii. Ca tânăr locotenent am participat la o expediție într-o lume care, mai târziu, a fost distrusă, soarele ei transformându-se într-o novă. Ne-am gândit să-i luăm sub control pe acești mortroni, dar n-am reușit. Creierele lor sunt pur și simplu prea mici ca să intri în ele! În schimb, am luat doi acasă, drept animale de companie.>

În vreme ce visserul vorbea — bla-bla-bla, cum spunea Lorena —, mortronii prinseră viteză și ocoliră iazul.

Făceau un zgomot ciudat. A-HUF-HUF-HUF! Și din ce în ce mai repede.

<Au niște capacități uluitoare, tinere prieten Elfangor! Ai să vezi curând!>

<Ce e, yeerkule? Ți-e frică să ne luptăm coadă cu coadă?> îl tachinai.

Speram să nu-mi accepte provocarea, pentru că nu mai știam cu siguranță care dintre noi doi ar avea câștig de cauză. În schimb, eram convins că puteam să mă înțeleg cu mortronii.

HUF-HUF-HUF-HUF-HUF!

Roțile se învârteau tot mai repede, iar acei monștri dezgustători, galbeni și negri, ajunseseră în apropierea limitei sectorului yeerk al iazului. I-am privit atent, ca să-mi dau seama dacă puteau trece din zona yeerkilor în cea a oamenilor.

Din păcate, am constatat că da!

<Nu te-ngrijora!> i-am spus Lorenei. <Pot să mă descurc cu creaturile astea.>

HUF-HUF-HUF-HUF-PING-ȘȘUUPP!

Dintr-odată, fiecare creatură se împărți în două! Partea de jos, cea galbenă cu roți, coti într-o parte. Partea de deasupra, cea roșu-închis, scoase la iveală, pur și simplu din trup, o pereche de aripi de piele, la care nu mă așteptam, și zbură drept spre mine!

— Elfangor! strigă Lorena.

<Ha-ha-ha! Ucide, Jarex! Ucide, Larex! Ucideți andalitul!> cloncăni voios Visserul Treizeci și Doi.

Primul mortron — nu știu dacă era Jarex sau Larex — își deschise gura, scoțând la iveală șiruri dizgrațioase de dinți neregulați, dar înfricoșători! Străbătea aerul ca o rachetă.

M-am eschivat spre stânga și am lovit cu tăișul cozii!

VUUMM!

PAC! VUUMM! VUUMM!

Coada mea îl tăie pe mortron în două! Cele două bucăți căzură la pământ — pleosc!

— Elfangor! Și celălalt!

Cel de-al doilea mortron, profitând de faptul că fratele său ne distrăsese atenția, se năpusti prin aer, executând o voltă și aterizând în spatele meu. O tactică ce ar fi reușit cu majoritatea adversarilor. Dar nu cu un andalit, care poate vedea în toate direcțiile în același timp.

Am lovit exact în clipa în care gura lui plină de dinți se afla la câțiva inchi de gâtul meu!

JJAAPP!

PAC! VUUMM! VUUMM!

Cel de-al doilea mortron — partea „zburătoare" — căzu la pământ în bucăți.

Mă simțeam destul de bine, până când m-am uitat la visser și i-am surprins privirea amuzată.

— Elfangor, privește! Privește! strigă Lorena.

Mi-am întors ochii auxiliari în jos. Cu o viteză uimitoare, cele două hălci sângerânde din fiecare mortron creșteau la loc! Una urma să devină zburătoare. Cât despre cealaltă, lucrurile mergeau și mai departe: se transforma într-un mortron din două piese, una galbenă și alta neagră, și cu patru roți.

Tăiasem ambii mortroni în două. Iar acum deveniseră patru mortroni!

<Îți faci un calcul în minte, Elfangor?> râse batjocoritor visserul. <Se regenerează! Taie un mortron care te atacă în bucăți și fiecare bucată se va transforma într-un nou mortron. E frenezia

uciderii. Creează o explozie enzimatică regeneratoare! Încearcă să-i omori pe ăștia patru și vei avea de-a face cu opt! Omoară-i pe cei opt și vei avea șaisprezece! Treizeci și doi! Șaizeci și patru!>

Priveam îngrozit la bucățile de mortron care creșteau neîncetat. În câteva secunde, urmau să fie din nou capabili să atace. Și orice aș fi făcut ca să-i distrug nu ducea decât la înmulțirea lor!

<Lorena, nu știu ce să fac! De-aș avea un shredder!>

— N-ai putea să scapi cu fuga?

<Ba da, dar tu nu poți să-i întreci! Sunt mai iuți ca tine. Și nu am să te părăsesc.>

— Nici nu trebuie. Cât de rezistent ți-e spatele? De fapt, cred că trebuie să fie îndeajuns de tare. Nu te superi, Elfangor, așa-i?

<De ce să mă supăr?>

— Stai așa! O să încerc ceva!

Se apropie de mine și-mi puse o mână pe gât, sprijinindu-se cu cealaltă pe crupă, chiar la baza cozii. Apoi, dintr-odată, își săltă trupul peste mine, își legănă ușor piciorul și încălecă pe spatele meu. Stătea acolo, cu picioarele de-o parte și de alta și cu mâinile în jurul gâtului meu.

Mi-am întors ochii auxiliari și m-am trezit privind drept în ochii ei mici și albaștri de om.

— Acum să fugim! spuse ea.

<Cu tine în spatele meu?>

Dar așa cum stăteam acolo, uluit, am observat că apare un alt mortron. Era la doar câteva picioare distanță și tocmai își desfăcea aripile. Aripile de piele îi propulsară dinții zimțați și ascuțiți spre gâtlejul meu.

— Elfangor, nu mai e timp de gândit! strigă Lorena. Fugi! Fuuuuuugi!

Asta am făcut. Cu fata de om în spatele meu, am rupt-o la fugă!

capitolul 39

Fugeam! Sau eu fugeam și Lorena călărea pe spatele meu. În scurt timp, am scăpat de bestiile visserului. Roțile acela biologice erau rapide, dar nu la fel de rapide precum copitele andaliților.

Cât despre visser, hotărî să nu pornească după noi. Cel puțin nu imediat. Dar știam că nu îl vedeam pentru ultima oară.

Am părăsit sectorul „andalit" al acestui nou univers și am alergat prin locuri tot mai ciudate.

Cerul de deasupra era albastru, doar puțin mai întunecat.

Pădurile au dispărut, fiind înlocuite de o mulțime de lucruri artificiale. Iarba de sub copite deveni o substanță dură, de un negru-cenușiu. Mijlocul era străbătut de dungi albe.

<Ce e chestia asta pe care mergem?> am întrebat.

— O stradă, spuse Lorena.

<Și la ce folosește?>

— Îți mai amintești de Mustangul pe care l-ai condus prin lumea taxxonilor? Mustangul merge pe străzi.

Nici nu rostise bine aceste cuvinte, că mi-am dat seama cât de practice erau străzile. Normal! În felul acesta, „autoturismele" — așa le spun oamenii mașinăriilor ăstora, după cum mă lămurise Lorena — nu strică iarba gustoasă.

De ambele părți ale străzii se aflau autoturisme. Dincolo de ele, ceva mai departe de stradă, se aflau niște structuri dreptunghiulare, de forma unor cutii. Erau destul de mari și ornate cu mici pătrate și dreptunghiuri dintr-un material transparent. Vârfurile erau ascuțite și acoperite cu solzi roșii-portocalii sau negri-cenușii.

<Astea sunt creații umane?>

— Da. Sunt case. În astea locuim noi.

<Locuiți *în* ele? Cum?>

— Păi... vezi tu... vreau să spun, intri pe ușile din față. Le vezi? Dreptunghiurile acelea înalte din fața fiecărei case? Pătrunzi înăuntru prin ele.

<Înăuntru.>

— Da, înăuntru.

<Ia stai! Vrei să spui că structurile astea sunt *goale pe dinăuntru*?!>

— Sigur că sunt goale pe dinăuntru. În curând ajungem la casa mea. Am să-ți arăt acolo. O s-o vezi și pe mama. O să vezi și camera mea.

Nu știam ce să răspund la asta. Îmi descoperisem casa pustie. Mama și tatăl meu nu erau acolo. Mă îndoiam că mama Lorenei era acasă. Însă nu eram sigur.

<Nu te aștepta la prea mult>, am avertizat-o.

— Va fi acolo, spuse ea, cu tărie. Următoarea casă. Cea cu boschete în față.

Aveam destul de puțină experiență în înțelegerea modulațiilor vocii umane, dar am simțit teamă în vocea Lorenei. Nesiguranță.

Ne-am oprit în fața casei ei. În față se găsea o peluză cu iarbă ademenitoare. Se vedea clar că oamenii își țineau hrana în loturi cultivate, în imediata apropiere a casei.

<Aveți, probabil, o iarbă foarte rezistentă dacă vă puteți hrăni toată familia cu ea și totuși arată perfectă și verde.>

— Ce spui? mă întrebă Lorena.

Era încruntată, așa că am renunțat. Acum știam sigur că era îngrijorată. Coborî de pe spatele meu.

<Voi aștepta aici, cât timp tu vei intra în casa ta goală pe dinăuntru>, am spus.

— Nu. Vino cu mine, Elfangor! Ține-mă de mână.

Am luat-o de mână, iar ea urcă o scară formată din patru trepte. La ce serveau oare treptele? Erau menite să încetinească înaintarea

inamicilor, astfel încât nimeni să nu poată da buzna direct în casă?

Cu mâna ei liberă, Lorena întoarse un bulb metalic. Ușa se deschise puțin, iar Lorena o împinse de tot.

Avusese dreptate. Casa era scobită pe dinăuntru. De fapt, puteam remarca acum că pereții exteriori nu erau mai groși de câțiva inchi. Dar în interior erau alți pereți, cu alte uși. Totul semăna cu un labirint!

Deasupra noastră, străluceau lumini. Alte lumini erau agățate de pereți. Podeaua era acoperită cu un soi de iarbă scurtă, de culoare cafenie. Încercai să gust din ea, dar copitele mele n-au putut s-o mănânce.

— Mamă! strigă Lorena, cu voce tare, tremurătoare.

— Sunt aici, scumpo!

Am simțit mâna Lorenei tresăltând cu surprindere. Dădu drumul mâinii mele și alergă de-a lungul ciudatei ierbi necomestibile, dispărând apoi printr-o deschidere dreptunghiulară.

Am urmat-o încet, nesigur de mine. Nu cunoșteam niciunul dintre ritualurile umane. Știam ce trebuia să spun atunci când întâlneam pentru prima oară părinții unui prieten andalit, dar niciodată nu întâlnisem părinții unui om.

Am auzit-o pe Lorena suspinând:

— Mămico!

Am trecut mai departe și m-am uitat într-o altă încăpere din ciudatul labirint. Avea niște dispozitive de metal pe perete, toate dreptunghiulare și albe. Oamenii au o mare slăbiciune pentru dreptunghiuri. Podeaua era acum netedă și alunecoasă pentru copitele mele.

Lorena se afla în brațele unei alte ființe umane. Aceasta, după câte mi se părea, era tot o femeie. Părul ei avea aceeași culoare ca al Lorenei, dar ochii îi erau cafenii. Probabil, un semn al vârstei. Probabil că oamenii au ochi albaștri până la o anumită vârstă. Sau până se reproduc și fac copii.

Voiam s-o întreb pe Lorena dacă presupunerea mea era corectă, dar mama Lorenei mă privea cu ochii ei cafenii.

— Lorena, scumpo, nu mi-l prezinți pe prietenul tău?

Lorena se încruntă. Se uită la mine, apoi la mama ei.

— Mamă, el e Elfangor. Să nu-ți fie frică, bine? Este prietenul meu.

Femeia zâmbi.

— De ce să-mi fie frică? Îmi face plăcere să-ți cunosc prietenii. Doar știi asta.

— Dar... mamă... Elfangor nu prea seamănă cu colegii mei de școală.

— Îmi face plăcere să-ți cunosc prietenii.

Lorena păli. Mă privi, apoi se întoarse spre mama ei.

— Mamă, ți se pare că Elfangor e un coleg de școală obișnuit? Nu cumva e diferit?

— Oh, scumpo! râse femeia. E un andalit ca oricare altul.

Lorena sări înapoi, ca și cum ar fi fost lovită. Am cercetat încăperea cu ochii mei auxiliari, pregătit să fac față oricărei probleme. Mi-am ridicat coada și am așteptat, încordat și înghesuit în încăperea îngustă, cu podeaua alunecoasă.

— Ce vrei să spui cu „e un andalit"? Tu nu știi nimic despre andaliți! *Nu ai cum* să știi!

Mama Lorenei se strâmbă.

— Știi, dacă sunt mama ta, nu înseamnă că sunt de modă veche. Chiar țin pasul cu evoluția, domnișoară ultramodernă. Generația ta crede că a inventat *totul*. Crezi că voi, copiii, i-ați inventat pe andaliți? Andaliții existau și atunci când eram de vârsta ta.

— Cum de îi cunoști pe andaliți? strigă Lorena. Din ochi i se prelingea apă. Oh, Dumnezeule, nu ești reală! Tu nu ești reală!

— Lorena, te rog să fii respectuoasă, altfel te trimit în camera ta.

— Nu ești mama mea! Nu ești reală!

Am pus o mână pe umărul Lorenei. Învățasem că oamenilor le place să fie atinși atunci când sunt supărați.

<Lorena, ai dreptate. Nu e mama ta. E ceva ce ai clădit tu însăți din gândurile și amintirile tale. Ea îi cunoaște pe andaliți, pentru că, atunci când ți-ai imaginat-o, știai deja de existența noastră.>

Lorena însă refuza să fie consolată. Îmi dădu mâna la o parte. Se întoarse spre mine, roșie la față, cu apa curgând din ochii ei albaștri. Și țipă:

— Pleacă de aici! Pleacă de aici! E numai vina ta! Lasă-mă singură!

Trecu pe lângă mine și ieși din camera îngustă, suspinând amarnic.

Am rămas singur cu acea imitație în bătaie de joc a unei femei.

<Îmi pare rău.>

— Vrei niște popcorn sau niște prăjituri? mă întrebă ființa umană.

<Nu, mulțumesc>, am spus.

Mă întrebam ce ar fi trebuit să fac. Nu știam cum să consolez o fată de om, pradă unui coșmar.

<Mama Lorenei, spuneți-mi, vă rog, unde este camera Lorenei?>

— Sus pe scări, la dreapta. Dar să lași ușa întredeschisă. Asta-i regula în casa asta, atunci când Lorena aduce aici tovarăși de joacă andaliți.

capitolul 40

Am înțeles că Lorena voia să fie singură un timp. Era primejdios s-o las să se plimbe singură. Dar n-o puteam sili să-mi vorbească, când era furioasă și supărată.

A trebuit să urc multe scări ca să ajung în camera Lorenei. Tot nu înțelegeam rostul scărilor. Presupun că oamenilor le place tot ce înseamnă unghiuri drepte și forme dreptunghiulare. Scările erau, categoric, dreptunghiulare. Și le permiteau oamenilor să aibă și un al doilea etaj în casele lor. Ceea ce făcea din casă un dreptunghi și mai mare. Și, într-un fel, presupun că asta e foarte important.

În camera Lorenei se găsea un dreptunghi lung, acoperit cu piele artificială. Cred că-l folosea ca să doarmă. Remarcasem că, atunci când dormea, se întindea, dreaptă, în pat. Mai erau acolo alte două dreptunghiuri plate, unul acoperit în cea mai mare parte cu hârtii legate. Acestea se numeau cărți sau reviste. Lorena îmi

explicase ce înseamnă. Un soi de fișiere extrem de primitive.

Am deschis una. Pe pagini erau imprimate cuvinte, care însă se opreau dintr-odată la mijlocul cărții. Desigur, Lorena nu terminase cartea. Așadar, nu putuse s-o rescrie din memorie.

Mai exista o poză mică a Lorenei, împreună cu alți doi oameni. Cu toții zâmbeau omenește. Unul dintre cei doi era mama ei. Celălalt, am presupus, era bărbat. Probabil tatăl ei.

Am luat poza și am ținut-o în mână. Am privit în jur, încercând să înțeleg câte ceva despre fata asta străină. Dar lucrurilor străine cu greu le găsești un sens.

Până când am ieșit din casa strâmtă și m-am întors pe stradă, Lorena dispăruse. Am plecat în căutarea ei. Am umblat o vreme prin ținutul străin și, la un moment dat, am auzit un sunet îndepărtat: JUUPP!

Am alergat cu toată viteza spre locul din care venea sunetul și am găsit-o pe Lorena în mijlocul unui câmp cu iarbă scurtă și praf. Stătea cu spatele la un fel de colivie înaltă, din sârmă. În mâna dreaptă ținea un băț lung, modelat, mai lat la capătul de sus. Cu mâna stângă arunca în aer o sferă albă. Apoi, apucând repede bățul cu ambele mâini, îl rotea până reușea să lovească sfera albă în cădere.

Rezultatul era fascinant. Sfera înainta în zbor prin aer.

Lorena urmări sfera până ce căzu în iarbă, la vreo sută de picioare depărtare. Apoi se aplecă spre o găleată aflată la picioarele sale, de unde scoase o a doua sferă, identică cu prima, și o luă de la capăt.

<Lorena!>

Nu schiță nici un gest la apropierea mea.

Aruncare... răsucire... JUUP!

Sfera zbură pe deasupra ierbii și ateriză la marginea unui pâlc de copaci din apropiere.

Aruncare... răsucire... JUUP!

<Lorena!>

— Vezi, asta înseamnă baseball! spuse ea, fără să se uite la mine. Vezi ridicătura aceea de colo? E locul în care stă jucătorul care aruncă mingea. Acesta aruncă mingea de-a curmezișul platoului. Jucătorul care bate mingea se rotește și încearcă s-o lovească.

<Spre cel care o aruncă?>

Aruncare... răsucire... JUUP!

— Asta a fost ultima minge. Ar fi bine să le adun. Antrenorul nostru își iese din pepeni dacă ne pierdem echipamentul.

O porni de-a curmezișul câmpului, cărând cu ea bățul modelat.

<Ești întoarsă pe dos>, am spus.

— De ce-aș fi?

<Toate astea îți par foarte stranii. Ca și mie.>

— Stranii? Vecinătatea fără niciun vecin? Mama mea vorbind ca un robot stupid și cunoscând lucruri pe care n-avea cum să le cunoască? Cerul peticit?

<Ăsta e umor?>

— E sarcasm, spuse ea.

Am ajuns la una dintre mingile albe. O culese și-și folosi bățul pentru a o trimite înapoi în colivia înaltă de sârmă.

Țineam poza în așa fel încât să o vadă.

<Am luat asta din camera ta. Mă gândeam că ți-ar plăcea să ai ceva personal. Nu știu dacă ne vom mai întoarce la tine acasă.>

— Aceea *nu* e casa mea, spuse ea.

Dar luă poza și o privi. Fața ei păru să se destindă. Colțurile gurii se întinseră puțin. Pielea de pe frunte se mai descreți.

— Elfangor, ce se petrece aici?

<Ce ai spus ceva mai devreme — mai mult sau mai puțin. Cred că, pentru a dirija Matricea Timpului, trebuie să-ți formezi o imagine mentală despre locul și timpul în care vrei să călătorești. N-am putut face asta, pentru că toți trei ne-am luptat pentru obținerea controlului. Fiecare dintre noi — tu, eu, Visserul Treizeci și Doi — a avut ideea lui. Tu ai vrut casa ta. Eu am vrut-o pe a mea. Presupun că el a vrut-o pe a lui. Niciuna dintre viziuni nu a fost completă.

Înghețam și ne sufocam din cauza lipsei de aer. Matricea Timpului s-a descurcat cum a putut mai bine.>

— Credeam că avem de-a face cu o mașină a timpului.

Am suspinat.

<Unii oameni cred că nu există doar un singur univers, ci mai multe. Poate că, într-un fel sau altul, în loc să călătorim prin timpul și spațiul din universul nostru, am silit Matricea Timpului să creeze un întreg nou univers. Noi trei ne luptam pentru obținerea controlului, iar Matricea Timpului nu a putut să-și dea seama ce îi ceream. Așa că a creat locul acesta.>

Lorena continuă să meargă spre marginea câmpului. Se opri să culeagă o altă minge și o trimise cu o lovitură în direcția din care venisem.

— Așadar, mama mea... mama... ea era compusă doar din amintirile mele.

<Și nici măcar din toate amintirile. Nu e completă. E formată din câteva piese din amintirea ta despre ea. Presupun că lucrurile mai complicate, cum sunt creaturile inteligente, sunt mai greu de realizat, deci rămân incomplete.>

Lorena scoase un fel de fornăit.

— Un univers pe cinste, nu-i așa?

<Și ăsta a fost un sarcasm?>

— Da. Și ăsta a fost un sarcasm.

Am ajuns la copaci. Lorena se apropie de ei.

— Privește acești copaci. De ce iarba, copacii, aerul sunt așa cum ar trebui să fie?

<Pentru că o persoană... andalit sau om, este de o mie de ori mai complicată decât un copac.>

Am observat că Lorena nu se uită la mine. Privea, oarecum alarmată, spre pădurice.

<Ai văzut ceva?>

— Nu. Am... am o presimțire. Trebuie să văd despre ce e vorba.

Am urmat-o în pădurice. Nu am înaintat decât vreo cincizeci de picioare și am ajuns. Presimțirea Lorenei...

Copacii se terminau brusc. Cerul de deasupra noastră se termina și el. La fel și iarba și pământul. Pur și simplu se terminau. Și dincolo de ele era albul pustiu.

Purul, pustiul alb al spațiului-zero. Neființa!

Eram impresionat și înfricoșat deopotrivă. Ne aflam la marginea micului nostru univers. Lorena se întinse spre pustiul alb, vrând să-și ducă mâna dincolo de marginea solului, a vegetației, a aerului și a cerului.

Mâna atinse marginea și se îndoi. Se îndoi într-un arc perfect, astfel încât îi atinse fața.

— Nuuuuu! țipă ea. Nu! Nu! Nu!

<Lorena, e numai...>

Numai ce? Ce i-aș fi putut spune s-o alin, când simțeam cum eu însumi o iau razna?

Se întoarse spre mine, cu ochii larg deschiși și înroșiți.

— Vreau să merg acasă, Elfangor. Vreau să merg acasă! Locul ăsta nu e așa cum trebuie. E greșit.

<Știu. Și eu simt la fel.>

— Trebuie să ieșim de aici. Locul ăsta nu poate exista. O simt. NU e în regulă.

<Trebuie să găsim Matricea Timpului>, am spus. <E singura cale. Dar nu știm unde e. Iar Visserul Treizeci și Doi va încerca să ne oprească.>

Ea încă mai ținea bățul modelat. Bățul de baseball. Se uită la mine. În ochii ei albaștri se citea o furie rece. Și ceva care aproape că mă sperie.

Strânse puternic bățul.

— Numai să încerce să ne oprească. Numai să încerce!

capitolul 41

Mergeam fără țintă, la limita noului nostru univers, iar pustiul alb se afla în dreapta noastră.

Umblam pe marginea sectorului de Pământ din acest univers. Dar chiar și acolo, la limită, acest nou univers era în continuă schimbare. Treceam pe lângă mici suprafețe, uneori nu mai mari de douăzeci de picioare, unde întâlneam neașteptate forme de viață andalite sau yeerke. Sectoarele andalite erau mai greu de identificat, fiind foarte asemănătoare cu cele pământene. Cele care țineau de mediul yeerk erau însă asemenea unor buboaie deschise.

Ocoleam sectoarele yeerke. Cea mai mare parte a zonei pământene era alcătuită din păduri și câmpuri cu iarbă. Ici, acolo, se mai găseau și construcții ale oamenilor. Am văzut strada pe care locuise Lorena. Am văzut școala ei — o cutie înghesuită, urâtă, clădită din mii de dreptunghiuri roșii-cafenii, numite cărămizi.

— Nu-mi vine să cred că am adus clădirea școlii în universul ăsta și am uitat să aduc o băcănie.

<Ce e o băcănie?>

— Un loc unde cumperi mâncare.

<Ah!>

Firește, o văzusem pe Lorena mâncând la bordul lui *Jahar*. Ea și celălalt om se hrăniseră cu rațiile de iarbă lichefiată pentru cazuri de urgență. Rații pe care le dăm andaliților care sunt prea bolnavi sau prea răniți ca să stea în picioare și să mănânce normal.

Mergeam de-a lungul unei străzi care apăruse în mijlocul câmpului. Strada care începea aici se întindea pe vreo sută de picioare, apoi se termina. Pot spune că Lorena era înspăimântată. Strada nu trebuia să se afle în acel loc, îmi explică.

După aceea, am văzut o clădire împodobită cu două arcuri galbene

— Nu se poate! gâfâi Lorena. Nu se poate! Am adus un McDonald's aici!

O rupse la fugă și am urmat-o. Am intrat în clădire. Înăuntru se afla un singur om. Dar nu semăna cu niciunul dintre oamenii pe care îi văzusem până atunci.

— Oh, Doamne, ce am făcut? strigă Lorena.

Își acoperi gura cu mâna.

Nu mai văzusem acest gest omenesc, dar știam că era îngrozită. Omul arăta la fel ca toți

oamenii. Doar că fața îi era acoperită cu pete și bubulițe roșii. Și nu avea ochi. Nu avea ochi deloc.

Dar putea vorbi.

— Bine ați venit la McDonald! Pot să vă iau comanda?

— Oh, nu! Nu! țipă Lorena.

— Vreți cartofi prăjiți? Sau o plăcintă caldă cu mere?

<Îl cunoști?> am întrebat.

— Nu. De fapt, da. Este băiatul care lucra la McDonald's și care ne aștepta întotdeauna după meci să ne servească burgeri. Jennifer, prietena mea, spunea că mă place. Dar eu nu vedeam decât acneea aceea îngrozitoare. Bietul băiat! Bietul băiat!

<Mâncarea ar putea fi reală>, am sugerat. <Mâncarea omenească are să-ți facă bine.>

Părea pregătită să fugă de acolo. Dar până la urmă, foamea câștigă în fața groazei. Lorena se întoarse la omul fără ochi.

— Bine ați venit la McDonald. Pot să vă iau comanda?

— Da. Vreau să spun... da. Aș dori un Big Mac, cartofi prăjiți și o coca.

— Patru dolari și nouăsprezece cenți, vă rog!

Lorena ezită. Dar apoi băgă mâna într-o clapă a pielii sale artificiale și scoase câteva bucăți de

hârtie mototolite și câteva obiecte rotunde de metal. I le întinse pe toate omului fără ochi.

Nu știu cum, omul reuși să ia hârtiile și metalul. Deși era un mister cum o făcuse fără ochi. Universul creat de noi era guvernat de reguli bizare.

Omul fără ochi puse mai multe obiecte într-o pungă. Mie mi se păreau ciudate și dezgustătoare. Dar Lorena privi în pungă și zâmbi.

— Ei, tot am făcut bine un lucru când am creat universul ăsta. Am mai adăugat niște murături la Big Mac. Hai, să mergem afară. Nu vreau să mănânc de față cu... *el!*

— Poftă bună și vă mai așteptăm pe la noi! spuse trista creatură.

Am ieșit afară și Lorena găsi un loc în iarbă, se așeză, apoi începu să devoreze mâncarea. Este destul de șocant să urmărești creaturile cu gură în timp ce mănâncă. Mai ales dacă descoperi ce mănâncă. Între două îmbucături uriașe și băloase, mușcând cu dinții ei albi și strălucitori și măcinând cu fălcile, Lorena apucă să-mi spună ce e un Big Mac. Aș fi preferat să nu știu.

Dar mâncarea omenească o făcu pe Lorena să-și revină. Își recăpătă energia. Și chiar și simțul umorului.

— Cel puțin n-am încercat să recreez galeria majoretelor în universul ăsta, spuse ea. M-au respins și nu vreau să mă gândesc ce-aș mai fi șters podeau cu câteva dintre ele.

Nu am înțeles la ce se referea, dar am priceput în schimb că se simțea mai bine. M-am uitat la cerul ciudat, peticit, și la peisajul straniu, parcă făcut din bucăți. Apoi, dintr-odată, îmi căzu fisa!

<Este un tipar multidimensional!> am spus.

— Hm? făcu Lorena, încercând să formuleze cuvinte, deși gura ei era plină cu niște bețe de doi inchi, de un galben-pai, numite „cartofi prăjiți".

<Cerul, felul în care bucățele de mediu andalit și yeerk sunt amestecate cu bucățele din mediul Pământului. Și probabil și celălalt drum! Nu mi-am dat seama de la început, dar există un model. Pare straniu pentru că are sens în dimensiuni mai înalte, nu în spațiul cu trei dimensiuni. Dar acum sunt sigur. Este o hiperspirală.>

Lorena înghiți în sec.

— O ce?

<O spirală. Dar în extradimensionalitate. Și dacă nu mă înșel... da! Matricea Timpului ar trebui să fie în centrul spiralei!>

— Și unde este situat?

Acum Lorena sorbea un lichid printr-un tub introdus într-un cilindru plin cu apă maronie.

<Nu sunt sigur. Dar cred că-o pot găsi. Și dacă-o pot găsi eu, o poate găsi și yeerkul!>

Lorena sări în sus.

— Din cauza asta n-a încercat să ne găsească. E în căutarea Matricei Timpului! Să mergem! Să mergem!

<Se pare că ți-ai revenit!>

Lorena arătă spre cilindrul cu lichid.

— Zahărul te ajută, Elfangor. Să mergem înainte ca efectul să dispară.

capitolul 42

Am pornit către ceea ce speram să fie centrul acestui univers.

Peticele de cer deveneau tot mai variate deasupra capetelor noastre. Iar bucățelele de medii diferite deveneau tot mai numeroase. În curând, înaintam printr-un ținut numai pe jumătate al Pământului, restul fiind împărțit între dulcile meleaguri andalite și cele aspre ale yeerkilor.

— Din câte am văzut, îmi place planeta ta, spuse Lorena. Seamănă cu Pământul, doar că nu are case și clădiri. Dar probabil aveți orașe și toate celelalte pe undeva. Vreau să spun, construiți nave spațiale. Aveți o tehnologie incredibilă.

<Cu mult timp în urmă, aveam orașe>, i-am explicat. <Dar la început eram animale nomade, strânse în turme. Adică așa am evoluat. Cu milioane de ani în urmă, andaliții trăiau în turme uriașe, care se împărțeau în turme mai mici în perioade diferite de timp din an. Apoi, treptat, ne-am obișnuit să formăm turme și mai mici, de fapt, niște familii. Fiecare familie și-a făcut o

locuință proprie și avea pășuni pentru hrană. Întregul mediu andalit pe care-l vezi reprezintă teritoriul familiei mele.>

Am ajuns într-o zonă a ținutului yeerk și am mers de-a lungul vegetației înnegrite și al bazinelor cu apă stătută. De partea cealaltă, se afla o fâșie largă din ținutul andalit prin care trecuserăm.

<De îndată ce am alcătuit familii, am început să studiem științele și natura. Și după alte milioane de ani, am învățat să construim diverse lucruri. Știi tu... arme și vehicule care ne-au ajutat să zburăm. Și sisteme de comunicare telepatică tot mai performante. Locuințele s-au mărit. Familiile s-au unit cu alte familii. Grotele au devenit mai mari. Curând, mii de andaliți trăiau înghesuiți și nu aveau destule pășuni pentru a se hrăni. În același timp, am început să explorăm spațiul. Totuși, nu eram fericiți. Știam că ceva nu era în regulă. Am distrus orașele, am împărțit teritoriul și am revenit la viața simplă de familie. Am continuat să construim nave spațiale, însă fiecare familie lucra, în locuința ei, piese de mici dimensiuni. Familia mea se ocupa cu așa ceva. Proiecta componente de transfer de căldură pentru navele de luptă. O altă familie construia piesele după schițele noastre. O altă familie transporta piesele la aerodrom. Cele trei aerodromuri, cred, seamănă cu ceea ce tu ai numi un oraș.>

— Suntem foarte diferiți, nu-i așa? spuse Lorena.

Părea tristă.

<Da. În unele privințe. Dar nu atât de diferiți în altele.>

— Când se vor sfârși toate astea, te vei întoarce pe planeta ta. Eu voi pleca pe a mea. Iar tu îmi vei șterge totul din memorie.

Vorbele ei mă luară prin surprindere.

<Lorena, nu-l mai avem pe *Jahar*. Sau vreo altă navă. Nu pot să-ți șterg memoria fără tehnologia aferentă.>

— Dar dacă ai putea, ai face-o?

Nu mă gândisem la asta. Dar, dintr-odată, am realizat adevărul. Care mă șocă.

<Nu, nu aș face-o!>

— De ce nu?

<Pentru că... pentru că nu cred că, după toate cele întâmplate, aș putea rămâne singura persoană în viață care să știe adevărul. Și nu cred că aș putea face asta, dacă tu m-ai uita, Lorena!>

Lorena dădu din cap. Zâmbi.

— Și eu țin la tine, Elfangor. Chiar foarte mult.

Eram încurcat. Spusesem că țin la ea? Nu. Nu folosisem aceste cuvinte. Și totuși, o făcusem. țineam la străina asta, care părea să nu mai fie deloc o străină.

<Vom fi în stare să ne mișcăm mai repede, dacă te-ai urca în spatele meu, cum ai făcut-o mai înainte>, i-am sugerat.

— Cred că da.

Se urcă pe spatele meu și am pornit-o în goană. Acum eram sigur că recunoșteam tiparul acestui univers. Și mai știam că aveam să găsim Matricea Timpului în chiar centrul spiralei. Dar oare o mai găseam dacă Visserul Treizeci și Doi apucase să rezolve puzzle-ul înaintea noastră?

Mediile diferite se spărseseră în bucățele tot mai mici, iar acum se întâlneau cantități aproximativ egale din fiecare dintre cele trei planete. Devenea tot mai dificil să ocolim zonele yeerke.

Drumul nostru se intersecta cu o zonă yeerkă.

<Cred că va trebui să o străbatem>, am spus.

Am pășit cu grijă în zona yeerkă. Dintr-odată, aerul deveni mai cald, aproape înăbușitor. Umiditatea crescu brusc, astfel că blana mi se lipi de trup.

Mi-am apropiat copitele pe rara vegetație yeerkă. Nu aveam încredere în plantele acelea de un roșu-întunecat. O limbă strălucitoare răsări din pământ, așa cum mai văzusem și înainte. Linse aerul, căutându-ne, dar animalele sau plantele astea — sau ce-or fi fost — erau obișnuite cu prăzi mai lente. Așa că am reușit să ies ușor din raza ei.

Un abur coborî asupra noastră, în timp ce străbăteam peisajul făcut parcă să fie cât mai

deprimant. Și apoi, în cele din urmă, am ajuns din nou pe frumoasa iarbă andalită. Iarba, copacii și locuința unui prieten pe care-l știam de-o viață.

— Asta e casa ta?

<Nu. Este locuința unui prieten de familie.>

— Poate că prietenul tău e pe undeva, pe aici.

<Asta mă și sperie. Mama ta... persoana aceea de la McDonald... n-aș vrea să-mi revăd prietenul în felul ăsta.>

M-am împiedicat pe neașteptate. În față, copita din dreapta mi se prinsese într-o piatră.

— Elfangor! Elfangor! Se întâmplă ceva! strigă Lorena. Unghiile mele! Cresc!

Își ridicase mâinile astfel ca ochii mei auxiliari să le poată vedea. Partea de sus a degetelor ei omenești crescuse cam o jumătate de inch.

<Și părul îți crește>, am spus.

O simți și ea.

— Dumnezeule, a crescut cu un inch. Cam cât îmi crește în câteva săptămâni!

<Și copitele mele cresc! Din cauza asta m-am și împiedicat. M-am temut de asta. Cu cât ne apropiem de centrul acestui univers în spirală, cu atât timpul se accelerează. Îmbătrânim mult mai iute decât în mod normal.>

— Atunci am face bine să ne grăbim!

Mi-am dublat viteza, având grijă să-mi măsor fiecare pas.

Întregul univers fals parcă se aduna. Nu mai existau zone separate andalite, omenești sau yeerke. Copaci și iarbă, casele de tot felul, bazinele noroioase ale yeerkilor, toate păreau să se amestece.

Trăiam parcă un coșmar suprarealist. Însuși cerul părea să se fi prăbușit, pentru a se reface, rotindu-se, în modele de un albastru-întunecat, albastru-luminos și verde-umbrit.

— Da, e de-a dreptul straniu! exclamă Lorena.

Chiar vocea ei părea să se rotească într-un fel care-o făcea mai muzicală și mai ciudată.

M-am împiedicat și am căzut, aruncând-o pe Lorena din spinare. Nu mai puteam să-mi mișc copitele. Cu tăișul cozii, m-am apucat să-mi scurtez din copite. Era o muncă grea, dar de îndată ce am îndepărtat tot ce era în plus, copitele arătau din nou ca mai înainte.

M-am uitat la Lorena și abia m-am abținut să nu țip. Unghiile îi erau acum lungi de doi inchi! Unghiile de la degetele de la picioare îi trecuseră prin materialul din care erau făcute copitele ei artificiale! Iar părul ei auriu era atât de lung, încât îi ajungea la pământ.

Se împletici, arătând în față.

— Privește! Privește!

Văzusem deja ceea ce-mi arăta ea: tornada care forma chiar centrul universului nostru! Era un vârtej, o vâltoare formată din însăși substanța

celor trei lumi. Cerul, și solul, și ființele vii zburau nebunește în jurul nostru.

— Ferește!

Lorena își aplecă repede capul. Ceva care semăna cu o casă omenească, rotindu-se fără oprire, se năpusti asupra noastră.

<Matricea Timpului! Ar trebui să fie acolo!> am urlat.

— *Acolo?* Cum putem pătrunde acolo? Este imposibil!

<E singura cale! Matricea Timpului se află acolo sau... sau dincolo de tornada asta nu mai e nimic decât pustietatea și vom fi atrași în vârtej pentru totdeauna.>

— Frumoasă perspectivă! exclamă Lorena. Și, apropo, ăsta a fost sarcasm, nu-i așa?

<Da, încep să mă deprind>, am spus. <Trebuie să închidem ochii. Uită tot ce vezi sau crezi că vezi și plonjează!>

— Ia-mă de mână, Elfangor!

Am luat-o de mână. Și, împreună, am sărit drept înainte, în vârtejul alcătuit din însăși esența timpului și a spațiului. O spirală de spațiu-timp în stare pură.

capitolul 43

Eram în vârtej.

Nu aveam idee ce aveam să găsesc în aiuritoarea spirală. De altfel, renunțasem de mult să mai cred că puteam ști ce urma să se întâmple. Totul fusese o surpriză din acea zi, nu cu mult timp în urmă, când căpitanul ne chemase pe puntea lui *StarSword*.

Lorena și cu mine ne-am aruncat în față. Simțeam un fel de rezistență, ca și cum un vânt puternic ne-ar fi împins înapoi. Dar, în același timp, simțeam că această rezistență putea fi depășită.

Vântul se opri și, în schimb, am fost trași mai departe. Adânc în vârtej. În jurul nostru totul se rotea și plutea. Ceea ce vedeam era distorsionat, plin de culori nebunești și bucăți de piese zburătoare dintr-o materie într-o formă ciudată.

Copaci, clădiri și creaturi ce păreau solide treceau prin noi ca și cum ar fi fost niște fantome. Sau de parcă noi eram fantomele.

Apoi, am trecut dincolo! Dintr-odată, nu ne mai roteam. Ne găseam într-o zonă întinsă, fără nicio formă, nu mai mare de o sută de picioare. Nu exista niciun fel de vegetație. Nimic. Cerul era golit de vârtejul care urla deasupra și în jurul nostru.

— Ochiul uraganului, șopti Lorena.

Nu am înțeles ce spunea, dar știam ce simțeam amândoi. Trecusem printr-o furtună care distorsiona timpul și spațiul.

Iar acolo, neschimbată, se afla Matricea Timpului! O sferă simplă, aproape albă, care avusese puterea să creeze acest univers imposibil din gândurile noastre imperfecte.

<Am reușit! Matricea Timpului! *Este* aici!>

— Da. Și acum ce vom face? Uită-te la părul meu. Uită-te la unghiile mele. În apropierea matricei, distorsiunea este foarte puternică.

<Da. Dar va fi bine de îndată ce vom stabili contactul cu Matricea și vom ieși de aici.>

Din peretele spiralei se ivi un cap, care înaintă în spațiul gol.

Un cap de andalit.

— El este!

Visserul tresări, șocat și uluit, văzându-ne pe amândoi acolo.

<Ce? Copilul andalit și cățelușul lui? Încă vii?>

<Da, încă vii>, am spus.

Cei patru mortroni pătrunseră, pe roți, în vârtej, și se opriră, gâfâind, în dreptul visserului. Yeerkul privi în jur, ca și cum ar fi căutat o armă. Fixa Matricea Timpului, în vreme ce-și ținea ochii auxiliari pe mine.

— Elfangor, am auzit-o pe Lorena gemând.

Mi-am îndreptat un ochi auxiliar spre ea și mi-am înăbușit strigătul. Părul ei era acum atât de lung, încât formase un morman pe sol. Iar unghiile de la picioare ieșiseră cu aproape doisprezece inchi prin materialul copitelor sale artificiale. Mâinile îi erau asemenea unor gheare hidoase.

<Vreau să rămâi nemișcată>, am spus. <Ține-ți mâinile depărtate și nu le mișca.>

JAP! JAP! JAP! JAP!

Cu patru lovituri rapide de coadă, i-am tăiat unghiile de la mâini și de la picioare. În același timp, îmi țineam ochii principali pe visser. Mă urmărea cu atenție. Mă cântărea din ochi.

<Presupun că va trebui să acceptăm să lucrăm din nou împreună>, spuse el.

<Se va întâmpla același lucru>, am spus. <Un alt univers de compromis. Cu nimic mai bun ca acesta. Doar că, de data asta, nu vom uita să aducem aliați și arme din memorie.>

Visserul yeerk dădu din umeri.

<Cel puțin am avea o luptă dreaptă.>

— Nu vrea să se lupte cu tine de unul singur, spuse Lorena.

<Nu, mai degrabă și-ar dori o oaste de aliați înarmați>, am căzut eu de acord.

Dar Lorena clătină din cap, ceea ce produse o unduire prin mormanul uriaș de păr auriu.

— Nu, e mai mult decât atât. Îi este frică să lupte cu tine corp la corp. I-am citit asta pe față.

Ideea părea ridicolă. Lorena mă plăcea și avea impresia că eu eram un luptător mai bun. Dar nu așa se judecau lucrurile. Visserul Treizeci și Doi avea corpul și mintea lui Alloran. Întreaga viteză și experiență a lui Alloran.

— Se teme, Elfangor, insistă Lorena.

<Mă tem de ce?> râse visserul. <De copilul ăsta andalit? Mortronii și cu mine îl vom nimici.>

— Serios? Atunci de ce n-o faci? De ce-i propui să lucrați împreună? întrebă Lorena, întorcându-se spre mine: Alloran te-a văzut luptându-te cu coada, Elfangor. Viziunea i s-a transmis visserului, nu-i așa? Din cauza asta se teme.

Yeerkul o privi cu ură pe Lorena.

<O să am grijă să te omor încet, ființă umană!>

Le aruncă o privire celor patru mortroni.

<Ucideți!> urlă el, pe neașteptate.

Mortronii își porniră roțile și se năpustiră asupra noastră. Visserul era exact în spatele lor.

Am acceptat din prima. O luptă cu coada pe viață și pe moarte între mine și Visserul Treizeci și Doi. Am încercat să-mi reamintesc tot ceea ce

mă învățase bătrânul Sofor, antrenorul meu de lupte. Dar nu-mi puteam aminti nimic.

Mortronii își lansară componentele de pasăre. Aripile de piele se deschiseră și gurile înfometate se lărgiră și mai mult. Trebuia să-i scot din luptă fără să-i despic. Dacă i-aș fi tăiat în bucăți, s-ar fi regenerat pur și simplu.

POC!

JAP! Am pocnit! Dar, în ultima secundă, am întors tăișul cozii și am lovit mortronul cu latul.

PAC! „Pasărea" își curmă zborul. Căzu la pământ, fără să mai miște. O făcusem KO.

Alte două păsări se îndreptară spre Lorena; în gurile lor lungi, străluceau dinții zimțați. Ea își răsuci bâta de baseball, dar rată. Iar în clipa în care pasărea mortron o lovi peste cap cu aripile, bâta îi căzu din mână.

Unul dintre mortroni încă mă urmărea și, când se năpusti, atacă și visserul.

Mortronul și coada andalită mă pocniră!

<Ahhh!>

Mortronul îmi făcu o tăietură într-o parte a capului, aproape să-mi secere ochii auxiliari! Sângele meu țâșni și apoi coada visserului a fost...

Blocată! JAP! Am parat lovitura!

PAC! Lovi din nou!

M-am ferit și am lovit, la rândul meu, cu coada, dar intenția mi-a fost compromisă de

mortronul care se întoarse și se năpusti iar către mine.

— Nu! Nu! Nu, n-ai s-o faci! am auzit-o țipând pe Lorena.

Era atacată de ceilalți doi mortroni! Am văzut sângele omenesc de un roșu-strălucitor. Dar dacă aș fi încercat s-o ajut, visserul m-ar fi ucis înainte să fac cea mai mică mișcare.

Era imposibil!

JAP! Visserul lovi și, de astă dată, lovitura își atinse ținta. Am văzut o linie ce se desenă pe pielea pieptului meu. Apoi linia se deschise, devenind o tăietură.

JAP! Lovea! Am parat cu greu.

<Hm, nu ești prea iute, nu-i așa, andalitule?> croncăni visserul.

Avea să se termine în câteva secunde. O știam. Pierdusem. Probabil că Lorena era moartă deja.

Apoi, întorcând unul din ochii auxiliari, am văzut-o pe Lorena. Spre uimirea mea, își încolăcise cele două brațe puternice în jurul gâtului unui mortron.

Îl strangula! Celălalt mortron se încurcase în claia ei de păr.

<Lupta încă nu s-a terminat, visserule>, am spus și am lovit.

JAP!

Pară lovitura. Am lovit din nou!

JAP! O izbitură!

<Ahhh!> gemu de durere visserul.

Mortronul de lângă mine mă lovi pe neașteptate, provocându-mi o rană dureroasă pe coapsa dreaptă, în spate.

Apoi am văzut un lucru înspăimântător. Brațele puternice ale Lorenei sugrumau pasărea mortron. Iar unghiile ei, pe care le vedeam pur și simplu lungindu-se, creșteau *în* mortron.

JAP! Visserul lovi.

Am parat și am transformat pararea într-o înțepătură.

<Da!> am exclamat, de cum tăișul cozii mele pătrunse adânc în brațul stâng al visserului.

Dar mortronul rămas în viață se întorcea, țintind fața mea, de astă dată. Cu un rânjet, visserul izbi!

Dinții mortronului și tăișul cozii andalite de împrumut se înălțară deasupra mea.

Puteam opri doar una dintre ele.

Dar oricare m-ar fi lovit — pasărea sau tăișul — m-ar fi ucis.

capitolul 44

Mortronul se înalță deasupra mea!

Tăișul cozii visserului biciui aerul, țintindu-mi capul!

Ceva se mișcă! Din stânga mea, nu prea iute după standardele andalite, dar îndeajuns de repede.

Lorena învârti în mână mortronul mort și-l aruncă cu toată puterea. Mortronul scăpă din unghiile în formă de gheare ale Lorenei. Zbură prin aer și-l lovi în cap pe celălalt mortron.

— Baseball! strigă Lorena.

Motronul care mă ataca era la pământ. Mi-am răsucit tăișul cozii spre stânga și, cu o lovitură, am îndepărtat tăișul cozii visserului, care trecu la un fir de păr de fața mea.

Lorena culese liniștită bâta de baseball din locul în care căzuse. Apoi îl termină și pe ultimul mortron, cel care se încurcase în părul ei.

Cred că acela a fost momentul în care am hotărât că eram în stare să-i plac pe oameni. La început, păreau ridicol de slabi, clătinându-se pe

cele două picioare ale lor, nevoiți să scoată sunete pentru a comunica, lipsindu-le orice apărare în genul cozii.

Dar oamenii aveau câteva atuuri ascunse.

<Frumoasă aruncare>, am spus.

— Se numește *pitch*, spuse Lorena și zâmbi. Mulțumesc.

<Mortronii tăi au fost uciși>, i-am spus visserului. <Acum suntem doar noi doi. Coadă contra coadă.>

Viermele yeerk numit Visser Treizeci și Doi mă privi cu ură prin ochii lui andaliți de împrumut.

<Crezi că ai câștigat, andalitule? Crezi că mă poți ucide acum? Mai gândește-te o dată. Du-ți gândul până la capăt. Încă mai am avantajul cunoștințelor lui Alloran de partea mea. Ce crezi că se va întâmpla cu oricine ar fi lăsat în acest univers, după ce va fi făcut bucățele?>

M-am străduit să gândesc. Un univers artificial... compus din gândurile și amintirile a trei indivizi diferiți...

<Ce? E prea greu să înțelegi, nu-i așa? Schimbarea direcției timpului ne va întoarce pe fiecare la locul nostru din spațiu-timp.>

<Așadar, tu te vei întoarce pe *Jahar*. Pentru a fi aspirat într-o gaură neagră. Pot trăi cu asta, yeerkule. Nu-mi pasă cum mori. Aici, din pricina cozii mele. Sau dincolo, căzând fără ajutor într-o gaură neagră. Nu-mi pasă, din moment ce

tot mori. Ești o monstruozitate. Primul care a controlat un andalit. Pur și simplu vreau să fii și ultimul.>

— Ți-am spus că se temea să lupte cu tine, spuse Lorena.

<Cred că ai avut dreptate.>

Visserul ezită. Dar știam că va pleca. Simțeam că dă înapoi. Însă răutatea, dușmănia lui erau la fel de puternice.

<Elfangor, va veni și ziua în care te voi distruge. O voi face personal. O voi face cât se poate de personal.>

Apoi se întoarse și se aruncă prin peretele vârtejului.

— Ăsta îi e sfârșitul.

<Nu, nu cred asta>, am zis.

Nu pot spune că am avut o viziune. Nu cred prea mult în lucruri supranaturale. Dar am știut în adâncul inimii că liniile destinelor noastre se vor întâlni din nou într-o bună zi.

— Și acum? Trebuie să ieșim repede din asta. Părul îmi crește încontinuu. Unghiile au scăpat de sub control. Mă simt ca și cum aș îmbătrâni. Am... ei bine, îmbătrânesc, mă opresc aici. Pot să jur că am optsprezece ani!

<Da, fața ți se schimbă. Și eu simt că mă schimb. Trebuie să plecăm. Dar de astă dată o singură persoană poate direcționa Matricea

Timpului. Trebuie să ajungem pe un tărâm real. Undeva, într-un loc din universul adevărat.>

— Lumea andalită?

<Nu>, am spus, îndurerat. <Ce soartă mă așteaptă dacă m-aș întoarce la poporul meu? M-am răzvrătit împotriva prințului meu Alloran. L-am părăsit pe Arbron, lăsându-l să trăiască precum un taxxon. Și știu prea multe secrete. Știu că poporul meu a folosit un virus cuantic în războiul cu hork-bajirii. Cum ar proceda dacă, pe neașteptate, ar intra în posesia Matricei Timpului?>

— Cred că, uneori, chiar și oamenii buni fac lucruri rele. Vreau să spun că așa e în război, nu?

<Dacă folosim Matricea Timpului pentru a câștiga acest război, vom înceta să mai fim andaliți. Cel puțin, nu așa cum gândesc eu că ar trebui să fim. Trebuie să-l câștigăm prin noi înșine. Trăind după legile noastre, nu devenind brutali și violenți ca yeerkii.>

— Te întrebi, așadar, care este sensul victoriei, dacă prin ea pierzi lucrul pentru care ai luptat.

<Da. Exact asta vreau să spun. Nu pot da Matricea Timpului poporului meu. Nu pot s-o las nici pe mâna yeerkilor. Și nici nu poate fi distrusă, ci doar ascunsă.>

Lorena îmi aruncă o privire stranie.

— Vrei să ascunzi Matricea pe Pământ?

<Pământul! Da! Și de data asta nu va mai da peste ea un skrit na curios și lacom.>

— Ce vrei să fac?

<Imaginează-ți Pământul, casa ta, așa cum e astăzi. Mergi până la cel mai mic detaliu. Mama ta. Prietenii tăi. Casa ta. Imaginează-ți timpul de după răpirea ta de către skrit na. La o oră după asta.>

— Adică ce a fost acum o săptămână?! Toate astea s-au întâmplat într-o singură săptămână?

<Da. Doar într-o săptămână. Și trebuie să ne întoarcem în timp. Înainte ca mama ta să observe că lipsești. Dar nu înainte de a fi răpită de skrit na, căci nu am face decât să retrăim întreaga poveste.>

— Poate că ar trebui să ștergem această perioadă. Să-l salvăm pe Arbron. Să-l salvăm pe Alloran.

<Și noi doi să nu ne mai întâlnim niciodată?>

— Nu vreau asta.

<Nici eu. Dar mai important este că nu cunoaștem efectele exacte ale rescrierii acestei istorii. Ar putea însemna plecarea skrit na cu Matricea Timpului pe care să le-o dea yeerkilor. Nu! Trebuie să păstrăm întreaga perioadă intactă. Și cât timp *tu*, cea care ai existat în ultima săptămână, nu vei întâlni un al doilea *tu*, va fi bine.>

— Mai e o problemă. Eu, *cea* de acum, sunt mai bătrână. Probabil că am optsprezece ani

acum, judecând după felul în care am crescut. Oamenii își vor da seama.

<Da. Dar imaginează-ți că nu o vor face. Imaginează-ți că ai optsprezece ani și că toți cei care te știu se așteaptă să ai această vârstă.>

— Chiar va funcționa chestia asta?

<Nu știu, Lorena. Nimic din ce am încercat până acum nu a mers atât de departe.>

Zâmbi cu gura ei omenească.

<Atunci voi avea grijă cum să conduc Matricea Timpului. Să-i dăm drumul!>

Își puse mâinile pe Matricea Timpului și închise ochii.

Vârtejul se învârtoșă în jurul nostru și am văzut câteva flash-uri. Imagini ale unei planete pe care nu o mai vizitasem, dar pe care o știam deja și care mă interesa.

Apoi ne-am proiectat la un milion de ani-lumină și o săptămână.

capitolul 45

Trei ani mai târziu...

Am fugit departe de marele război dintre yeerki și andaliți.

Am fugit și m-am ascuns pe planeta numită Pământ. Am îngropat Matricea Timpului într-o pădurice. Am efectuat așa-numita *Frolis Maneuver:* amestecarea diferitelor ADN-uri pentru a crea o singură formă. Am descoperit căi de a intra în contact cu oamenii și de a absorbi fragmente din mai multe tipare ADN. Și când am avut destule, m-am metamorfozat pentru prima oară într-un om.

Și pentru ultima oară! Pricepeți, fusesem învins în luptă. Făcusem tot ce-mi stătuse în putință, dar încurcasem lucrurile. Poporul meu avea să se descurce mult mai bine fără mine. Și nu aveam unde să mă ascund pentru un timp îndelungat. A trebuit să devin om. Și să rămân om.

Am urmat colegiul oamenilor. Am terminat fizica. A fost greu. Greu să pretind că nu știam pe loc toate răspunsurile. A trebuit să mă prefac

că trudesc la ecuații pe care le rezolvasem încă din copilărie.

Și era greu să fii om. Îmi lipseau ochii auxiliari. Îmi lipsea foarte mult coada mea. Dar nu mai voiam să lupt. Terminasem cu războiul. Mă săturasem până peste cap de el.

În plus, erau și câteva avantaje de a fi om. Simțul omenesc al gustului este minunat. Aproape atotputernic.

Și mai era și Lorena. Își recrease viața în așa fel încât să pară de optsprezece ani. Se întorsese la mama ei, care nu apucase să afle că fiica îi fusese răpită. La prietenii, la familia care se așteptau ca ea să aibă vârsta pe care-o împlinise acum.

Puterea Matricei Timpului este terifiantă. Văzusem ce putea face și eram mai convins ca niciodată că nu putea fi dată niciunei tabere care luptau în groaznicul și sângerosul război. Cei disperați fac lucruri disperate, rele.

Am terminat colegiul într-un ritm accelerat. Nimic surprinzător, din moment ce eram cu un secol sau două înaintea tuturor profesorilor. Am început facultatea. Dar și acolo mă plictiseam.

Aveam o slujbă: cream software-uri pentru computerele primitive ale oamenilor. Erau anii 1980 pe Pământ, iar oamenii abia începeau să înțeleagă computerele.

Am întâlnit o mulțime de oameni care lucrau în acest domeniu. Prietenul meu, omul Bill, obișnuia să vină în camera mea pentru a mai schimba o idee, două. Era dificil pentru mine să folosesc termeni mai simpli ca să mă înțeleagă. Totul trebuia demonstrat în termeni omenești, folosind cuvinte ca „window" pentru a explica un concept de o simplitate copilărească.

Iar prietenul meu, omul Steve, credea că a provocat o revoluție folosind iconuri și un simplu cursor în locul unor limbaje complexe.

Într-o zi, am fost de-a dreptul șocat. L-am văzut pe Chapman la colegiu. Eram cu Lorena. Chapman n-a recunoscut-o. Nu o cunoștea deloc.

Nu avea niciun sens. Îl lăsasem pe Chapman pe *Jahar,* prăbușindu-se într-o gaură neagră. Ar fi trebuit să fie absorbit de gaura neagră, strivit și nimicit.

Lorena îl puse la încercare. Se duse la el și-i spuse:

— Bună, Chapman! Ai mai auzit ceva de vechiul tău prieten Visserul Treizeci și Doi, în ultima vreme?

El o privi de parcă avea de-a face cu o aiurită. Acest Chapman nu-și mai amintea nimic. Memoria sa fusese ștearsă.

Am încercat să mi-l scot din minte. Mi-am spus că Chapman avea un geamăn sau că

existau câteva legi necunoscute ale fizicii găurilor negre. Dar ideea mă sâcâia. De atunci am rămas cu sentimentul că sunt urmărit. Și mă întrebam dacă puterea care rescrisese memoria lui Chapman își va face cunoscută prezența și când anume.

Dar cel mai important lucru pe care l-am făcut ca om a fost să mă însor cu Lorena.

Trebuia să avem grijă unul de altul în aventura noastră. Și când a fost pregătită din punct de vedere al standardelor umane, ne-am căsătorit.

Și credeam că lăsasem totul în urma mea. Mă consideram un adevărat om. Gândeam că Pământul este casa mea. Că voi rămâne departe, foarte departe de groaznicele bătălii spațiale desfășurate în galaxie, în jurul unor stele atât de îndepărtate, încât nu le puteam găsi pe cerul nopții pământești.

Îmi părăsisem propriul popor. Propria specie. Eram om... cu excepția viselor, în care alergam pe iarba întinsă, și vorbeam copacilor, și biciuiam aerul cu coada doar așa, ca să mă bucur de ea.

Am luat o casă. Ceea ce obișnuiam să denumesc o casă goală pe dinăuntru. Acum înțelegeam lucrurile omenești.

Conduc o mașină. Un Mustang galben, asemănător celui pe care l-am condus în lumea

taxxonilor. Mă gândesc uneori la poporul meu, la familia și la lumea mea. Nu în fiecare minut.

Nu în *fiecare* minut.

Mi-am luat chiar și un nume omenesc. Alan Fangor. A fost ideea Lorenei. Pricepeți, oamenii își scurtează numele, așa cum fac și andaliții. Așa că mulți mă strigau Al Fangor.

Într-o zi, întorcându-mă de la slujbă, am parcat mașina pe aleea din față. Lorena nu era acasă. Mașina ei nu era pe alee. Se dusese la doctor. Deși doctorii oamenilor erau niște barbari ce nu puteau elimina o simplă tumoare fără să facă găuri în trupurile lor!

Am ieșit din mașină pe cele două picioare omenești ale mele. Spre surpriza mea, am reușit să mă descurc chiar și cu două picioare, deși cădeam adesea. Am străbătut aleea spre ușă și am deschis-o, cum o făcusem de o mie de ori înainte. Doar că de data asta în sufragerie se afla cineva.

Era un bărbat. Un om. Sau așa credeam.

— Ce faci aici? l-am întrebat, mânios.

Bărbatul mă privi amuzat. Știam să citesc expresiile omenești.

— Ce fac aici? Ce faci *tu* aici!?

— Locuiesc aici. Asta e casa mea.

Mi-era niței teamă. Brațele omenești sunt puternice și pot fi folosite pentru a te lupta. Dar ori de câte ori simt pericolul, îmi lipsește coada.

Și mă simt vulnerabil, fiind pus în imposibilitate de a privi în spatele meu.

Bărbatul își clătină trist capul.

— Elfangor-Sirinial-Shamtul, asta *nu* e casa ta!

Genunchii m-au lăsat și aproape că m-am prăbușit. M-am apropiat de canapea și m-am prăbușit pe ea.

— Ce ești tu? am întrebat.

El râse.

— Nu întrebi *cine* sunt! Întrebi *ce!* Ești încă destul de înțelept să știi că nu sunt om.

— Spune-mi ce vrei.

— Nu vreau nimic. *Noi* nu vrem nimic. Nu ne băgăm în treburile altor specii.

— Noi? Care „noi"?

— Acei „noi" a căror mașină ai folosit-o pentru a schimba direcția timpului și a spațiului.

— Ellimiștii? am șoptit, îngrozit.

— Da! Sunt una dintre acele creaturi pe care tu le numești ellimiști.

capitolul 46

Nu-mi venea să cred! Nu am fost niciodată sigur că ellimiștii există. Încă mă întrebam dacă nu era un soi de păcăleală. Părea pe de-a-ntregul om. Dar, firește, pentru un ellimist adevărat, astfel de lucruri sunt ușoare.

— Chiar sunt un ellimist? întrebă bărbatul, zeflemitor. Păi, să vedem. Știu că Arbron încă trăiește în tunelurile Stupului Viu. Știu că tu, împreună cu un om și cu yeerkul numit Visser Trei, ai compus cândva un univers.

Am tresărit, surprins.

— Visser *Trei*?

— Da, este destul de avansat în ierarhia yeerkă.

— Ar fi trebuit să fie mort.

— *Ar fi trebuit* să fie mort? Crezi că te poți juca chiar și cu timpul? Crezi că poți schimba lucrurile din jur după cum îți convine, fără să produci dezordine? Ești chiar atât de naiv, andalitule, că nu poți înțelege că timpul este compus din trilioane, și trilioane, și trilioane de

fascicule, toate împletite și întrețesute? Că dacă răsucești și rupi un fascicul, poți obține efecte neprevăzute într-o mie de alte locuri și timpuri?

— Este viu. Visserul.

— Da. Este viu. Încă locuiește în trupul lui Alloran. Ellimistul își fixă ochii lui cenușii, asemănători cu ai oamenilor, asupra mea. Este un dușman de temut al poporului tău.

Am dat din cap.

— Oamenii sunt poporul meu acum.

— Cum e omul numit Chapman? Face parte și el din poporul tău?

— TU! Tu ai fost! Tu l-ai adus înapoi, aici, și i-ai șters memoria.

— Am reparat o eroare în continuumul spațiu-timp. Chapman joacă un rol în ceea ce va să vină.

— Nu-mi pasă, am spus, cu severitate. Nu-mi pasă de războaie duse în spațiul îndepărtat.

— Spațiu îndepărtat? Crezi că aici te afli în siguranță, Elfangor? Presupui că yeerkii nu vor veni niciodată?

Mi-am simțit gâtlejul strângându-se. Se întâmplă oamenilor când sunt supărați sau înfricoșați.

— Vor veni aici?

— Elfangor, chiar acum, pe orbita de deasupra Pământului se află cel mai avansat cercetaș yeerk.

Un timp, n-am mai spus nimic. Priveam pe fereastră, așteptând să văd mașina Lorenei apărând dintr-un moment într-altul. Dar apoi mi-am dat seama ce prost eram. Dacă ellimistul nu voia să fim întrerupți, nici nu puteam fi!

— Nu pot face nimic, am spus, în cele din urmă. Am încercat să fiu un erou. Nu am reușit.

— Nu ai reușit? I-ai împiedicat pe yeerki sau pe andaliți să pună mâna pe Matricea Timpului. Ai salvat galaxia.

— Nu l-am putut salva pe Arbron. Am ajutat la nimicirea lui Alloran și l-am predat yeerkilor pentru a-l transforma în monstruozitatea care este acum. Am fost slab. Am fost un nătărău.

— Ai refuzat să-i măcelărești pe prizonierii lipsiți de apărare. Ai refuzat să te autodistrugi pentru a câștiga o bătălie. Ești destul de înțelept, pentru o creatură primitivă. Dar, de asemenea, ai schimbat cursul timpului, folosind Matricea Timpului. Și asta a creat probleme îngrozitoare. Poporului tău. *Ambelor* popoare ale tale. Acum au nevoie de tine.

Am râs.

— Nimeni nu are nevoie de nimeni.

— Nu ești *unde* și *când* ar trebui să fii, Elfangor!

— Galaxia se va descurca și fără mine.

Ellimistul se aplecă înainte și-și apropie fața de a mea.

— Nu. Nu va putea.

— Ce vrei de la mine? am strigat, înfuriat dintr-odată.

— Noi nu vrem nimic.

— Mincinosule! De ce te afli aici, dacă nu vrei nimic?

— Nu ne amestecăm în treburile altor specii.

— Atunci, pleacă! Ieși! Lasă-mă în pace!

— Nu ne amestecăm. Dar uneori reparăm ceea ce a fost stricat.

Am înghețat. Ce fel de joc stupid juca? Nu se amesteca, dar o făcea totuși? Care din două? Ce voia?

— Ce vreau eu? Nimic. Dar îți pot spune că ai răsturnat și ai distorsionat timpul. Lucrurile nu sunt așa cum ar trebui să fie. Sunt pierdute bătălii care ar fi trebuit câștigate. Ceea ce ar fi trebuit să fie în siguranță acum este în primejdie.

— Nu mă pot întoarce, am spus. Nu mai sunt andalit. Sunt om! Am o soție. Am un loc al meu aici.

— Totul nu e decât un produs al combinațiilor tale, spuse ellimistul. Fata de om Lorena trebuia să se mărite cu un om. Tu trebuia să fii războinic. Un mare erou al poporului tău. Un mentor și o călăuză pentru fratele tău.

— Am un frate? S-a născut? Știu că familia mea se pregătea...

— În perioada asta de timp ruptă, nu! Dar *ar fi trebuit*. Are o treabă de făcut. La fel ca și o altă

persoană, despre care nici măcar nu știi că există. Elfangor, fără tine, poporul tău, ambele tale popoare vor fi înrobite de yeerki.

Am sărit în picioare.

— Minți! Mă manipulezi! Te folosești de mine!

— Nu ne folosim de nimeni. Nu ne amestecăm. Dar dacă-mi ceri să repar dezordinea pe care ai făcut-o... să refac perioada de timp pentru a te putea întoarce la destinul tău... asta, și numai asta, pot face!

Îmi venea să-l lovesc. Să scap. Uram galaxia și tot ce însemna ea.

— Este vorba de o bătălie, Elfangor! Este un punct de cotitură. Visserul Trei e acolo. Și tu ar trebui să fii acolo. Chiar acum.

— N-o pot părăsi pe Lorena.

— Ascultă-mă, Elfangor! Într-o zi, Visserul Trei va veni pe Pământ. Își amintește de ea. Își amintește că și-a bătut joc de el. Știi ce îi va face? Și vei fi tu în stare să-l oprești, dacă va veni cu o mie de soldați de-ai lui?

Am simțit un lichid fierbinte curgându-mi pe obraji. Lacrimi. Un lucru omenesc.

— Și dacă mă întorc... dacă-ți cer să refaci perioada de timp... asta va salva Pământul? Îi va salva pe andaliți? Și pe Lorena mea?

— Nu. Nu de la sine. Dar ce este imposibil acum va deveni cândva posibil.

M-am uitat la creatura care poza în om. Creatura care avusese puterea să facă să dispară întregi sisteme solare.

— Ce fel de joc joci tu, ellimistule?

— Continui să mă verifici, andalitule? Sau îmi vei cere să repar dezordinea pe care ai făcut-o?

— Lorena...?

— Nu va ști că ai existat vreodată. Dar tu vei ști. Tu îți vei păstra amintirile.

Am încercat să zâmbesc, dar buzele mi se răsfrânseră a cruzime.

— Spuneai ceva de o bătălie, ellimistule...

— Vino! Te voi duce acolo! Voi desface ce s-a făcut și astfel îți vei împlini destinul, Elfangor!

capitolul 47

Odată, cu mult timp în urmă, îi explicasem Lorenei cum ar fi să vezi universul așa cum îl văd ellimiștii. Și acum, când ellimistul mă smulgea din lumea tridimensională ca spațiu și unidimensională ca timp, vedeam ce vedea el.

Când folosisem Matricea Timpului, surprinsesem fasciculele timpului întrețesându-se. Dar acum vedeam de o mie de ori mai mult. Era dincolo de vedere. Dincolo de sunet. Era un nou înțeles, o nouă conștientizare.

Puteam simți perioadele timpului zburând prin mine. Puteam vedea, gusta, auzi, atinge și mirosi un bilion de posibilități, toate trecând prin mine.

L-am văzut chiar pe ellimist, așa cum era el. O ființă indescriptibilă a timpului și spațiului. Uriaș, dar fără un loc. Singur, dar nu singurul de felul lui. Am văzut și am înțeles marea putere care-i pusese în mâini perioadele timpului. Și totuși, împotriva enormității a tot ce fusese vreodată și a ceea ce va fi, i-am observat și limitele.

Ellimiștii erau puternici. Foarte puternici. Dar nu atotputernici.

Am văzut un andalit tânăr care arăta asemenea mie odată: serios, hotărât să se afirme. I-am auzit numele în minte: Aximili-Esgarrouth-Isthill.

Salut, frățioare, am spus în tăcere.

L-am văzut pe Arbron, încă în viață, în lumea taxxonilor. I-am simțit foamea taxxonă. Dar i-am simțit și mândria de andalit.

Salut, Arbron! Ai devenit eroul care am vrut întotdeauna să fiu!

Am văzut-o pe Lorena; alături de ea era acum un alt om, probabil perechea ei. Fusesem șters din amintirile ei. Mi se rupea inima știind că de-acum nu mai eram decât un străin pentru ea.

Și totuși, am remarcat că o parte a timpului meu intersecta încă timpul ei. Încă mai eram în viitorul ei, într-un fel sau altul. Timpurile noastre se întâlneau și din acestea două pornea către același punct un timp nou, abia răsărit, abia la început.

<Ce înseamnă asta?> l-am întrebat pe ellimist.

AI UN FIU, ELFANGOR!

Instantaneu, mi-am dat seama care era adevărul. De aceea se dusese Lorena la doctor. Urma să vină acasă și să-mi spună. Aveam un copil!

<Nu! Nu mă poți lua! Am un fiu!> am strigat. <Asta schimbă totul! Nu mă lua!>

EȘTI DEPARTE, ELFANGOR-SIRINIAL-SHAMTUL. CEEA CE A FOST RUPT S-A REPARAT. TE AFLI UNDE TREBUIE SĂ FII. COPILUL VA FI CRESCUT CA FIUL ALTUIA.

<Dar fiul meu! Ce se va întâmpla cu el? Va continua... să existe?>

Am văzut firul micuț care-l reprezenta pe fiul meu înaintând în timp. Am văzut durere, și suferință, și singurătate în ceea ce-l privea.

Dar apoi, ca o nová aflată la distanță, am văzut o sclipire de lumină, departe, la limita unui viitor încă nesigur. De-a lungul galaxiei, firul fratelui meu se întâlnea cu cel al fiului meu. Și alte patru fire ale timpului, strălucitoare și luminoase, li se alăturau celorlalte două.

Știam că urmăream ceva incredibil și important. Și știam că această unire a șase fire ale timpului, unul andalit și cinci omenești, reprezenta întregul secret al „nonintervenției" ellimiste.

<Așadar, voi nu vă amestecați în treburile altor specii?!> l-am întrebat.

ĂSTA A FOST SARCASM, ELFANGOR? întrebă ellimistul.

Apoi râse în hohote ce reverberară prin toate meandrele spațiului și ale timpului.

<Totul este doar un joc pentru tine, nu?>

DA, spuse ellimistul, încetând să mai râdă. DAR NU SUNTEM SINGURA PUTERE DIN GALAXIE. MAI ESTE O ALTA. CHIAR MAI

VECHE DECÂT NOI, CARE JOACĂ UN JOC ÎNTUNECAT, ANDALITULE. ÎMPOTRIVA EI NE JUCĂM. AȘA CĂ SPERĂ SĂ ÎNVINGEM, ELFANGOR-SIRINIAL-SHAMTUL. SPERĂ SĂ ÎNVINGEM.

Am văzut o bătălie desfășurându-se în fața mea.

Mi-am văzut propriul trup răsucindu-se și schimbându-și forma.

Mi-am deschis ochii auxiliari. Mi-am încercat coada andalită.

Și, dintr-odată, mă aflam pe puntea unei nave de luptă andalite.

capitolul 48

Am auzit vocile haotice și strigătele de jale ale andaliților aflați pe moarte.

<Motoarele principale au căzut, am pierdut puterea de a face manevre!>

<Suntem complet terminați!>

<Opriți-l! Opriți-l! E peste mine!>

M-am uitat în jos, la ecran. *StarSword* zăcea neputincioasă, incapabilă să se miște. Navele-ploșniță ale yeerkilor îi dădeau târcoale, lansând raze Dracon la potențial maxim.

Apărarea căzuse. În timp ce priveam, unul dintre motoarele navei-dom se desprinse complet de navă. O explozie fără sunet în vidul spațial.

Nava yeerkă semăna cu un păianjen gras fixându-și prada. *StarSword* era terminată. Yeerkii îi puteau semna sfârșitul oricând.

Totuși, războinicii de la bordul navei-dom luptau în continuare. Le auzeam strigătele îndreptate spre cele câteva nave andalite rămase în luptă.

<Seerian, păzea! Navă-ploșniță în coada ta!>

<Desparte-te de cupolă! Oferă-le două ținte la alegere!>

Și apoi:

<Către toate navele! Aici e căpitanul! Începem operația de autodistrugere. Eliberați zona! Dacă cineva mai este viu acolo, să plece de pe *StarSword*. Vom produce o implozie la motoare și vom crea o gaură în spațiu. Poate vom reuși să luăm câteva nave-ploșniță cu noi, în jos. Autodistrugere în trei minute>, spuse, anevoie, apoi adăugă: <Ne-am făcut datoria!>

Dintr-odată, pe ecranul meu apăru o nouă navă. Neagră în întregime. De forma unui vechi topor de luptă.

Nava-lamă a unui visser.

Zbura în apropierea lui *StarSword* — terminată și lipsită de putere.

Cu ajutorul lansatoarelor Dracon, prinse să desprindă și cele două motoare rămase. Lui *StarSword* nu i se permitea să se autodistrugă.

<Către navele de luptă! Încercați să îndepărtați nava-lamă!>

Îndemnul căpitanului rămase fără răspuns. Nu mai rămăsese nici măcar o navă de luptă.

Așadar, aceasta era bătălia la care voia ellimistul să particip. Aici era de presupus că trebuia să mă aflu. Am activat comunicarea între nave.

<Ține-te bine, *StarSword!* Am eu grijă de nava-lamă.>

<Cine... cine-i acolo?!>

<Elfangor. Vreau să spun, *aristh* Elfangor-Sirinial-Shamtul.>

<Pe toate cozile însângerate ale lui Crangar, ce cauți aici?>

<E o poveste lungă, căpitane! Sper să am ocazia să ți-o spun.>

Am deschis canalele pentru a transmite în afară. Pe o frecvență monitorizată de yeerki.

Am îndreptat nava în care mă aflam drept spre nava-lamă. Am fixat o viteză medie. Apoi am chemat nava-lamă.

<Nava de luptă andalită îl cheamă pe visserul yeerk.>

Pe monitor apăru fața unui hork-bajir.

— Cine ești tu să-l chemi pe visser? Dacă ceri îndurare, pot să-ți râd în nas ca și el!

<Să cer îndurare? Nu prea. Spune-i visserului că un vechi prieten vrea să-l vadă. Spune-i că Elfangor a venit să termine ce a început în vârtej, cu mult timp în urmă.>

Dintr-odată, imaginea de pe ecran se schimbă. Și apăru fața andalită care odinioară aparținuse prințului-războinic Alloran.

<Tu!> strigă el.

<Trebuie să te felicit că ai scăpat din gaura neagră. Și am auzit că ai fost promovat, yeerkule.

Visser *Trei.* Impresionant. Dar trebuie să-ți spun, yeerkule, că mă îndrept direct spre nava ta. Și în fix zece secunde voi declanșa Arderea Maximă. La distanța asta, îmi va lua mai puțin de două secunde să-ți bușesc nava.>

<E o cacealma!>

<Zece... nouă...>

<Vei muri odată cu mine!>

<Da. Așa e. Șapte... Șase...>

<Toate lansatoarele Dracon spre nava aceea!> strigă Visserul Trei echipajului său.

Nava-lamă se roti pentru a-și aduce lansatoarele Dracon în față, de unde mă puteau ținti.

<Nu ai timp destul, visserule>, am spus. <Iar când voi avea puterea maximă, o să fie prea târziu. Patru... trei...>

Ochii lui principali mă priveau cu ură.

<Doi... unu....>

<S-o ștergem de aici! Viteză maximă!> strigă Visserul Trei către pilotul său.

Motoarele navei-lamă străluciră și nava se îndepărtă de *StarSword.*

<Crezi că ai câștigat, andalitule?> rânji Visserul Trei. <Ești încă singurul luptător. Iar nava-dom este lovită. O să mă mișc prin preajmă, o să mă întorc și o să te distrug când o să-mi vină mie bine.>

<Nu m-aș gândi deocamdată să mă mișc prin jur, visserule! Pricepi, m-ai costat prea mult! Și

am de gând să-ți fac de petrecanie chiar acum. Computer! *Ardere Maximă!>*

VÂÂÂÂJJJJ!

Motoarele porniră, iar eu am fost aruncat înapoi, peste puntea strâmtă a navei.

BUUUUUM!

Nava mea de luptă lovi gâtul navei-lamă, separând puntea de forma unui diamant de restul navei.

Dar nu am văzut asta. Impactul mă azvârli afară și smulse complet atât motoarele navei, cât și shredderul.

Ar fi trebuit să mor.

Dar n-am murit.

La câteva minute după ce lovisem nava-lamă, nava-dom andalită *TailStrike* apăru din spațiul-zero la mai puțin de un an-lumină. Yeerkii deciseră că era timpul să se retragă. Nava-bazin emană un câmp magnetic în jurul componentelor rupte din nava-lamă și se pregăti pentru spațiul-zero.

Când mi-am revenit în fire, înapoi pe bordul lui *StarSword*, eram deja un erou. *Aristhul* pierdut care se întorsese în mod misterios, la ani după dispariția sa, și-și condusese nava de luptă într-o misiune sinucigașă.

Salvasem *StarSword.* Am fost avansat războinic plin. Însuși căpitanul îmi spuse că, în câțiva ani, aveam să devin prinț.

Am avut timp destul, în perioada convalescenței, să recapitulez ce aveam să-i spun căpitanului. M-am gândit la tot felul de minciuni. Dar în final, i-am povestit totul. Voiam să știe cineva, din moment ce Lorena nu mai știa.

I-am spus căpitanului totul... cu excepția locului în care se afla Matricea Timpului.

După ce am terminat, el m-a privit mult timp în tăcere. În cele din urmă, spuse:

<Îți dai seama, Elfangor, că povestea asta nu va deveni niciodată publică. Ești un mare erou, iar poporul nostru are nevoie de eroi. Detaliile poveștii tale ar provoca numai confuzie.>

<Dar, căpitane, m-am răzvrătit împotriva prințului Alloran. N-am reușit să-l salvez pe Arbron. Iar... la sfârșit, am fugit!>

Mă privi foarte serios.

<Tinere războinic, crezi că nu știu ce s-a întâmplat cu Alloran? Crezi că nu știu despre virusul cuantic pe care l-a eliberat în bătălia cu lumea hork-bajirilor? Alloran a fost prietenul meu. Pe când eram *aristhi*, el era un tinerel blând și de treabă. Și amuzant! Îi plăcea să glumească și să facă farse!>

<Alloran?> am întrebat, fără să vreau.

<Da. Alloran. Însă războiul are o influență îngrozitoare asupra tuturor ființelor. Pe unii îi ridică în rang. Pe alții îi distruge. Tu nu te-ai răzvrătit împotriva lui Alloran. Ai pledat pentru

lucrurile în care credea și care îi erau dragi odată. Ai luat apărarea poporului!>

Era ciudat. Am simțit că-mi vine să plâng. Dar nu mai aveam ochi omenești. Așa că am plâns așa cum o face un andalit. Lăuntric. În inima mea.

<Cât despre fuga ta pe Pământ... nimeni nu poate fi curajos nonstop, în fiecare minut din fiecare zi. Nimeni nu poate fi curajos tot timpul. Acum ai o a doua șansă. Avem nevoie de războinici ca tine, Elfangor. Războinici care să nu uite *de ce* luptă! Îți vei apăra poporul în aceste vremuri groaznice? Vei lupta? Vei fi eroul lui?>

Cred că aceste cuvinte m-au făcut să mă simt bine. Odată dorisem să fiu erou. Dar acum înțelegeam ce înseamnă. Îmi puteam imagina prețul pe care-l aveam de plătit. Lucrurile pe care trebuia să le fac. Puteam simți greutatea care mă apăsa aidoma unei stânci de o mie de livre.

<Da, căpitane!> am spus. <Voi lupta!>

capitolul 49

Au trecut mulți ani înainte de a vedea din nou Pământul. Am luptat în bătălii fără număr. Am învins și am fost învins.

Războiul cu yeerkii continua fără întrerupere. Nicio tabără nu părea capabilă să o distrugă pe cealaltă. Mă întrebam uneori dacă așa trebuia să fie sau dacă ellimiștii și adversarii lor nenumiți se amestecaseră, făcând ca războiul să dureze o veșnicie.

Cine putea să spună?

O spărtură în spațiul-zero se deschisese între planeta Pământ și centrele active ale galaxiei. Se întâmpla uneori. Ceea ce însemna că Pământul, în loc să fie la zile distanță, se afla la distanță de multe luni.

Poate că era o coincidență. Sau poate că era vorba de acele mari puteri ale galaxiei care se jucau cu firele spațiului și ale timpului.

Dar, în cele din urmă, ne-am întors. Ne-am îndreptat spre Pământ, întrucât aveam probe

despre ceea ce știam deja: yeerkii luaseră la ochi Pământul!

Ne aflam în *GalaxyTree*, noul model, strălucitor, de navă-dom. La ieșirea din spațiul-zero, am văzut că suntem copleșiți de dușmani. Am început lupta, dar de această dată nu mai exista o salvare de ultim moment.

Ruptă de navă, cupola plonjă într-o mare a Pământului. Fratele meu Aximili, un tânăr *aristh*, se afla la bordul ei.

Iar eu, îndeajuns de disperat pentru a-mi încălca jurământul, am intrat în picaj cu nava mea avariată, ducând-o spre planetă în căutarea locului în care, cu multă vreme în urmă, ascunsesem Matricea Timpului.

Am aterizat, dar eram prea slăbit din cauza rănilor pentru a mă gândi măcar să plec în căutarea Matricei. Era îngropată sub fundația de beton a unei clădiri pe jumătate ridicate. Ceea ce odinioară fusese o pădure liniștită, acum era un șantier de construcții.

Zăceam acolo, pe moarte, știind că Visserul Trei va veni după mine. Știind că, de această dată, după atâta amar de vreme, mă va învinge.

În acel moment, au apărut cinci copii ai oamenilor, nu mai mari decât fusese Lorena atunci când o întâlnisem pentru prima oară. Trei băieți și două fete. S-au speriat când m-au văzut. Dar nu într-atât încât să dea bir cu fugiții.

Unul dintre ei părea în special atras de mine. Iar când i-am distins fața, mi-am dat seama de ce.

Nu putea fi decât fiul Lorenei. Fiul *meu.*

<Bună>, mi se adresă cel numit Tobias.

Am încălcat legea andalită și le-am transmis acestor copii puterea de metamorfozare. Știam de ce sunt în stare acești copii ai oamenilor.

Veneau yeerkii, așa că le-am spus copiilor să se ascundă. Dar Tobias rămase la urmă, cu mine. Singur.

<Mama ta... vorbește-mi despre mama ta. Despre familia ta.>

Era surprins. Tulburat.

<A... a dispărut. Când eram încă mic. Nu știu ce s-a întâmplat. Cred că a murit. Oamenii spun că a plecat pentru că înnebunise. Spuneau că nu a putut suporta moartea tatei. Nu știu. Dar știu că trebuie să fie moartă, căci nu m-ar fi părăsit pur și simplu. Pentru nimic în lume. Sau poate că asta e numai ceea ce-mi spun eu mie. Nu am ceea ce se numește o familie.>

Am simțit un cuțit străpungându-mi inima. Și totuși, știam că nu e totul pierdut.

<Du-te la prietenii tăi, Tobias. Acum, ei sunt familia ta.>

Atunci mi-am dat seama că încă mai exista speranță pentru poporul meu adoptiv, oamenii de pe Pământ. Fiul meu supraviețuise. Avea

puteri în domenii pe care nici măcar nu le bănuia. Avea să schimbe cursul istoriei.

Și, cum zăceam acolo, la câteva secunde de moarte, prins în puterea metamorfozei monstruoase a Visserului Trei, puteam vedea limpede ceea ce doar bănuisem înainte.

Mi-am amintit cum văzusem firul timpului ce ne unise pe mine și pe Lorena. Și mi-am adus aminte de explozia de lumină la întâlnirea cu alte patru fire umane și cu cel al fratelui meu mai mic.

Tobias era noul fir. Împreună cu celelalte, deținea puteri care l-ar fi făcut și pe Visserul Trei să tremure.

Eu, Elfangor-Sirinial-Shamtul, transmițând ultimele mele gânduri și amintiri prin spațiu către poporul meu, mă sfârșesc acum din viață.

Hirac delest — ultima mea relatare — s-a terminat. Mă îndrept în liniște spre moarte. Și las, ca ultim testament, un singur cuvânt pentru toate popoarele libere din galaxie:

<Speranță!>

Numele lui este
Elfangor-Sirinial-Shamtul.
Un prinţ-războinic andalit. El le-a
transmis celor cinci tineri pământeni
puterea de a se metamorfoza în orice fiinţă,
printr-o simplă atingere. Doar astfel pot avea sorţi
de izbândă în lupta pe care o duc cu un rău atât
de puternic, încât nu au nicio clipă de răgaz şi nu
se simt niciodată în siguranţă...
Povestea lor continuă.

Dar *aşa* s-a ajuns la ei...

LA ANIMORFI . . .

www.corintjunior.ro
ISBN (10): 973-7644-43-3
9 789737 644435
ISBN (13): 978-973-7644-43-5